

Buyantullin

Qiz

FLG

**MAT
HII**

QUỖ THÊ

Mạt Hồi

www.dtv-ebook.com

Chương 0001

Thân là chuyên lan ký giả của tạp chí “Tham tâm cổ đại thần bí sự kiện” Tần Tiêu đi theo đám người để thu hoạch một chút tin tức, trong một thôn trang ngụ tại một nơi nào đó ngoài ngoài ô tiềm ẩn một chuyện tuyệt đối sẽ làm hấn kinh kỳ. Tin tức này, làm cho Tần Tiêu gần đây vốn không tìm ra được đề tài gì mới lạ mà sinh ra lo lắng có chút chờ mong.

Thế là, vào sáng sớm một ngày trời đầy gió, Tần Tiêu cùng với Giang Nham – nhiếp ảnh ký giả hai người chạy xe trên con đường dẫn đến tiểu thôn trang nằm sâu trong rừng ít người biết tới.

Ngoại ô cách thị khu chỉ một đoạn đường, một đoạn đường phải trước bọn hấn đi vô cùng thuận lợi không gặp bất kỳ phiền phức nào. Tuy nhiên, khi đi tới gần cuối đoạn đường, cũng chính là đã đến được ngoại ô thành phố xa xôi, lúc người dẫn đường từ quốc lộ quay đầu tiến nhập một con đường nhỏ ẩn sâu trong rừng cây, phiền phức liền bắt đầu nổi gót mà tới.

Tần Tiêu bọn hấn lái xe tiến vào con đường nhỏ như ẩn như hiện không có điểm dừng bên trong rừng cây, con đường nhỏ đầy những hố cùng bùn loãng trên mặt. Lúc bắt đầu thì bọn hấn còn có thể miễn cưỡng tiến vào, nhưng đường đi dần dần hẹp lại không khác gì một tiểu đạo. Tần Tiêu cùng Giang Nham không đường chọn lựa đành phải xuống xe đi bộ.

“Ha ha, một nơi bí ẩn, xem ra thật sự sẽ tìm được một chuyện kỳ bí nào đó không hề tầm thường nha!”

Nhìn lên dương quan phía trên hoàn toàn đã bị những cây đại thụ vươn tới tận mây che khuất, hình thành nên một nơi âm u lại có chút âm lãnh nhưng Tần Tiêu không thể không hưng phấn cười nói trong lúc bước đi.

“Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là chúng ta không bị lạc đường.” Giang Nham trên vai khoát máy chụp ảnh không có lạc quan được như Tần Tiêu mà cười khổ nói.

“Chắc sẽ không lạc đường đâu.” Nhìn thì thấy trong khu rừng rậm rạp này chỉ có độc một con đường, Tần Tiêu không phải thực khẳng định nói, “Đường chỉ có một, sao có thể lạc đường chứ.”

“Chính là chúng ta đã qua nơi này hơn ba lần rồi .” Giang Nham không khỏi lại nâng lên cổ tay xem thời gian trên chiếc đồng hồ, “Hiện tại, đã là bốn giờ năm mươi phút chiều rồi .”

“Di, đã trễ như thế?” Tần Tiêu vẫn tập trung tiến bước nghe hản nói như thế, sững sốt một chút.

“Tần Tiêu, chúng ta không biết phải đi bao lâu nữa mới tới được đích, tiếp tục đi nữa thì trời sẽ tối. Bằng không, chúng ta về trước đi, lần sau lại tới?”

“Này.” Đề nghị của Giang Nham nhưng Tần Tiêu cúi đầu suy tư.

Giang Nham nói cũng không phải không có đạo lý, ở khu rừng đi từ này đến giờ không thấy có dã thú hung mãnh xuất hiện, nhưng buổi tối sẽ xuất hiện cái gì thì mọi người không thể dự liệu được , vì an toàn, trở về là phải. Nhưng mà, đã đi lâu như thế rồi, lại bỏ cuộc như vậy, hản thật tại có chút không cam lòng.

Ngay lúc này, sâu trong khu rừng đột nhiên thổi tới một trận đại phong, đại phong cứ dồn dập thổi tới, sau đó một tiếng thanh nhạc ầm ầm ược ược không biết từ nơi nào truyền tới.

“Người nghe, có nhạc thanh. Nhất định là sắp đến mục tiêu rồi !” Tần Tiêu trong lòng rung động, bỏ mặc Giang Nham đang hô to phía sau, liền cúi đầu tiếp tục bước nhanh vào rừng.

“Tần Tiêu!”

Nhìn Tần Tiêu bước nhanh rời đi, thân ảnh sắp biến mất giữa thụ lâm, Giang Nham không đường chọn lựa, đành phải chạy nhanh theo hần.

Bọn hần bước nhanh xuyên qua một mảnh lại một mảnh tùng lâm, đi hơn mười phút thì, con đường nhỏ vẫn kéo dài đột nhiên rẽ làm hai ngã.

“Biết đi đường nào đây?” Tần Tiêu nhíu nhíu mi đứng ở tại chỗ.

“Thế nào ?” Giang Nham vừa đuổi tới kỳ quái không hiểu tại sao hần dừng lại, đang lúc cất tiếng hỏi, hần thấy được con đường phân làm hai.

“Tần Tiêu, người địa phương này giờ dẫn đường cho chúng ta không có nổi rõ phải đi đường nào sao?”

“Không có, hần chỉ nói là đi thẳng thôi.” Tần Tiêu không đường chọn lựa lắc lắc đầu.

“Người cung cấp tin tức cho người tốt cuộc là người như thế nào a, đường đi mơ hồ như thế.” Nhìn bốn phía càng lúc càng tối, Giang Nham biết trời đã dần tối khẩu khí bắt đầu có chút cứng nhắc.

“Tin tức người ta cung cấp cho người sẽ không sai, bộ người hoàn toàn trông cậy vào hần cái gì cũng nói cho người biết a?” Tần Tiêu dùng khoeo tảo liếc nhìn người bên cạnh mình, “Công tác của ký giả chúng ta không phải là đi tìm chân tướng sự thật để có được đáp án a? Mà này, cũng đang là niềm lạc thú trong công tác đó.”

“Tuy nói như thế, nhưng nếu có thể giảm bớt p;hiên phức thì cứ tận lực mà giảm bớt a.” Giang Nham tiểu thanh nói thầm, rồi sau đó đột nhiên như nhớ tới cái gì đó mà dừng lại một chút, rồi tăng âm lượng hỏi Tần Tiêu, “Nhạc thanh vừa truyền đến dừng khi nào vậy ?”

Bọn hắn cũng vì đuổi theo nhạc thanh ẩn ước vừa vang lên khi nãy mà tới đây, bất giác hiện tại dừng chân, ngay cả một chút âm thanh gió thổi qua từng lâm như khi nãy cũng không nghe thấy nữa.

“Không biết, có thể.” Có thể cái gì, Tần Tiêu không có nói, bởi vì lời của hắn đã bị một thanh âm khàn khàn cắt ngang .

“Thiếu niên, các người ở chỗ này làm cái gì?”

Không biết từ khi nào mà một lão nhân gia vai vác bó củi lớn xuất hiện đứng đằng sau bọn họ, dùng ánh mắt hơi đục lại hắc ám thẳng tắp nhìn thẳng vào bọn hắn, thanh âm đầy nghi ngờ cùng cảnh giác hỏi bọn họ.

Nhìn lão nhân gia ăn mặc tựa như thôn dân, Tần Tiêu cùng Giang Nham không khỏi liếc mắt nhìn nhau một cái, ánh mắt để lộ ra hỉ duyệt.

Đích xác, nếu không có ai dẫn đường, Tần Tiêu tin tưởng hắn cùng với Giang Nham cho dù chọn đúng đường ... Nhất định cũng sẽ bị lạc. Một thôn trang nằm ẩn sâu trong vùng rừng núi, hoàn toàn bị đám cây cối tươi tốt bốn phía che phủ . Nếu như không phải người hay qua lại nơi này, nhất định sẽ không tìm được đến vị trí thôn nhỏ này tọa lạc mặc dù chỉ cách có mười hộ gia đình.

“Bởi vì nơi này rất bí mật, nên chỗ chúng ta rất ít có ngoại nhân lai vãng.”

Sau khi đưa Tần Tiêu cùng Giang Nham vào căn phòng đơn giản của mình, lão nhân gia trước đem củi trên lưng mình dỡ xuống giao cho một

người thiếu niên trẻ tuổi hình như là tôn tử của hắn, rồi mới mời bọn hắn vào phòng ngồi.

Có thể, thực là do có rất ít ngoại nhân đến được đây, dọc theo đường đi, Tần Tiêu cùng Giang Nham đã bị thôn dân nhìn chăm chăm với ánh mắt hiếu kỳ dò xét, một ít hài tử tò mò thậm chí còn theo bọn hắn tới trước cửa nhà lão nhân gia, ghé vào bên ngoài tiếp tục giương mắt ngó bọn họ.

Bởi vì trên đường đi, bọn Tần Tiêu đã nói cho lão nhân gia biết lý do tới đây, cho nên lão đại gia đã rõ bọn hắn tới đây để làm gì.

Đương lúc Tần Tiêu lễ phép hướng lão nói muốn gặp thôn trưởng, lão nhân gia bình thản đáp một câu “Chính là ta” nhượng Tần Tiêu cùng Giang Nham vô cùng vui vẻ vì đã không uổng toàn bộ công sức bỏ ra để tới được đây.

“Bất quá, ta không tiếp phỏng viên.” Lão nhân gia tiếp tục nói khiến bọn hắn vô cùng sửng sốt.

Phỏng vấn qua không ít người như vậy, Tần Tiêu biết bọn hắn đối với chuyện của tổ tông mình đều rất kiêng kỵ tuyệt đối không dễ dàng mà nói ra, liền nhanh chóng hướng lão nhân gia nói : ”Lão đại gia, ngài yên tâm, chúng ta sẽ không công bố tên họ của ngài trên báo. Hơn nữa, chỉ cần là chuyện ngài không muốn bị công khai, chúng ta đều sẽ tôn trọng ý của ngài, không công khai. Chúng ta chỉ muốn biết thôn trang này có từng phát sinh chuyện gì thần kỳ hay không mà thôi.”

Lão nhân gia không có lập tức trả lời Tần Tiêu, mà chỉ ngồi yên ở vị trí, lặng im, thật lâu không nói một lời.

Tần Tiêu cùng Giang Nham không khỏi hai mặt cùng dò xét, mà lúc ánh mắt Tần Tiêu lướt qua cửa chính dừng ở ngoài phòng thì mới phát giác mấy tiểu hài tử khi nãy vẫn đứng ngoài cửa đã ly khai tự bao giờ, mà giờ phút

này, sắc trời đã hoàn toàn tối sầm lại, trong phòng, không biết du đãng đã được nhóm khi nào chiếu lên những tia sáng mỏng manh.

“Gia gia, đồ ăn đã được làm tốt .”

Lúc này, thiếu niên khi nãy giúp lão nhân gia mang củi đi cất hiện đang bưng đồ ăn tiến vào, đặt trên chiếc bàn lớn trong phòng.

“Nga.” Lão nhân gia nãy giờ vẫn im lặng cuối cùng cũng lên tiếng , “A đức, mời hai vị khách nhân ăn cơm. Sau đó đi dọn hai căn phòng trống, đêm nay nhường hai vị khách nhân này nghỉ ngơi lại đây.”

Thấy lão nhân gia đối với chuyện của bọn hãn tránh mà không đáp, Tần Tiêu cùng Giang Nham không khỏi cảm thấy mất mát, lúc Giang Nham nhện không được muốn nhắc lại ý định đến đây của bọn hãn, ánh mắt của Tần Tiêu cắt ngang ý định của hãn, lặng lẽ lắc đầu.

Quên đi, hôm nay trước hết cứ như vậy đi. Ngày mai tìm dịp nói lại.

Tần Tiêu dùng ánh mắt đối thị với người bạn đã cùng hãn công tác vài năm, nói với đồng bạn đã có ăn ý.

Thấy tình trạng đó, Giang Nham đành phải đem lời nói đã muốn trào ra khỏi cổ họng nuốt trở về.

Thiếu niên tựa hồ không đặc biệt thích nói chuyện vẫn nhìn bọn hãn, cho đến khi ánh mắt của bọn họ cũng dừng lại trên người hãn, thiếu niên mới đột nhiên quay mặt về phía lão nhân gia đang ngồi kế cái bàn nhanh chóng nói : ”Ta phải đi chuẩn bị.” Sau đó, liền xoay người li khai .

“Ăn cơm trước đi, sau đó còn tắm rửa rồi nghỉ ngơi . Ngày mai ta đến mang các người ra ngoài.”

Lão nhân gia lời nói cường ngạnh nói với bọn Tần Tiêu, thái độ của hắn khiến cho Tần Tiêu cùng Giang Nham có muốn cự tuyệt cũng không được, liền chỉ có thể ngồi xuống bên chiếc bàn lớn, cùng lão nhân gia ăn cơm chiều.

Mà lúc Tần Tiêu bưng lên bát cơm đang định ăn thì đột nhiên chú ý tới một đạo ánh mắt dừng ở chính trên người mình, kỳ quái ngẩng đầu nhìn lên, hắn thấy thiếu niên ban nãy đáng lẽ đã phải rời thì bây giờ lại xuất hiện ngay ngoài cửa, dùng ánh mắt khiến người khác khó có thể lý giải nhìn thẳng vào hắn.

Chuyện gì thế này? Lúc Tần Tiêu cảm thấy không phù hợp thì thiếu niên đã thu hồi ánh mắt, quay người bỏ đi.

“Tần Tiêu, người sao vậy?”

Giang Nham phát hiện người bên cạnh đang ngây ngẩn, liền lấy tay khửu tay thúc hắn một cái.

“A, không có gì.” Sau khi nói xong, Tần Tiêu thấp đầu tiếp tục dùng cơm. Nhưng ở trong lòng hắn, khuôn mặt như họa của thiếu niên vừa mới nhìn hắn không chuyển mắt có xua như thế nào cũng không thể biến mất.

QUỶ THÊ

Mạt Hồi

www.dtv-ebook.com

Chương 0002

Thôn mà bọn Tần Tiêu tới không những không có điện, phương thức tắm rửa cũng là phương thức nấu nước truyền thống. Gặp việc này, Tần Tiêu cùng Giang Nham không khỏi vì trình độ phong bế của thôn trang này mà cảm thấy có chút giật mình.

Khi Giang Nham nhìn không được mà hỏi thì lão đại gia chính là mặt không có biểu tình trả lời: "Những phương thức đông tây không hợp với chúng ta."

Câu trả lời của hắn càng khiến bọn Tần Tiêu cảm thấy kỳ quái, nếu nói là đường không thông ra ngoài khó có thể tiếp nhận được những điều tiên tiến ở chỗ của bọn Tần Tiêu thì thật không thích hợp... Nghe giống như là cự tuyệt hiện đại văn minh, thậm chí không nghĩ tiếp xúc với xã hội hiện thực.

Đi tới thôn sau, bọn Tần Tiêu liền bắt đầu có một bụng nghi vấn, chính là người có thể đồng ý cùng bọn hắn giải thích sự việc lại là kiểu không màng thế sự, khiến Tần Tiêu cùng Giang Nham thật không có cách nào khác.

Ở nơi thiếu niên chỉ, Tần Tiêu cùng Giang Nham dùng thùng nước nóng lớn ở trong phòng nhỏ tại hậu viện tẩy đi một thân mệt mỏi, sau đó đi tới căn phòng đã vì bọn họ chuẩn bị để nghỉ ngơi.

Ở cạnh giường có một cái chén nhỏ chứa ngọn đèn đang chiếu sáng, Giang Nham thì đang chà lau cái máy chụp ảnh mà hắn xem là bảo bối, còn

Tần Tiêu ghé vào ngọn đèn nhỏ trên bàn viết viết gì đó.

Giang Nham vừa nhìn chiếc máy chụp ảnh, vừa hướng người ngồi không xa mình hỏi: "Người là đang viết những chuyện hôm nay đã gặp?"

"Ân." Tần Tiêu đang chuyên tâm viết, cũng không ngẩng đầu, nói.

"Những việc hôm nay đã gặp, người cũng có thể viết lại thành một bản thảo?" Ngữ khí của Giang Nham có chút đùa cợt.

Cuối cùng, Tần Tiêu đang đắm chìm trong viết lách cũng ngẩng đầu liếc mắt nhìn Giang Nham một cái: "Ta đã có nói ta đang viết cái gì sao? Ta chỉ là ký lục hạ lai (biên chép sẵn cho ngày sau) mà thôi, mặc dù hôm nay không có gì thu hoạch, nhưng không có nghĩa là ngày mai cũng không có."

Giang Nham cười lắc đầu: "Theo sự quan sát của ta, cái lão đại gia ngoan cố như một tảng đá vậy, không phải là hai cây côn nhỏ như chúng ta có thể đả động đến."

Cây bút trong tay Tần Tiêu ở trên bàn nhẹ nhàng xao động, có chút đắm chiêu nói: "Đó là bởi vì chúng ta không tìm được điểm có thể khiêu dậy khối đá này thôi."

"Người có tự tin?"

Buông cây bút trong tay, có chút mệt mỏi tựa vào ghế, ánh mắt của Tần Tiêu lại để lộ ra kiên định: "Mặc kệ ra sao, đều cứ cố gắng xem."

Giang Nham cười đem máy chụp ảnh đã lau xong bỏ xuống rồi đối Tần Tiêu nói, đem hình dạng vô lực của hắn, an ủi.

"Chỗ này vẫn còn bị bôi đen, người làm sao chụp ảnh đây?" Tần Tiêu nghiêng người qua... Nhìn vị bằng hữu này liếc mắt một cái.

"Bảo bối của ta đâu phải chỗ nào cũng sáng loáng, điểm hắc ám này tính là gì, vẫn chụp được rõ ràng. Nói lại, dáng vẻ mặt hồn của người nào đó thật rất khó thấy, chụp lại làm kỷ niệm mới được!" Giang Nham vừa mới nói xong đã bị Tần Tiêu dùng bút đánh vào đầu.

"Người mau đi ngủ đi!"

"Hảo hảo hảo, liền đi ngủ. Đúng... đều sắp mười một giờ rồi, người cũng ngủ đi."

"Ta viết xong liền ngủ."

Giang Nham cười hì hì cầm lấy cây bút nằm trên giường thả về phía Tần Tiêu lại, cẩn thận thu lại máy chụp ảnh bảo bối của mình, bỏ vào giỏ xách lại.

Căn phòng chỉ có một cái giường lớn, hai cái chăn, thật rõ ràng, đêm nay Tần Tiêu cùng Giang Nham phải cùng nằm một giường. Vì để ngủ sớm, không nghĩ chịu quấy nhiễu, Giang Nham ngủ thẳng dựa vào vách tường, nhường cho Tần Tiêu vị trí ở ngoài.

Vì hôm nay đã ngồi xe nửa ngày, lại đi thêm nửa ngày, mới ngủ không bao lâu, Giang Nham liền ngáy to.

Đợi cho Tần Tiêu viết được xong một đoạn, mới phát hiện thời gian quá mười hai giờ. Lúc này liền thấy buồn ngủ lần nữa, Tần Tiêu liền ngáp, không đường chọn lựa đành phải qua loa thu thập lại mặt bàn một chút, đứng dậy thổi tắt ngọn đèn, nằm xuống trên giường ngủ.

Không biết ngủ bao lâu, Tần Tiêu không hiểu sao liền tỉnh dậy, khi mắt mở ra thì, căn phòng vẫn đang là một mảnh tối đen, cái mũi linh mẫn trong ban đêm ngửi được chính là sập vị trong phòng truyền tới.

Trời vẫn chưa sáng, sao lại tỉnh lại thế này? Đúng lúc Tần Tiêu như thế nghĩ thì nhạc thanh hản cùng Giang Nham từng nghe được đột nhiên từ ngoài phòng truyền vào.

Tần Tiêu xoay người ngồi dậy, nghiêng qua thân mình nhìn Giang Nham nằm bên cạnh, nhìn đến hản vẫn đang ngủ say, liền ngồi ở trên giường nghe một hồi, mới dụi dụi mắt cẩn thận đi xuống giường.

Bởi vì không tiện thắp sáng đèn, Tần Tiêu chỉ có thể sờ soạng đi đến cánh cửa đóng chặt phía trước, nhẹ nhàng rút ra then cài cửa, mở cửa đi ra ngoài.

Đi ra ngoài phòng, thanh nhạc vốn không rõ ràng bắt đầu trở nên rõ ràng, thanh âm giống như tiếng mưa phùn cứ thế đánh vào cây cối.

Tần Tiêu cũng không biết thanh âm là từ nơi nào truyền tới, nhưng có một cỗ gì đó khiến hản không thể kìm lòng hướng một phía đi đến. Những cây lớn ngoài phòng lâm vào bên trong bóng đêm, không thể thấy rõ phía trước, tựa hồ sự hắc ám này có thể đem người cắn nuốt, Tần Tiêu cũng có chút run rẩy, nhưng là khát vọng trong lòng vẫn khiến hản từng bước một đi về phía trước—

"Người kia, khuya khoắt người muốn đi đâu?"

Cánh tay Tần Tiêu bị người kéo lấy thật mạnh, hản tâm thần hoảng loạn quay về phía sau liền thấy được một mặt người không rõ ràng, trong bóng đêm cả người lão đại gia hiện ra một loại cảm giác khiến người ta không thể tưởng được.

"Ta..." Tần Tiêu ngẩng đầu nhìn nhìn phía trước, sau đó quay sang nhìn lão đại gia, "Ta nghe được trong rừng truyền tới một ít thanh âm, liền muốn đi xem."

"Truyền tới thanh âm?" Lão đại gia ánh mắt hơi đục lại hắc ám thẳng tắp nhìn Tần Tiêu, "Là thanh âm gì?"

Tần Tiêu suy nghĩ một hồi, mới cẩn thận đáp : "Là thanh nhạc được thổi ra... cứ tí tách, a, rất giống thanh nhạc người cổ đại thổi khi đi nghênh thân (đón dâu)..."

Lão đại gia bỗng nhiên tăng thêm lực đạo nắm lấy tay hắn, Tần Tiêu bị đau đến nhăn mày

"Người..." Lão đại gia nhìn thẳng Tần Tiêu, trong đôi mắt lộ ra dị dạng hoang mang "...Là người."

"Đại gia..." Tần Tiêu cảm thấy khó hiểu vì tự nhiên hắn lại nói như thế, "Ta thế nào?"

"Cấp ta trở về ngủ!" Lão đại gia đột nhiên lớn tiếng rống lên, chính là thanh âm rất nhanh bị rừng rậm hắc ám nuốt chửng.

"Đại gia..." Tần Tiêu bị dọa nạt sững sờ tại chỗ.

"Trở về ngủ, trở về ngủ!" Lão đại gia sử dụng lực khí không nhỏ túm lấy Tần Tiêu đẩy trở về.

"Chính là..." Hắn vì cái gì đột nhiên thoát nhìn thật tức giận... Toàn thân đều phát run... Không, đúng hơn là bất an và sợ hãi...

"Sáng mai các người nhanh chóng rời khỏi thôn cho ta! Sáng sớm liền rút! Vĩnh viễn không cho vào thôn lần nữa!"

"A?" Nghe nói, bước chân của Tần Tiêu liền dừng lại, "Đại gia, chính là chúng ta đến đây..."

"Bí mật, các người muốn biết bí mật của thôn có phải hay không?" Lão đại gia dừng lại bước chân hung hăng nhìn thẳng Tần Tiêu, "Chính là các

người thế lấy mạng để trao đổi không?!"

"Cái...."

Cả người ngây dại, Tần Tiêu chưa kịp tiêu hoá câu nói này liền bị lão đại gia dùng sức đẩy vào gian phòng ở hẳn vừa mới rời khỏi.

"Đại gia, người nghe ta nói, chúng ta thật sự sẽ không làm cái gì..." Tần Tiêu bị đẩy vào trong phòng lại cố đánh vào cửa muốn cùng người bên ngoài giải thích, lại cả kinh vì lão đại gia đã đem cửa phòng khoá lại.

"Ngày mai trời sáng ta gọi người đưa các người ra thôn, nhớ kỹ, không cần tái tiến vào. Ta là vì tốt cho các người."

Lão đại gia đứng ở ngoài phòng than thở nói xong câu này liền xoay người rời đi, mặc kệ Tần Tiêu la lên thế nào cũng không quay về

"Tần Tiêu, thế nào? Nửa đêm người la cái gì?"

Giang Nham bị tiếng kêu của Tần Tiêu đánh thức liền từ trên giường ngồi dậy, từ từ mở ra hai con mắt buồn ngủ, kỳ quái hỏi.

"Chúng ta bị nhốt ở trong phòng." Tần Tiêu ngồi xuống ghế, nói.

"Cái gì?" Nghe nói, Giang Nham hai mắt liền mở trừng, lập tức bò xuống giường đi tới cửa phòng dùng sức kéo, nhưng làm như thế nào cửa phòng cũng không thể mở ra được, "Thế nào lại như vậy? Bọn hăn muốn làm gì chúng ta?"

Tần Tiêu có chút đau đầu, dùng tay nhu nhu huyết thái dương: "Bọn hăn cái gì cũng không làm, chính là sáng mai sẽ đem chúng ta đuổi khỏi thôn."

Nghe được hăn nói như thế, tựa hồ cảm giác được điều gì đó, Giang Nham liền đến gần Tần Tiêu hỏi: "Vừa mới có phải hay không đã xảy ra chuyện gì?"

"Ân." Tần Tiêu thanh âm vô lực trả lời.

"Rốt cuộc thế nào?" Thấy Tần Tiêu chỉ phát ra một tiếng, Giang Nham liền truy hỏi tiếp.

Tần Tiêu than thở một tiếng mới nói: "Ta vừa mới tỉnh lại thì nghe được ngoài phòng có thanh âm, liền thấy kỳ quái muốn đi xem, chính là bị lão đại gia ngăn lại. Khi hẳn biết ta vì cái gì muốn đi ra ngoài thì sắc mặt liền biến đổi, không cho ta phân giải liền đem ta đuổi về phòng, khoá cửa lại."

"Thanh âm?"

"... Chính là, trên đường chúng ta tiến thôn, nghe được đoạn thanh nhạc. Giống như thanh âm người cổ đại dùng đống dâu."

Lời hẳn nói khiến trong lòng Giang Nham phát sinh ra ý tưởng, không lâu sau, hẳn có được một kết luận, liền ngẩng đầu nhìn Tần Tiêu nói: "Có thể nào, nhạc thanh này chính là bí mật tiềm ẩn của thôn?"

"Ta nghĩ là phải" trong nội tâm cảm thấy loạn, nhưng do thói quen công việc Tần Tiêu vẫn phán đoán tiếp, "Tòng đại gia phản ứng kịch liệt như vậy, ta không cẩn thận đã tiếp cận bí mật bọn hẳn không nghĩ cho chúng ta biết. Vì vậy, ngày mai chúng ta sẽ bị đuổi ra ngoài."

"Thật ngốc!" Giang Nham đột nhiên mắng hẳn một câu, rồi mới thần bí nói, "Dù sao chúng ta cũng đã biết đường đi, chờ người đưa chúng ta rời khỏi đi rồi, lén trở về không phải được sao?"

"Như vậy có vẻ không tốt?" Tần Tiêu ý thức phản đối.

"Vậy người nghĩ muốn bỏ lỡ giữa chừng sao?" Giang Nham nhìn hẳn, "Sự kiện bí mật này chắc chắn sẽ nhượng người khác phấn chấn, nhất định hội hấp dẫn thị tuyến (mắt) của người đọc. Người cũng muốn được thưởng

nhiều một chút, ân?" Lời của hắn nói khiến tâm của Tần Tiêu động, hắn cười cười vỗ vai Giang Nham, câu trả lời không nói ra cũng biết.

Chính là, khi Tần Tiêu quyết định như thế, nội tâm liền có cảm giác bất an mãnh liệt.

Sự việc này, khiến đáy lòng hắn cảm thấy rét lạnh, bất an... Đáng tiếc, hắn rất nhanh liền đem cảm giác này ném đi, chỉ còn lại mong muốn giải được bí mật của thôn.

QUỶ THÊ

Mạt Hồi

www.dtv-ebook.com

Chương 0003

Sáng sớm hôm sau, lão đại gia quả nhiên như lời hăn nói, rất nhanh liền gọi người đem Tần Tiêu cùng Giang Nham đưa ra khỏi thôn. Bởi vì trong lòng đã có đối sách, Tần Tiêu cùng Giang Nham tỏ ra thực dễ bảo, ngoan ngoãn để nhân đem bọn hăn đưa ra thôn.

Nhưng người đưa bọn hăn ra thôn chỉ đem bọn hăn đưa đến lối rẽ liền không đi tiếp nữa. Lối rẽ này chính là nơi bọn hăn gặp gỡ lão đại gia, mà Tần Tiêu cùng Giang Nham tưởng sẽ bị đưa đến tận quốc lộ, cho nên cảm thấy kỳ quái, nhưng không có hỏi gì.

Bởi vì thôn dân vẫn đứng ở lối rẽ nhìn bọn hăn, bọn hăn chỉ có thể đi tiếp. Không biết qua bao lâu, Tần Tiêu đi ở phía trước bị Giang Nham ở sau kéo lại.

"Thế nào?" Tần Tiêu kỳ quái hỏi.

Nhìn lại con đường bọn hăn đã đi qua, Giang Nham nhẹ giọng nói "Chúng ta trở về được rồi."

Mắt không khỏi nhìn về con đường nhỏ bọn hăn đã đi qua, lúc trước Tần Tiêu rõ ràng đã đặt quyết tâm đột nhiên trở nên do dự: "Giang Nham, chúng ta lần này trở về đi, quên đi."

"Hả?" Giang Nham ngoài ý muốn quay đầu nhìn hăn, "Lúc trước người không phải thực chờ mong sao? Còn nói thêm ko đạt dc tuyệt không bỏ qua."

Tần Tiêu sắc mặt âm u cúi đầu, không có nói chuyện. Thẳng đến Giang Nham có chút không nhịn được thì hẳn mới ngữ khí trầm trọng nói, "Kỳ thật tối hôm qua, thái độ của vị đại gia kia khiến ta có điểm bất an, hẳn nói thêm một câu, nếu chúng ta muốn biết bí mật phải lấy mệnh lại trao đổi. . . "

"Hẳn không nghĩ cho biết người biết mới tìm cơ hù người, vậy người cũng tin?" Giang Nham không cho là đúng hừ một tiếng, "Chúng ta từng đến địa phương khác làm phỏng vấn, lúc đó chẳng phải đã gặp qua vấn đề như vậy? Khi ấy cũng không khiến người do dự như thế."

Tần Tiêu lắc đầu, rồi mới nhìn Giang Nham bằng ánh mắt thâm trầm nói "Kỳ thật không chỉ như vậy, ta còn có một cảm giác là lạ. . . Đúng... Giang Nham, người ở trong thôn thì có cảm giác được cái gì bất thường không?"

Bởi vì biểu tình của Tần Tiêu quá thật, Giang Nham không khỏi bắt đầu hồi tưởng, nghĩ lại tất cả những việc đã gặp từ khi vào thôn.

Một lúc lâu sau, Giang Nham mới hơi nhếch mày trả lời "Người như thế nói ta mới nhớ lại, ta từ lúc vào thôn liền bắt đầu có một cảm giác không đúng. Chính là lại tìm không thấy cái gì không đúng . . . Thế nào, này có cái gì sao?"

Tần Tiêu chỉ có thể lắc đầu, "Ta cũng không nói dc hơn, chính là rất không an... Thật sự, cảm giác rất không thoải mái. Giang Nham, quên đi, lần này chúng ta trở về thôi."

Biểu tình của băng hữu không giống như là nói giỡn, đứng ở trong khu rừng râm không có lấy một tia sáng ấm áp, Giang Nham đột nhiên cảm thấy toàn thân phát lạnh. Tối hôm qua lòng hoàn kiên định thì lúc này lại yếu ớt, hết thấy trước mặt đều không thấy, cảm giác bất an mãnh liệt bao trùm toàn thân.

Giang Nham không thể kiên trì tiếp, "Quên đi, trở về trở về đi."

Thấy hẳn đồng ý, Tần Tiêu từ đáy lòng thở dài. Nếu Giang Nham kiên trì muốn đi, hẳn có thể không cự tuyệt, dù sao sâu trong nội tâm, vẫn tồn tại ý nghĩ muốn giải khai bí mật.

Hai người cũng không kiên trì tiếp, liền đi tiếp trở về. Chính là đi được 30 phút trên con đường nhỏ dài mà lúc trước bọn hắn đã đi, bọn hắn thấy dc một sự kiện khiến sắc mặt trở nên trầm trọng.

"Sao, thế nào lại như vậy?"

Nói lời này thì thanh âm Giang Nham đã phát run, mà Tần Tiêu ở cạnh hắn, sắc mặt cũng không đẹp hơn chút nào.

Ở trong trí nhớ của bọn hắn, nếu vẫn đi theo con đường nhỏ, quá hai tiếng phải bọn hắn sẽ đến được đường lớn, chính là sự thật, bọn hắn đi đến chính là cái lối rẽ lúc bọn hắn vừa ra khỏi thôn!

Người lúc trước dẫn bọn hắn ra khỏi thôn đã không còn ở đó, nhưng nhìn qua hai lần bọn hắn vẫn không nhận ra nơi này.

Vì cái gì?

Rõ ràng đường đi chỉ có một, rõ ràng lúc này bọn hắn đi hướng ngược lại, sao cuối cùng lại đi tới chỗ này!

"Giang Nham. . ." thanh âm Tần Tiêu thanh âm phát run khiến người nghe không rõ, "Chúng ta trở về đi..."

"Nga. . . Ân. . ." Đồng dạng bị cảm giác kinh hãi vây lấy, Giang Nham chặt chẽ đi theo Tần Tiêu thoạt nhìn so với hắn tỉnh táo hơn chút, theo hướng tương phản mà đi.

Nhưng sau đó vài giờ bọn hắn vẫn đồng dạng về lại lối rẽ

"Tần Tiêu. . ."

Thanh âm Giang Nham so với lúc nãy còn run lợi hại hơn, bất an nhìn Tần Tiêu vẫn đang ngăn người.

Dùng sức nhắm chặt mắt sau đó chậm rãi mở ra, Tần Tiêu nặng nề mà nói, "Tiếp tục đi trở về đi!"

"Ta không nghĩ lần này có thể đi ra ngoài!" Giang Nham nói tiếp, "Không bằng chúng ta quay về thôn đi tìm người giúp!"

"Không thể trở về!" Tần Tiêu đột nhiên hung hăng rống lên, "Tuyệt không thể quay về thôn!"

Giang Nham bị hấn rống khiến sững sốt, ngơ ngác nhìn hấn.

Tần Tiêu lại nhắm mắt, ngực phập phồng đập mạnh, hai bàn tay để xuôi người càng không ngừng run rẩy. Hấn sợ hãi, thật sợ!

"Chúng ta tiến đến thôn thì có cảm giác kỳ quái, ta biết là cái gì. . ."

"Là cái gì?" Giang Nham khẩn trương truy hỏi.

Sắc mặt Tần Tiêu càng lúc càng khó coi, mắt khẽ mở, dùng ánh mắt khiến người khác trong lòng hoảng sợ thẳng tắp nhìn Giang Nham, rồi hấn mới một chữ một chữ thật mạnh nói "Không có hơi thở. . . Chúng ta tối hôm qua tiến đến cái thôn, không ai thở. . ."

"Cái. . . Cái gì. . ." Giang Nham vẫn không thể lý giải.

"Trừ bỏ vị đại gia kia . . . Mỗi một cá nhân. . . Từ tiểu hài đến người già. . . . Bọn hấn không có nói chuyện. . . . Đều không có phát ra tiếng nào từ cổ họng, thôn thực trầm tĩnh, hoàn toàn nghe không được thanh âm nói chuyện. . . Hơn nữa ánh mắt bọn hấn, đều giống tro tàn, không có hào quang. . ."

Sắc mặt Giang Nham càng lúc càng xanh, thanh âm gằn như nói không nên lời "Người. . . Người, ý của người là, phải . . ."

Tần Tiêu thấp đầu, khùng hoảng một hơi trả lời:

"Kia rất có thể là một thôn quý!"

QUỶ THÊ

Mạt Hồi

www.dtv-ebook.com

Chương 0004

Câu nói của Tần Tiêu như một quả đạn đánh vào đầu Giang Nham vận đang bị hoang mang, khủng hoảng, chính là căn thận suy nghĩ lại, hẳn biết, suy đoán của Tần Tiêu không phải không có căn cứ.

". . . Chúng ta. . . Thật sự, thật sự gặp quỷ sao?" Giang Nham sắc mặt thảm hại nhìn Tần Tiêu.

Tần Tiêu không có trả lời hẳn, chỉ lui về phía sau một chút, "Chúng ta tiếp tục trở về đi. . ."

"Có thể đi ra ngoài không?"

Tần Tiêu thật sâu nhìn hẳn một cái, rồi quay đầu về con đường phía sau bước nhanh. Không mong đứng ở tại chỗ, Giang Nham lập tức đuổi theo, lần này đi ko dc bao lâu, Giang ham liền nhin không được quay lại phía sau nhìn. Ở phía sau cả hai bêm đường như có cái mồm đầy máu đang mở to sẵn sàng cắn nuốt bọn hắn bất cứ lúc nào...

Công việc của bọn hắn, thường phỏng vấn được một số sự kiện khiến người khác trợn mắt le lưỡi, thoạt nhìn sẽ không thể nghĩ những điều đó có thể là thật. Vì tiếp xúc để lấy tin tức, bọn hắn ít nhiều cũng có gặp một số sự kiện linh dị, cho nên đối việc này sự nhận thức so với người bình thường cao hơn chút. Nhưng là giống lần này gặp gỡ quỷ dị sự kiện, thật tại những sự kiện nhỏ phía trước không đáng so sánh. . .

Không cách nào phủ nhận, sự tình lần này thật sự lớn!

Mà sự thật đúng như Giang Nham dự liệu, mặc kệ bọn hăn đi bao nhiêu lần, cuối cùng đều đi trở về cái chỗ rề!

Khi bọn họ lấy điện thoại ra muốn liên lạc với những người khác, mới phát hiện điện thoại đều không có sóng, bọn hăn tiến vào rừng rậm lâu như thế cũng không tiếp lấy một cuộc điện thoại, cái khó là cả một chút tín hiệu sao cũng không có?

Nghĩ không ra, liền càng thêm kinh hoảng.

Tần Tiêu sắc mặt khó coi không có biểu tình đang cố suy nghĩ làm thế nào trở về, Giang Nham đã mệt đến đi không nổi nữa, đưa tay bắt lấy hăn.

"Tần Tiêu. . . ." Giang Nham hô hấp có chút loạn, khi Tần Tiêu nhìn về phía mình thì ngón tay hướng phương hướng khác chỉ , "Không bằng, chúng ta đi đường này."

Hướng Giang Nham chỉ chính là con đường nhỏ trở về thôn. Bọn hăn đều không có thử đi qua con đường này, hiện nay, con đường này chính là hy vọng cuối cùng của hăn.

"Giang Nham, người có biết đi đường này sẽ có kết quả gì không?"

Giang Nham sắc mặt trầm trọng lắc đầu, "Ta không biết. Chính là ta biết, chúng ta đi tiếp như thế vẫn trở về đây, cuối cùng không phải mệt chết cũng là đói chết."

Đúng vậy, bọn hăn trên người không có thức ăn gì, sáng sớm bị đuổi đi, bọn hăn thậm chí nước cũng không kịp lấy. Hiện tại, đã là ba giờ chiều, bọn hăn bụng rỗng đi gần một ngày đường có thể chống đến hiện nay đã là thể lực quá tốt.

Tần Tiêu ánh mắt thâm trầm nhìn con đường nhỏ tương phản hướng về thôn, lặng yên tự hỏi nên thế nào. Biết hăn nhất định là đang suy tư đi

đường này có được hay không, Giang Nham liền nhin xuống cơn đói và mệt mỏi yên lặng chờ hăn.

"Đi, Giang Nham. Chúng ta chỉ có thể đánh cuộc !"

Cuối cùng, Tần Tiêu ra quyết định, quay đầu ánh mắt kiên quyết nhìn Giang Nham một cái, sau đó dẫn đầu đi lên con đường bọn hăn vẫn chưa từng đi qua.

Giang Nham chặt chẽ theo đi lên, đang cùng nhau bước trên đường thì tâm của hăn không hiểu sao do dự, nhưng khi ngẩng đầu nhìn thấy bóng dáng kiên định của Tần Tiêu, hăn khẽ cắn môi, mặc không tái xanh bước theo tiếp.

Trên đường đi của bọn hăn không có phát sinh việc gì ngoài dự liệu, nhưng, càng đi sâu vào trong thì hoàng hôn dần buông xuống, mọi thứ càng trở nên hắc ám, bọn hăn lại phát hiện được việc khiến tóc gáy dựng hết cả lên

Quen thuộc, trước mắt hết thảy đều rất quen thuộc , những cây to bên đường, đường nhỏ có những cục đá và cỏ hai bên, rồi khi nhìn đến cái nóc nhà đang bị vây trong bóng đêm thoắt ẩn thoắt hiện thì cước bộ của Tần Tiêu và Giang Nham không còn đi nổi nữa.

Bọn hăn thế nhưng về tới cái thôn trang quý dị.

Bọn hăn ngây ngốc tại chỗ, không có đường lui cũng không thể tiến vào, đường lui đã không có khả năng đi ra ngoài, phía trước thì dự đoán sẽ có thêm những chuyện khủng bố hơn nữa phát sinh

Làm sao bây giờ?

Tâm trí của bọn hăn vẫn chưa quay về, cổ họng không nói được một lời nào, đại não vẫn trống rỗng, phía sau bọn hăn vang lên thứ tiếng quen thuộc

của ông lão, thanh âm khàn khàn nghe được lúc này khiến cho kẻ khác tâm thần khiếp đảm.

"Hai người kia, các người thế nào lại trở về ?"

Tần Tiêu cùng Giang Nham chỉ cảm thấy khí lạnh xông thẳng lên não, thân bị cứng đờ thật lâu không thể xoay lại, một lúc lâu sau, từ trong khu rừng hắc ám, thanh âm của lão nhân lại truyền tới, lần này lộ ra lại quỷ quyết, khủng bố.

"Có phải hay không ra không được ? Vậy chỉ có một biện pháp, ai bảo người lại là người bị tuyển trúng . . ."

Tần Tiêu cảm giác Giang Nham ở bên cạnh ngã xuống, hẳn bị doạ nạt nháy dưng, đang muốn đem Giang Nham nâng dậy thì khóe mắt nhìn thấy hình dạng của lão gia, bị doạ nạt toát mồ hôi lạnh cả thân.

Lão nhân, chỉ còn lại có một bộ khung xương.

Tần Tiêu không có thời gian kêu lên, chính hắn cũng đã hai mắt nhắm lại, ngã xuống bên cạnh Giang Nham.

Ý thức mơ mơ hồ hồ, bên tai vẫn truyền tới một đạo thanh âm không rõ ràng, lặp đi lặp lại...

"Ngô. . ."

Tần Tiêu rên rỉ một tiếng, chậm rãi mở mắt, ánh nhìn vẫn chưa rõ ràng đảo qua bốn phía, đột nhiên ý thức đến cái gì sắc mặt liền biến đổi, nghĩ muốn ngồi dậy lại bị một lực đạo ngăn trở, chỉ có thể quay về trên giường.

Mặc dù chỉ ở qua một lần, nhưng Tần Tiêu biết rất rõ, nơi hắn đang ở chính là căn phòng hôm qua hắn cùng Giang Nham đã ở qua một đêm!

Vì cái gì. . . Hẳn lại về tới chỗ này ? Hơn nữa. . .

Mắt sáng mở to nhìn hai bàn tay mình bị trói chặt lại, nhớ tới chuyện trước khi hôn mê gặp phải, trên trán Tần Tiêu toát ra mồ hôi lạnh. .

"Chi nha!"

Lúc này, bên trong phòng yên tĩnh đột nhiên có tiếng mở cửa, sợ đến thiếu chút nữa là tim Tần Tiêu ngừng đập.

Người tiến vào là tên thiếu niên hôm qua, giờ phút này, hắn vẫn có khuôn mặt không biểu tình. Trên tay hắn cầm một ít quần áo, lặng yên không phát ra tiếng đến gần Tần Tiêu.

Thiếu niên đứng ở bên giường nhìn Tần Tiêu sắc mặt trắng bệch, hai tay bị trói, rồi buông quần áo trong tay, chậm rãi loan hạ thắt lưng hắn, muốn cởi ra quần áo của Tần Tiêu.

"Người đang làm gì vậy?!" Tần Tiêu hô lớn, trong thanh âm chứa đầy hoảng sợ

Động tác của thiếu niên chỉ ngừng một chút, ánh mắt hắc ám không ánh sáng thẳng tắp nhìn về phía Tần Tiêu, thiếu chút nữa làm cho tâm đang hoảng sợ của hắn bị đóng băng. . . Ánh mắt của thiếu niên rét lạnh đến mức không có một tia tức giận. . .

"Vì người thay quần áo." Thanh âm thiếu niên nhẹ đến như không có khí phát ra.

". . . Ta không cần thay!" Ánh mắt không khỏi dừng lại ở quần áo đỏ như máu để cạnh giường, Tâm của Tần Tiêu lại phát lạnh — mãnh liệt sợ hãi, bất an không thể tả, tựa hồ đều cho biết nếu hắn thay quần áo . . . Hắn nhất định chết!

"Người nhất định phải thay." Thiếu niên vẫn là mặt không biểu tình, nhẹ giọng nói chuyện, nhưng là, trong vô hình phát sinh một áp lực khiến người

sợ hãi không dám phản kháng.

"Ta không. . . Không thay. . ." Nếu không phải nội tâm sợ hãi quá lớn, Tần Tiêu đã sớm thần phục, nhưng là, đối mặt chuyện uy hiếp sinh mạng của mình, tạo thành sự kiên trì để phản đối.

Lần này, thiếu niên không hề phát một lời, trực tiếp bắt lấy Tần Tiêu đang lui về phía sau, một phen liền cởi ra quần áo của hắn. Cử động làm việc của thiếu niên thoạt nhìn không giống mười ba, mười bốn tuổi, nhẹ nhàng kéo lại Tần Tiêu thân cao gần một mét tám đang liều mạng vùng vẫy.

Một cái một cái đem quần áo của Tần Tiêu cởi ra, thiếu niên nói nhỏ : "Người không phải biết tiến nhập thôn. . . Người không thể bước ra. . . Người là người bị tuyển trúng. . . Ai cũng không thể nào cứu được người. . ."

"Người nói cái gì? Các người muốn làm cái gì? Thả ta ra, thả ta ra a ——"

Mặc kệ như thế nào vùng vẫy cũng không có thể thoát khỏi sự cầm cố của thiếu niên, Tần Tiêu chỉ có thể tùy ý hắn đem quần áo trên người mình từ từ cởi ra, cho đến khi trần truồng.

Thiếu niên cầm lấy quần áo hắn vừa đem vào, mở ra ——

Lúc này, Tần Tiêu mới biết được hắn mang vào là quần áo gì, cư nhiên là hi bào mà chỉ có người cổ đại thành thân mới mặc, hơn nữa hắn hiện đang nhìn đến là phượng hà chỉ có tân nương mới mặc!

Không để Tần Tiêu giật mình lâu lắm, thiếu niên đã bắt đầu vì hắn mặc vào quần áo này.

"Người rốt cuộc muốn đối ta làm cái gì? !" Tần Tiêu vẫn không ngừng phản kháng, đến khi tất cả phản kháng đều không có ích gì.

Thiếu niên không có nói chuyện, khi bị hai tay bị trói ở trước ngực của Tần Tiêu trở ngại công việc, liền đem dây thừng chặt đứt, mặc kệ Tần Tiêu giãy dụa như thế nào

Tựa hồ xem chuẩn giờ khác này, khi dây thừng bị đứt, Tần Tiêu đã dùng hết toàn lực đẩy ra thiếu niên, liền mạng muốn chạy trốn khỏi phòng.

Ngay tại Tần Tiêu trần trụi sắp chạy ra khỏi phòng thì tay của thiếu niên bắt được hắn, đang muốn đem tay hắn đẩy ra thì Tần Tiêu quay đầu nhìn lại, liền ngậy ngốc tại chỗ. . .

Thiếu niên không có di chuyển, vẫn đang đứng cạnh giường, cách năm sáu thước, nhưng tay của hắn bắt được Tần Tiêu bởi vì tay hắn dài ra. . . Kéo dẫn giống như cao su. . .

Cánh tay của thiếu niên một điểm một điểm thu súc, Tần Tiêu ngậy ngốc tại chỗ cứ như thế bị kéo về. . .

Thiếu niên đang đưa lưng về phía Tần Tiêu quay đầu lại.. thông thả đem đầu chuyển 360 độ, một người bình thường tuyệt đối làm không được động tác như thế ——

Thiếu niên đưa thân về phía trước, đầu lại quay về phía sau, tư thế không hề thoải mái tự nhiên nhìn trên khuôn mặt đã không có huyết sắc của Tần Tiêu, rồi mới nở nụ cười một chút : "Còn trốn không?"

Tần Tiêu trả lời là gì?

Là như nổi điên lắc đầu, hắn không phải nói không trốn, mà là đã sợ hãi quá độ, không chịu đi nhận hết thảm sự việc trước mắt.

"Không, không. . . Không. . .

Tần Tiêu sắc mặt trắng bệch theo bản năng lắc đầu, không còn sức chống cự, hẳn chỉ có thể tùy ý thiếu niên kéo về lại trong phòng.

QUỖ THÊ

Mạt Hồi

www.dtv-ebook.com

Chương 0005

Sắc trời dần tối, đang lúc phòng ở bị chìm trong bóng đêm đến nỗi người khác hít thở không thông thì ngọn đèn duy nhất trong phòng "phác" một tiếng bốc cháy lên.

Tần Tiêu bị cột chặt vào một chiếc ghế thái sư, ánh mắt ngốc trệ nhìn ngọn đèn đang bốc cháy trong chiếc chén nhỏ. Sự việc này bình thường sẽ khiến người khác chấn kinh, lúc này lại không tác động được cảm xúc của Tần Tiêu.

Không biết qua bao lâu, cửa khẩu lại truyền tới "kít kít" tiếng mở cửa, từ ngoài cửa đi vào là lão đại gia người hôm qua đã đem bọn Tần Tiêu vào trong thôn.

Lão nhân ánh mắt tối sầm đứng ở ngoài cửa nhìn Tần Tiêu đang mất hồn, liền nhẹ nhàng ngồi xuống bên người hắn.

". . .Ta nghĩ để các người trốn. . . nhưng là. . . quá muộn . . ."

Thanh âm của lão nhân phát ra không bao lâu, Tần Tiêu ngây ngốc này giờ mới bắt đầu chuyển động, khi hắn chuyển ánh mắt đến trên người lão nhân thì hắn dùng thanh âm sấp khóc cầu xin: "Đại gia, người thả ta đi. . . Cầu người, ta cái gì đều chưa làm. . ."

Lão nhân nhẹ nhàng lắc đầu : "Ta cũng muốn thả người đi. . . Nhưng là, quá muộn, quá muộn..."

Nghe được hẳn nói như thế, Tần Tiêu tuyệt vọng hô: "Rốt cuộc là thế nào, cho biết ta người vì cái gì đối đãi bọn ta như thế??"

Nghiêng đầu nhìn chăm chăm Tần Tiêu, sau một lúc không nói gì, lão nhân mới lên tiếng: "Các người là vì bí mật của thôn mới đến phải không? Hiện tại, ta liền đem bí mật này nói cho người."

"Bí mật. . ." thanh âm Tần Tiêu run rẩy, "Chính là người đã nói, phải lấy mệnh để đổi lấy bí mật?"

"Phải."

"Ta không thích nghe!" Nếu không phải hai bàn tay bị trói, Tần Tiêu nhất định lấy tay bịt chặt hai lỗ tai, kiên quyết trốn tránh hết thảy.

Đúng vậy, trước thì nghĩ đến việc tìm kiếm bí mật, nhưng hiện đối với hẳn, đã là một ma chú đáng sợ, một khi giải khai, sinh mệnh của hẳn sẽ bị đoạt đi!

"Vô ích. Cho dù hiện tại người không nghe, người cũng nhất định chết. . . Dù sao cũng chết, ít nhất, người phải hiểu được trước khi chết, đúng không?"

Lão nhân sắc mặt bình tĩnh, thanh âm khàn khàn, chậm chậm nói, tựa như đang hống (lừa) một hài tử không nghe lời.

"Đại gia. . . Đại gia. . ." Tần Tiêu khóc, nước mắt chảy ướt cả hai má, "Ta không muốn chết, ta không muốn chết a!"

Hẳn mới hai mươi bảy tuổi, đang là thời điểm huy hoàng nhất của đời người, hẳn còn có rất nhiều chuyện chưa làm, hẳn không muốn sớm chết như thế!

"Không ai muốn chết." Ánh mắt lão nhân thâm trầm, "Này đều là mệnh."

"Nghe lời đi, đứa nhỏ, ít nhất người cần biết người vì sao mà chết." Lão nhân vừa đưa tay lên, che khuôn mặt không thể động đậy của Tần Tiêu, lập tức, khiến cho Tần Tiêu đang thập phần kích động phải an tĩnh, toàn thân xụi lơ vô lực tựa vào trên ghế dựa.

Lão nhân nhẹ nhàng than thở : "Sự việc đã xảy ra rất lâu, lâu đến mức ta đã quên cả thời gian. Chỉ nhớ mang máng, đó là một mùa rất nóng. Thời điểm đó, thôn cùng hiện tại hoàn toàn không giống nhau, có rất nhiều người ở chỗ này, mặc dù người trong thôn không giàu có, nhưng cuộc sống đều không có gì trở ngại, bởi vậy nơi này thật náo nhiệt, cũng rất hoà hợp. Nhưng ngày hôm đó, tai hoạ đã đổ xuống thôn trang này."

"Là ôn dịch, xảy ra thành linh, khiến mọi người bất ngờ phòng ngừa không kịp. Bắt đầu là từng con gia cầm bị chết đi, rồi sau đó là đến người trong thôn trang, một người rồi lại một người bệnh chết..."

"Bệnh này không có thuốc chữa, tất cả mọi người chỉ có thể trơ mắt nhìn người nhà của mình thống khổ chết đi. . . Mà con của ta, cũng bị nhiễm trận ôn dịch này mà chết đi. Ngay khi mọi người sắp tuyệt vọng, một vị thiếu niên trong thôn không biết từ đâu đem về một loại thảo dược, nói nó có thể trị hết bệnh. Trong tình huống này, mặc kệ là cái gì chỉ cần còn có một tia hy vọng, tất cả mọi người đều sẽ thử, sau khi ăn xong thảo dược của thiếu niên đem về, quả nhiên, bệnh của những người trong thôn đều có chuyển biến tốt. . . Nhưng là, mọi người chưa kịp cảm kích thiếu niên này, hắn đã vĩnh viễn ngã xuống. . ."

". . . Khi mọi người đang khóc vì thiếu niên sửa sang lại di thể chuẩn bị hạ táng thì ohát hiện thân thể của hắn bị hư thối rất nhanh, thiếu niên sở dĩ tử vong chính là vì sự hư thối trên người hắn. . . Giống như là bị cái gì hạ chú, thân thể cứ từ từ hư thối, cuối cùng chỉ có thể bi thảm chết đi. . ."

"Thiếu niên đến tột cùng gặp gỡ chuyện gì, hẳn đã từ nơi nào đem dược thảo về? Việc này đều là nghi vấn của mọi người. Nhưng mà, một năm sau khi thiếu niên chết đi, thôn mới bình yên lại không bao lâu lại gặp thảm họa thứ hai. . . Một buổi sáng sớm, bóng tối đột nhiên kéo đến bao trùm cả thôn, thôn dân bất luận như thế nào đều không đi ra khỏi thôn được, giống như là có ai đem bao bố trùm lên thôn. . ."

"Mọi người đang lâm vài khủng hoảng thì — hẳn từ trong bóng đêm xuất hiện, khuôn mặt hẳn đầy tức giận, mệnh lệnh thôn dân đem ra thiếu niên đã lấy đi đồ vật gì đó của hẳn. Nói rằng thiếu niên trộm đi đồ vật trân quý nhất của hẳn, phải bắt thiếu niên trả giá thật đắt!"

"Thôn dân hoảng sợ giải thích với hẳn thiếu niên đã sớm chết đi, dược thảo đã lấy trị bệnh cứu người. Nghe xong thôn dân giải thích, hẳn lại điên cuồng —

"Ta không tin lời nói xằng bậy của các người, người nói dối lừa đồ vật của ta nhất định còn ở trong đám các người! Ta phải trừng phạt các người, các người ăn dược thảo trân quý của ta, ta phải bắt các người trả giá thật đắt! Bắt đầu từ hôm nay, trong các người dù chỉ một người cũng không thể ra khỏi thôn, qua mỗi năm mười năm ta sẽ phái người đến chỗ này, cho đến khi các người giao ra thiếu niên đó!"

"Nói xong những lời này, hẳn liền bỏ đi. Bóng tối hẳn mang đến lại không có mang đi, liền như thế vĩnh viễn ở lại thôn trang, mà chúng ta, mặc kệ cố gắng thế nào, đều không thể đi ra thôn trang, vẫn sinh hoạt tại chỗ này. . . Nhưng là, cho dù chúng ta không đi được khỏi thôn, thỉnh thoảng sẽ có người lạc đường tiến vào thôn, cho chúng ta biết thế giới bên ngoài đã phát triển như thế nào. Cho nên, chúng ta biết được tình huống bên ngoài. . . Cứ như vậy, năm mười năm thứ nhất, hẳn thật sự phái người lại. . . Những người đó nâng cổ kiệu tám người, một đường diễn tấu khúc nhạc đón dâu bằng sáo và trống, lại mặc quần áo trắng toàn thân, từ trong bóng đêm mê mông không thấy đích đi tới thôn trang. . ."

"Bọn hăn hỏi chúng ta về thiếu niên, chúng ta trả lời thiếu niên thật sự đã chết, giao không ra người thì từ trong áo choàng màu trắng những người này đột nhiên lộ ra khuôn mặt dữ tợn, vung lên kiếm dài sắc bén chém về phía thôn dân, không ai có thể phản kháng bọn hăn. Mà kiếm bọn hăn vung lên có thể chém người ra làm hai, không đến một lúc, bọn hăn liền chém chết hơn mười người thôn dân. Khi thấy bọn hăn hoàn toàn không có ý tứ dừng lại, ở dưới tình thế cấp bách, ta nói ta sẽ đem người giao ra, các người mau dừng tay thì bọn hăn cuối cùng cũng dừng lại, rồi một người trong đó giao cho chúng ta phượng hà của tân nương, khiến cho chúng ta mặc vào cho người bọn hăn muốn tìm. . ."

"Nhưng thiếu niên đã chết, chúng ta thật là giao không ra người. Đang lo lắng thì có một cô gái xung phong nhận việc thay thế thiếu niên. Nàng nói mặc phượng hà phải đội mũ phượng khoác khăn quàng vai, nhìn không ra là ai, nhất định có thể lừa dối, vì toàn bộ thôn dân, chỉ có thể như thế !"

"Chúng ta thật không có biện pháp , đành phải để cho cô gái mặc quần áo sau đó tiễn nàng đi vào bên trong kiệu, rồi trơ mắt nhìn theo bọn hăn rời khỏi — rồi ngày hôm sau, chúng ta ở cửa thôn thấy được cô gái nội tạng đã bị móc khỏi cơ thể — nàng bị chết thực thảm, trước khi chết nhất định thấy được thứ gì đáng sợ, cả mặt vắn vẹo không rõ hình dạng —"

Lão nhân nói đến đây thì sắc mặt khô héo lại âm trầm, khiến cho Tần Tiêu đã bị bắt mặt hỉ phục kinh hãi khiếp đảm.

"Thôn bình yên năm mươi năm, năm mươi năm lần hai, hăn lại phái người lại. . . Đây một lần, mọi người sợ lại không có đối sách, khi bọn hăn vừa muốn đại khai sát giới, chúng ta không thể không tuyển ra người thay thế thứ hai. . . Đương nhiên, kết quả của người này hoàn toàn giống cô gái. . . Năm mươi năm lần ba, bọn hăn lại đến . . . Vì cứu vớt toàn bộ thôn nhân, mỗi khi đến hạn năm mươi năm, chúng ta không thể không gọi ra một người đi thay thế thiếu niên kia. Cuối cùng, chúng ta không tuyển, chỉ cần

người nào nghe được khúc nhạc đón dâu trước nhất, liền phải tiến vào trong kiệu. . . Lần này, người thứ nhất nghe được, là người. . ."

". . . Qua mấy năm mươi năm rồi?" Tần Tiêu sắc mặt trắng bạch, ánh mắt âm đạm nhìn lão nhân.

"Qua mấy?" Lão nhân lắc đầu, "Không biết. Ta không có đếm, chỉ biết là qua thật lâu thật lâu..."

"Có mười người sao?" Tần Tiêu vội hỏi.

"Có."

"Có một trăm người không?"

"Có lẽ có. . ."

"Vậy người cho rằng một con người có thể sống bao nhiêu năm?" Tần Tiêu rống lên đi, "Nhiều nhất là hai cái năm mươi năm mà thôi! Các người đã sớm chết, các người đã sớm biến thành quỷ — một khi đã như vậy các người vì cái gì không chính mình đi, muốn ta đi! Ta không muốn chết, ta không cần chết!"

"Chúng, ta, không, có, tử!"

Lão nhân vốn yên tĩnh đột nhiên phát cuồng, vươn hai bàn tay chặt chẽ bóp cổ Tần Tiêu, khuôn mặt bên ngoài bắt đầu bong ra từng mảng.

"Tiểu tử người quá kiêu ngạo, lúc này ta còn thương tiếc muốn cho người đi, nhưng là người cứ nhiên như thế nguyên rủa chúng ta! Ta sẽ không bỏ qua người! Người nhớ kỹ cho ta, chúng ta là người, chúng ta không có chết! Sẽ có một ngày chúng ta đều có thể sống rời khỏi thôn

Lực lượng của lão nhân cường đại vô cùng, không đến một lát, mặt của Tần Tiêu đã tím tái, gần như sắp ngừng hô hấp

"Gia gia, thời gian đã đến."

Ngay tại lúc Tần Tiêu sắp lâm vào hôn mê, không biết từ khi nào thiếu niên đã xuất hiện ở cửa thôn, ánh mắt lạnh như băng nhìn thẳng Tần Tiêu.

Tần Tiêu ý thức mơ hồ cũng hiểu được ý của hắn là gì, cả người trong nháy mắt tựa như ngã vào hầm băng, rét lạnh vô cùng.

Bóng tối đúng hạn tới, giống như một con mãnh thú hung hãn nhưng trầm tĩnh, khí thế to lớn lại không có tiếng vang.

Từ trong rừng rậm hắc ám, Giang Nham sau khi tỉnh lại liền phát hiện toà thôn trang kia chỉ còn là phế tích, nhưng là tìm như thế nào cũng không thấy Tần Tiêu đi bên hắn, hắn kinh loạn thất thổ điên cuồng chạy trốn trong rừng rậm. Không biết có phải vận khí của hắn tốt hay không, hắn cứ xông loạn nhưng lại tìm đến được xe mà bọn hắn để ở ven đường!

Không biết ở trong rừng rậm chạy trốn bao lâu hắn bằng tốc độ mau nhất chạy về xe, nhanh chóng chạy xa khỏi chỗ khu rừng rậm hắc ám khiến hắn tóc gáy dựng hết.

"Tần Tiêu. . . Người nhất định phải chờ ta trở về. . . Nhất định phải chờ ta trở về. . ."

Giang Nham sắc mặt tái nhợt bên trong tâm không ngừng cầu nguyện, lái xe chạy ra khỏi rừng rậm.

QUỶ THÊ

Mạt Hồi

www.dtv-ebook.com

Chương 0006

Tần Tiêu bị trói ở trên ghế, trên đầu đội khăn voan đỏ bị người nâng ra khỏi phòng, hẳn thiếu một chút nữa đã bị bóp cho nghẹt thở, giờ phút này đã không còn một tia khí lực nào để phản kháng tiếp, chỉ có thể tuyệt vọng nhìn chính mình bị nâng đi.

". . . Giang Nham. . . Bằng hữu của ta. . . Các người giải quyết hẳn thế nào . . ." Tần Tiêu hơi thở mỏng manh đứt quãng hỏi.

Mà tầm mắt của hắn, từ khoản voan nhìn ra bên ngoài.

Da mặt sớm đã bị tróc ra, chỉ còn cơ thể rối rắm của lão nhân chuyển động trong không khí nhưng đã mất đi đôi mắt, hắc hắc nở nụ cười.

"Người thấy sao?"

Tần Tiêu chỉ nhẹ nhàng chuyển động mí mắt, trong ánh mắt u ám chứa đầy tuyệt vọng càng hiện ra rõ ràng. . .

"Hắn. . . Hắn như thế nào . . ."

Trên đường, rất nhiều người đều yên lặng vây lại, ánh mắt hắc ám không ánh sáng đều nhìn thẳng Tần Tiêu đang bị trói gô.

Khi ánh mắt của Tần Tiêu dừng lại ở trên người một đứa nhỏ đang rúc vào người lớn bên cạnh, nhìn đến bộ mặt đồng dạng vô biểu tình của đứa nhỏ, thân thể lộ ra xương cốt trắng phếu thì hắn nhắm mắt lại, không đành lòng nhìn tiếp.

Tần Tiêu trong miệng hắn, chính là chúa tể của tất cả người trong thôn.
(câu này dịch ra thế nhưng mình thật không hiểu là nói gì =.=")

"Hắn là quý. . ." Thanh âm lão nhân khàn khàn, hỗn loạn cùng sợ hãi,
"Cường đại vô cùng, thật lớn vô cùng, xấu vô cùng, tàn nhẫn vô cùng. . ."

Bên tai, khúc nhạc mừng càng lúc càng lớn, nhưng Tần Tiêu nghe vào,
tựa như khúc chiêu hồn đáng sợ —

Chậm rãi mở mắt ra, tiến vào mắt của hắn chính là những người đã được
lão nhân mô tả — áo bào trắng từ trên xuống dưới, mặt bị cái mũ thật dày
che lại, im lặng, im lặng đứng ở kế cổ kiệu đã được mở lên. . . Chờ đợi xuất
phát. . .

Trước khi bị đưa vào kiệu, Tần Tiêu đột nhiên nổi điên kêu to
: "Không, ta không muốn vào, ta không phải thiếu niên các người tìm. . .
Tha ta đi! Tha ta! Ta không phải! Không phải."

Nhưng là, mặc cho hắn kêu thế nào, đều không có một ai ngó ngang tới
hắn, hắn vẫn bị bỏ vào trong kiệu, mà hắn chỉ có thể ở lúc màn buông
xuống, nhìn thấy khuôn mặt không hề có huyết sắc hay tức giận của những
thôn dân vẫn đi theo hắn. . .

"A —"

Màn kiệu cuối cùng buông xuống, trong kiệu truyền tới tiếng hô to tuyệt
vọng thê thảm của Tần Tiêu.

Kiệu tử được nâng lên vững vàng, sau khi thay đổi phương hướng, dần
dần đi vào bóng tối. Những người mặc đồ trắng lúc này vẫn đang thổi nhạc
thì càng giống như khúc chiêu hồn.

Bọn hắn càng chạy càng xa, thanh âm cũng càng lúc càng xa, khi người
áo trắng cuối cùng được bao phủ sâu trong bóng đêm, thanh âm cũng hoàn

toàn biến mất ở trong rừng rậm.

Rừng rậm lại khôi phục yên tĩnh, tựa như chưa có cái gì xảy ra. Chỉ còn lại gió thổi lạnh lẽo trong bóng tối, một trận lại một trận thổi qua.

Khúc nhạc sáo và trống vẫn được tiếp tục, nhưng đối với Tần Tiêu bị nhốt ở trong kiệu mà nói, thanh âm này tựa như ngăn cách cái gì, không hề giống thật.

Hắn ánh mắt ngốc trệ nhớ tới khi vừa tới chỗ này, lòng tràn đầy chờ mong mình có thể có thu hoạch. Rơi vào kết quả hiện nay là ngay lúc đó hẳn không thể nào nghĩ đến, nếu thời gian có thể trở lại, hẳn hy vọng hẳn không có nhận được cái điện thoại. . . Cái điện thoại chỉ dẫn hẳn đến chỗ này.

Nhớ lại đến đây, Tần Tiêu vẫn thất thần mí mắt có chút rung động.

Đúng vậy, cái đêm đó đột nhiên đánh tiến vào phòng hắn, điện thoại thần bí chính là thứ bắt đầu hết thảy.

Nói rõ vị trí thôn trang, cho hắn biết chỗ này có chuyện tình nhất định làm hắn kinh ngạc, hết tất thảy đều thực tường tận, chỉ là không có lưu lại danh tính.

Mới đầu hẳn tưởng là người tốt chỉ cho hắn, nhưng hiện tại mới phát hiện, cuộc điện thoại kia có rất nhiều điều kỳ quái.

Thanh âm lạnh lùng, trong trẻo nhưng lại mơ hồ nghe không rõ, giống như truyền từ nơi sâu nhất dưới lòng đất đến, sâu kín trong ban đêm khiến hẳn không khỏi lạnh run cả người.

Đáng tiếc, khi ấy hẳn chỉ chú ý tới "chuyện tình thần bí", những từ này khiến hẳn hưng phấn, những điều khác đều không có nghĩ đến. Vậy, nếu khi ấy hẳn cảm thấy không phù hợp, hẳn có thể tới sao?

Nghĩ đến chỗ này, Tần Tiêu mặt không huyết sắc không khỏi cười tự giễu.

Lấy tính cách của hắn, hắn vẫn sẽ đến. Nếu như phát hiện điện thoại không tầm thường, lại sẽ gia tăng sự tò mò của hắn — hắn tựa hồ chính là người không thấy quan tài không để lộ

"Ping..."

"Cỗ kiệu đột nhiên bị thả xuống nặng nề, cũng khiến cho Tần Tiêu đang ở trên cao cả người đều nhảy dựng lên.

Tới nơi rồi sao? Vẫn bị đưa đến địa phương đáng sợ?

Tưởng tượng như thế, Tần Tiêu liền nghĩ đến những lời nói của lão nhân —

"Ngày hôm sau. . . ở cửa thôn thấy được nội tạng của cô gái đã bị móc khỏi cơ thể — nàng bị chết thực thảm, trước khi chết nhất định thấy được thứ gì đáng sợ, cả mặt vụn vẹo không rõ hình dạng —"

Tần Tiêu biết, cả thân hắn đều đang run rẩy, khó có thể khống chế. . .

Nghênh đón hắn sẽ là cái gì?

Bên ngoài, khúc nhạc không ngừng được thổi lúc trước đột nhiên đình chỉ, bốn phía trầm tịch như thường. Tần Tiêu sợ hãi đến ngừng thở, tầm mắt gắt gao nhìn màn kiệu. . . Giờ phút này, màn kiệu cũng không hề nhúc nhích. . .

Hết thấy, đều trầm tĩnh như thường

Hắn không biết mình đang ở nơi nào, không biết lát nữa sẽ xảy ra chuyện gì.

Cái gì cũng không biết, giống đang yên tĩnh chờ đợi phán quyết tử vong, làm trên trán hãn không ngừng toát ra mồ hôi lạnh, một giọt lại một giọt rơi xuống trên quần áo.

Hãn khẩn trương đến sắp ngất xỉu. Hãn giờ phút thật hy vọng mình có thể ngất xỉu, như vậy hãn có thể ở trong vô tri mà đối mặt với những chuyện đáng sợ bi thảm sắp xảy ra.

"Kèo kẹt, kèo kẹt. . ."

Bốn phía tĩnh mịch, bắt đầu nổi lên quỹ dị thanh âm, bắt đầu là một tiếng, tiếp theo là hai tiếng, cuối cùng liền biến thành rất nhiều, đánh vào linh hồn!

Thanh âm này hướng hãn tiến lại, hàm răng Tần Tiêu đánh vào nhau, thậm chí cắn bị thương khoang miệng của hãn, khiến máu tươi tanh chất chảy vào trong miệng. Mồ hôi trên trán đổ nhanh hơn, rất nhanh liền khiến gương mặt xanh xao của hãn bị ướt hết. . .

Hãn vẫn cứng đờ nhìn thẳng màn kiệu, hãn có thể cảm giác có cái gì đó đang tiến đến —

Đột nhiên, tấm màn vẫn không nhúc nhích lại nhúc nhích, hãn sợ đến hồn bay phách tán nhưng vẫn chưa kịp kêu thì một cánh tay trắng bạch "Ba" một tiếng tiến vào trong kiệu!

Từ lúc cánh tay này chui qua kẽ hở, Tần Tiêu kinh hãi nhìn đến cổ kiệu hãn đang ngồi ở trên một nơi đầy bùn đất đen, mà rậm rạp, mắt thấy được rất nhiều cương thi từ dưới lòng đất chui lên, như là những con giun, một con một con chui từ dưới đất ra, rồi như bị cái gì chỉ dẫn hướng hãn xông đến. .

Dưới chân đột nhiên truyền đến hơi lạnh, mắt vừa nhìn xuống liền thấy cánh tay lúc đầu tiến vào trong kiệu đang nắm chặt chân của hãn!

Thậm chí không có cho hẳn thời gian vùng vẫy kêu lên, cánh tay trắng bắt lấy hẳn xoát ra móng tay dài nhọn, hung hăng một quát, liền đem thịt trên chân hẳn quát xuống dưới.

"A — a —"

Bị mất đi một khối thịt lộ ra một đoạn xương cốt, Tần Tiêu đau đến thất thanh hét chói tai.

Mà cương thi quát đi khối thịt của hẳn lập tức bắt lấy nó đưa vào miệng, liền nhai nuốt như rất ngon! Mà những cương thi khác tựa hồ có thể cảm giác được đến thịt người thơm ngon, bắt đầu kích động cuồng loạn, nhanh chóng hướng Tần Tiêu đi đến —

Từ chân truyền đến cơn đau lớn, mồ hôi trên trán chảy nhanh hơn, nhìn đến những cương thi đem từng phần trên kiệu gỡ ra, quần áo trên người hẳn cũng bị kéo, biết chính mình nhất định sẽ chết, Tần Tiêu bị cột ở trong kiệu mặt xám như tro tàn. . .

Ngay tại Tần Tiêu hoàn toàn đi hy vọng sinh tồn, bên tai hẳn truyền đến âm thanh nỉ non của ai đó, liên tục lặp lại, niệm咒. . . Tựa như đã từng nghe được thanh âm này khiến Tần Tiêu ngậy người một chút. . .

Khi cương thi đem cỗ kiệu mở ra hết đang chuẩn bị xé thân thể hẳn thì hẳn không tự chủ nói theo thanh âm lặp đi lặp lại bên tai

"Quay về hồn thiên. . . Vô huyết đêm. . . Thượng thần hạ quỷ trợ ta đi. . . Chiêu phách hướng. . . Quỷ quái đến. . . Vong tới thân quy phi đi lai (Quay về chỗ nào đã đến). . .

Hoàn toàn không rõ chính mình vì cái gì niệm ra những câu này, nhưng khi vừa đọc xong, nhóm cương thi đang điên cuồng giống như bị cái gì khống chế, ngoan ngoãn lục tục trở về dưới nền đất.

Bất quá một hồi, lúc trước có rất nhiều cương thi đều đã không còn, mặt đất chỉ còn lại một mình Tần Tiêu, một trận gió lạnh thổi tới, Tần Tiêu một thân mồ hôi lạnh càng cảm thấy cả thân lạnh giá, cũng khiến hãn đang bị đưa đến sắp mất đi ý thức cũng thanh tỉnh nhiều.

Chiếc kiệu đã bị nhóm cương thi phá nát, khoản voan không biết từ lúc nào cũng bị lật ra, khiến Tần Tiêu có thể nhìn rõ bốn phía tối đen của cánh rừng và mảnh đất bằng phẳng xung quanh, tim đập thật nhanh, hãn không biết tiếp theo sẽ phát sinh cái gì, hãn chỉ biết hiện nay hãn muốn rời khỏi chỗ này.

Dùng đầu gối nhọn lao lực một lúc, hãn cuối cùng cũng cắt được dây trói phía sau tay, rồi mới đem dây thừng trên người cũng tháo ra. Nhìn đến dưới chân bị mất một khối thịt, hãn chỉ có thể cắn răng nhịn đau đem quần áo trên người xé ra cột vào chỗ bị thương trên chân, tạm thời cầm máu.

Sau khi làm xong hết thấy, Tần Tiêu chỉ có thể bỏ qua cái chân bị thương khập khiễng mà đi.

Bốn bề một mảnh tối như mực, không biết là đang ở đâu cũng không biết nên đi hướng nào, sợ hãi những cương thi lại sẽ đến, hãn bằng trực giác tuyển một phương hướng, bằng tốc độ nhanh nhất đi vào.

Không biết có phải hay không cho hãn đoán đúng cái gì... không lâu sau đó hãn liền tìm được một con đường mòn, liền đi theo con đường nhỏ này tiến về phía trước, dần dần lại đi đến rừng cây không có giới hạn

Nhưng Tần Tiêu còn chưa kịp cao hứng, đột nhiên từ trong bóng tối đi ra một quái vật lớn, lập tức liền đem Tần Tiêu chân đang khập khiễng xô té trên mặt đất, Tần Tiêu té trên mặt đất không kịp có thời gian kêu lên, một cơn gió tanh hôi liền thổi tới, hãn ngẩng đầu lên thấy một màn trước mắt khiến hồn phách hãn đều bay mất.

QUỶ THÊ

Mạt Hồi

www.dtv-ebook.com

Chương 0007

Xuất hiện ở trước mặt Tần Tiêu, là một giống loài lớn vô cùng cứ như một toà núi nhỏ, con quái vật giống như con chó ba đầu, nó từ từ tiến đến Tần Tiêu đang té trên mặt đất, nhếch miệng lộ ra hàm răng răng nanh sắc bén như dao nhỏ, mỗi bước đi đều khiến mặt đất rung nhẹ.

Quái vật gần trong gang tấc, muốn chạy đã không có khả năng, huống gì lực đứng lên cũng đã không còn, nghĩ đến lúc này vừa gặp cương thi bây giờ lại nhìn thấy quái vật to lớn, Tần Tiêu nghĩ chính mình thật là khó tránh tai kiếp, nhất định sẽ chết.

"Tê ——"

Ba đầu của quái vật đột nhiên mở mồm thật to nhắm hướng Tần Tiêu lao đến, Tần Tiêu chỉ có thể làm một việc duy nhất chính là nhắm mắt thật chặt, chuẩn bị thật tốt.

Nhưng là qua một lúc, trừ bỏ có mùi tanh hôi và những tiếng tê tê từ miệng dã thú phát ra, thì cái chết thống khổ mà Tần Tiêu tưởng tượng không hề phát sinh.

Tần Tiêu nơm nớp lo sợ mở mắt ra, lại bị sợ đến thở hốc vì kinh ngạc.

Quái vật to lớn cứ nhiên lại đem ba cái đầu của nó để trước mặt hắn, con mắt đen tuyền của nó cũng đã to bằng một cái nắm tay, cái mũi to như ống thông gió thì không ngừng ngửi ngửi, tựa như con chó đang xác định vật phẩm trước mắt.

Tần Tiêu thở mạnh cũng không dám, tâm như nổi trống để mặc cho quái vật ngửi mình.

Qua một hồi lâu, quái vật dường như xác định được cái gì, chỉ thấy nó há miệng thật lớn, Tần Tiêu cứ tưởng sẽ bị quái vật cắn ra làm mấy khúc như nó lại cắn vào quần áo của hắn rồi nhảy lên lưng mình.

Tần Tiêu mới vừa ngồi ổn trên lưng quái vật, con quái vật đột nhiên hăng hái chạy như điên vào trong bóng tối, tốc độ nhanh như ngựa khiến Tần Tiêu vì không muốn bị rơi xuống đất, vội vàng dùng sức nắm lấy lông dài trên lưng quái vật rồi nằm sấp xuống.

Hắn cũng không biết quái vật muốn đem mình đi nơi nào, chỉ biết là trong tâm bị sợ hãi vẫn chưa hết.

Tiếp theo còn cái gì đang chờ hắn?

Tử vong và sợ hãi cái nào khủng khiếp hơn?

Dù sao việc đã đến nước này, hắn đối với sự sinh tồn đã không còn ôm quá nhiều hy vọng.

Bởi vì gió thổi lại khiến mắt bị đau đớn, Tần Tiêu liên liên nhắm hai mắt, hắn ngồi yên lặng, lúc này tâm tình vừa sợ hãi vừa khẩn trương, lại còn đang ở trên lưng quái vật, nhưng hắn vẫn bất tri bất giác rơi vào trong mộng.

Hắn có một giấc mộng rất kỳ quái, trong một không gian tối tăm, hắn ngồi rất im lặng, trước mặt hắn cũng có một người, nhưng hắn thấy không rõ mặt người này, chỉ nghe đến thanh âm nức nở của đối phương.

Không biết hắn nghe được bao lâu, đợi cho hắn mơ mắt ra lần nữa thì đã sáng ngời, hắn ngửi được trong không gian chung quanh tràn ngập mùi hoa,

bên người hãn chỗ nào cũng là hoa, tất cả địa phương hãn có thể nhìn đến đều có hoa đủ màu sắc.

Hãn tưởng đây cũng là mộng, nhưng khi nhìn đến con quái vật ngay từ đầu đã dọa hãn sợ chết khiếp, hãn mới biết được đây không phải mộng, là con quái vật đem hãn tới nơi này.

Quái vật nhìn đáng sợ, nhưng nó lại tỏ vẻ nhu thuận, tựa như con con chó nhỏ lẳng 3 lẳng nằm sấp ở một chỗ, tựa như canh giữ hãn, cũng như là nghỉ ngơi.

Tần Tiêu mới bắt đầu không dám động, nhưng trải qua một lúc, xác định quái vật sẽ không tập kích mình, hãn mới thật cẩn thận, lo lắng đề phòng đứng lên, rồi mới từ từ lui về sau, đến khi lui lại đến một khoảng cách nhất định so với quái vật, mới hơi yên lòng, bởi vì quái vật thoạt nhìn không có tính toán thương hại hãn.

Tần Tiêu bắt đầu xoay người hướng phía trước đi đến, ở dưới chân hãn là những đóa hoa không biết tên hết sức xinh đẹp, đóa hoa ở trong gió lay nhẹ, ở không trung bốn bề phảng phất.

Hết thảy trước mắt đều trắng xoá, không trung giống như bị bao phủ bởi một tầng sương mù trắng rất dày, không thấy được màu xanh, tựa như căn bản là chỗ này không có không trung.

Tần Tiêu ở tại cái nơi đây hoa không có giới hạn cứ thế mà đi loạn, hãn không biết nên đi hướng nào cũng không biết mình đang ở nơi nào, nhưng hãn không muốn dừng lại bước chân, không biết là có cái gì đang kéo thân thể hãn, khống chế mỗi phương hướng hãn đi đến.

Hãn cứ đi như thế, mãi cho đến nhìn thấy một người mặc quần áo màu đen, tóc dài phiêu dật, thân ảnh to lớn đưa lưng về phía hãn, bước chân mới không tự giác dừng lại.

Người đưa lưng về phía hắn cứ yên lặng đứng thẳng, nhưng hắn đã phát hiện Tần TIÊU đến. Thanh âm than thở trầm thấp, nam tử xoay người : "Ngôn Hoa, người cuối cùng cũng gặp lại ta."

Tần Tiêu nhìn hắn xoay người, đang nhìn đến hình dạng của hắn thì tròng lớn hai mắt lui từng bước về sau, tiếp theo hai mắt nhắm chặt, ngã người xuống đám hoa.

Ngôn Hoa, hình dạng này của ta, người có thể nhận ra ko?

Người đã nói, mặc kệ người biến thành cái dạng gì, ta đều ở lại bên cạnh người, Xích Trụ. . .

Người đưa lưng về phía Tần Tiêu chậm rãi xoay người lại, lộ ra khuôn mặt có một vết sẹo màu đen xấu xí như bị bỏng, khung bố nhất chính là, đôi mắt của hắn giống như đã bị người móc ra, chỉ còn lại có một đôi lỗ thủng tối như mực!

"A a ——"

Tần Tiêu bị kinh tỉnh thét chói tai từ trên giường ngồi dậy, qua một lúc lâu mới đưa mắt nhìn nơi mình đang ở, là một gian phòng cổ tương đối nhẹ nhàng khoan khoái, ngăn nắp, hắn vẫn còn sợ hãi đưa tay lau đi mồ hôi lạnh trên trán.

Không lâu sau, Tần Tiêu phát hiện cái chân bị thương đau đớn đã hoàn hảo như lúc ban đầu, hắn hoang mang nhưng không nghĩ ra vì cái gì.

Tiếp theo hắn ngẩng đầu, đang định tìm hiểu rõ mình đang ở chỗ nào thì, Tần Tiêu nghe được thanh âm trầm thấp mà hắn có cảm giác quen thuộc.

"Người tỉnh."

Nhìn ra ngoài cửa nơi phát ra thanh âm, bởi vì người đứng ở cửa lưng che đi ánh sáng, Tần Tiêu thấy không rõ hình dạng của hắn, chỉ biết người này cao to, khí chất thanh nhã, mái tóc dài mềm mại phát phơ phiêu dật trong gió, sau khi đánh giá xong hắn cảm thấy người này chắc là quân tử, diện mạo tự nhiên không tầm thường.

Nhưng mà, khi người này vừa đi vào trong, cả người đều trầm tâm ở ánh sáng trong phòng thì Tần Tiêu liền thấy rõ hình dạng của hắn, nhin không được lại một lần nữa kinh hô, cả người cũng ý thức lui vào trong giường.

"Người — không cần lại đây —!"

Tần Tiêu kinh kêu một tiếng khiến nam tử dừng bước, nhưng lại tỏ ra thê lương, yên lặng đối diện hắn.

Tần Tiêu không biết hắc y nam tử có thể nhìn được hay ko, mắt hắn chỉ còn lại có hai cái lỗ thủng đen, khiến Tần Tiêu sợ hãi.

"Người sợ ta?"

Nam tử lại phát ra một tiếng than thở trầm thấp, từ từ truyền tới.

"Người. . . Hình dáng người như vậy. . . Này, này là đương nhiên đi.
. . . Cùng quý căn bản giống nhau!"

Thật sự sợ hãi, Tần Tiêu gần như là nói không suy nghĩ bày tỏ ra ý nghĩ của mình, nhưng sau khi hắn nói xong, nam tử thoạt nhìn càng tỏ vẻ bi thương thì hắn mới cảm thấy chính mình nói có điểm quá đáng

"Chính là, Ngôn Hoa, mặc dù người sợ ta, ta cũng không để cho người đi lần nữa . . ." Thanh âm nam tử từ từ truyền tới, bên trong âm lượng trầm thấp lộ ra sự chấp nhất.

"Ngôn Hoa?" Tần Tiêu hơi hơi sửng sốt một chút, lập tức nói, "Người xem không thấy sao? Người nhận lầm người! Ta không phải Ngôn Hoa, ta có danh có họ, ta họ Tần danh Tiêu, năm nay hai mươi bảy tuổi, là một gã kí giả!"

Nam tử một trận lặng yên, rồi lại nói : "Người là Ngôn Hoa, mặc dù ta xem không thấy, nhưng ta có thể cảm nhận được cũng có thể ngửi được hương vị trên người người. Cho dù hình dạng của người trở thành thế nào , nhưng người đích xác là Ngôn Hoa. . ."

"Người đang nói cái quỷ gì, hình dạng không giống như thế nào có thể là cùng một người. . . Ách. . ." Tần Tiêu nói đến chỗ này thì tạm nghỉ một chút, hẳn nhớ tới kỹ thuật trang điểm ở hiện đại, đích xác có thể khiến một người biến thành một người hoàn toàn khác, "Được rồi, hiện tại đích xác có thể trang điểm dung nhan, nhưng là chiều cao. . . Chiều cao là không thể giả đi? Lại còn cái gì hương vị . . ."

Tần Tiêu cúi đầu ngửi thân mình, mới nói tiếp : "Trên người ta không có xúc nước hoa, có phải hay không người phán đoán sai lầm ?"

Nam tử tựa hồ đang cười, cười lạnh. Chính là trên mặt hẳn có một vết thương rất đáng sợ, khiến người khác nhìn không ra, nhưng Tần Tiêu có thể biết biểu tình của hẳn giờ phút này. Nam tử hướng Tần Tiêu đi tới từng bước, Tần Tiêu sợ đến lập tức hét lớn : "Chờ một chút ——"

Thanh âm Tần Tiêu không có một điểm che lấp sợ hãi khiến lãnh ý trên người nam tử lại càng thịnh, rồi hẳn dùng tốc độ như sét đánh không kịp che tai, xuất hiện ở trước mặt Tần Tiêu

Gương mặt đáng sợ nhanh chóng xuất hiện ở trước mắt, Tần Tiêu sợ hãi đến cả dạ dày đều run rẩy, vừa mở miệng muốn nói cái gì, lại bị thanh âm lạnh như băng của nam tử khiến phải nuốt lại vào trong bụng.

"Người sợ ta, Ngôn Hoa, người sợ ta như thế vì cái gì phải về lại chỗ này? Người vẫn có thể trốn ta! — vẫn, người lại muốn từ ta trộm đi cái gì? Lòng, lòng đã bị người trộm đi còn không đủ sao? Hoặc là, người nghĩ muốn trở về nhìn một cái nam nhân xấu xí vì người thà ... hi sinh hết thầy?!"

Nam tử tức tối rống lên khiến Tần Tiêu ngây người, trong lòng có một cỗ khí lưu âm u khổ sáp từ từ di chuyển.

Ai.

Ai ở bên tai hăn than thở?

Dẫn theo bi thương cùng đau khổ, khiến hăn muốn rơi lệ.

"Người là Ngôn Hoa, mặc dù người bởi vì luân hồi biến thành hình dạng này. . . Nhưng ta đã nói có phải không? Bất luận người biến thành hình dạng gì, ta đều có thể nhận ra người."

Nam tử như bị áp lực gì toàn thân trở nên run rẩy, ngay sau đó, hăn ngẩng đầu mặt đối Tần Tiêu, vẫn đang là bộ mặt xấu xí khủng bộ đó, giờ phút này bởi vì hận ý, lại càng vặn vẹo hơn.

Tiếp theo đó, quần áo trên người Tần Tiêu hóa thành mảnh nhỏ, hăn không kịp trốn, cũng không có đường trốn.

"Ngôn Hoa! Ta sẽ không tính đến chuyện người phản bội ta, bất luận người trở về chỗ này vì cái gì, lần này, ta sẽ không cho phép người có dịp rời khỏi nơi này —"

Tứ chi bị lực lượng vô hình trói buộc, nhìn nam tử dần dần hướng tới mình, Tần Tiêu muốn kêu nhưng lại không phát ra thanh âm được, bởi vì đoán được sắp có chuyện gì xảy ra, từ tứ chi liền truyền đến một cỗ khí lạnh như băng lan ra toàn thân.

(Cảnh báo: Chương sau sẽ có đoạn...gay cấn, cấm trẻ em dưới 18t)

QUỶ THÊ

Mạt Hồi

www.dtv-ebook.com

Chương 0008

Tần Tiêu nằm mơ đều không nghĩ đến chính mình là 2 một đại nam nhân sẽ có ngày bị một nam tử không biết người hay quỷ cường thượng.

Nam tử đưa ra bộ mặt ghê người khiến hấn ngay cả dũng khí liếc mắt nhìn xem một cái cũng không có, hơi thở trêu chọc phun vào chỗ mẫn cảm khiến Tần Tiêu toàn thân nổi da gà, không khỏi rùng mình.

"Ngôn Hoa. . ."

Ta không phải Ngôn Hoa!

Nam tử một lần lại một lần thở nhẹ làm cho Tần Tiêu nhìn không được muốn la lên, nhưng thanh âm lại không thể phát ra, đây là chuyện mới vừa xảy ra, hấn không khỏi nghĩ đến nam tử có phải hay không đã làm gì mình.

Vừa nghĩ đến việc có thể mất mạng tại nơi này, thân thể vốn vẫn không nhúc nhích được đột nhiên có thể cử động, Tần Tiêu một trận kinh hãi, lập tức đẩy nam tử ra xoay người xuống giường muốn thoát đi.

Nhưng là hấn mới đem nam nhân đẩy ra một chút, lại nhanh chóng bị áp trở lại trên giường, bởi vì khiếp sợ mà trợn to mắt, lại nhìn đến gương mặt đáng sợ, hấn sợ đến nhắm chặt hai mắt.

Hành vi của nam tử bởi vì hành động này của hấn mà tạm dừng một chút, nhưng rất nhanh, trên người dần dần toát ra một cỗ lãnh ý, hấn lấy tay bóp lấy cổ Tần Tiêu.

Tần Tiêu nhắm hai mắt tưởng hắn sẽ bóp chết mình, nhưng hắn lại thờ dài nói : "Ngôn Hoa, người tốt cuộc muốn thương hại ta đến khi nào?"

Một câu nói bi thương cực độ, khiến Tần Tiêu không hiểu sao lại căng thẳng, giống như có cái gì đó đi vào lòng hắn, rồi mới dần dần tràn ra, vừa khổ lại chất. . .

Nam tử buông tay ở cổ hắn, rồi mới dùng tay trượt dần trên thân thể hắn, cuối cùng đưa tay vào giữa háng hắn, một chưởng bao phủ nơi mẫn cảm yếu ớt.

(đoạn này cấm trẻ em dưới 18t)

Tần Tiêu lại là một trận rùng mình, hai bàn tay không khỏi nắm cổ tay hắn, nghĩ muốn đẩy ra cái tay đem lại cảm giác kì dị cho hắn.

Trừ bỏ hàn ý đã mất đi, cảm giác này giống như một dòng điện từng chút lưu chuyển khắp người hắn.

Nhưng là nam tử vẫn như cũ để tay ở chỗ đó của hắn, thân đè lên trên người Tần Tiêu khiến hắn không thể động đậy, bị Tần Tiêu đẩy ra vốn là không có ảnh hưởng gì đến hắn, động tác âu yếm như trước liên tục.

Hô hấp của Tần Tiêu dần dần loạn, tựa hồ nam tử một mực chú ý hắn hơi chút cúi đầu, một chút một chút nhẹ nhàng lau đi mồ hôi ở trên mặt Tần Tiêu.

Thời điểm dự vọng bị khiêu khích trên người không thể che giấu được nữa, từ đáy lòng Tần Tiêu kêu lên một tiếng.

Hắn cư nhiên bị một người nam nhân dùng tay làm cho sắp không nhận được, hắn không phải vì tích lâu lắm mới đòi hỏi như vậy chứ!

Nghĩ đến đây, Tần Tiêu nắm chặt tay nam tử, kèm theo một trận thở dốc, hẳn rồi cuộc kiềm chế không được bản ở trên tay nam tử.

Phát tiết xong nhất thời vô lực và mệt mỏi, mắt không biết từ lúc nào đã mờ đi, không biết là mồ hôi hay là nước mắt, tại lúc mộng lung hoa mắt, thân ảnh phiêu dật của nam tử khiến hẳn nhìn ngây ngốc.

"Ngôn Hoa."

Bên tai truyền tới chính là thanh âm trầm thấp quen thuộc, đặc biệt có từ tính, không có tạp niệm gì, như thể tuyệt vời tuyệt hưởng.

Bởi vì phát tiết qua một lần, Tần Tiêu tinh thần không khỏi lơ lửng, đến khi chỗ thông đạo ở thân dưới bị một ngoại vật xâm chiếm, hẳn liền hoảng sợ mở to mắt.

Lại một lần nữa, thấy rõ gương mặt đáng sợ của nam tử, dạ dày lại không khỏi trùu khẩn.

Muốn lên tiếng nói chuyện, nhưng lại không phát ra âm thanh, ngón tay cường ngạnh tiếp nhập thì hai đùi Tần Tiêu khép chặt, cường liệt tỏ vẻ kháng cự.

Nhưng lần này cũng vậy, tất cả hành vi của hẳn, đều bị nam tử chế trụ, Tần Tiêu không thể loạn động, chỉ có thể nín thở mà cảm giác ngón tay hẳn từ từ từng chút tiến nhập thân mình, lại có cảm giác kì dị.

Tuy là không đau, nhưng lại có một cảm giác gì đó rất cường liệt tiến nhập, hẳn không biết nơi đó của hẳn đang bao lấy chặt chẽ ngón tay của nam tử. Có cảm giác ngây ngốc, tựa như đang cảm thụ cái gì đó, nhưng khi ngón tay đã đi vào hết thì, cổ họng như có tiếng rên rỉ mãnh liệt nhưng lại không phun ra được.

Hắn muốn gọi nam tử rời khỏi mình, nhưng lại không nói được cho nên vẫn như cũ không có âm thanh nào, hắn chỉ có thể cắn răng chịu đựng ngón tay của nam tử ở dưới thân mình loạn động, khiến cho của hắn mở ra thêm chút không gian.

Một ngón tay rời lại thêm một ngón tay, trong quá trình gian nan chịu đựng lâu dài, khiến cho dũng đạo của hắn biến thành nơi ẩm ướt mềm mại, nam tử cuối cùng cũng đem tay của hắn rút hết ra ngoài.

Nhưng Tần Tiêu còn chưa kịp thả lỏng, một cái to lớn cứng rắn khác so với nhiệt độ thân thể còn nóng hơn nhiều đang có ý đồ muốn tiến nhập thân thể hắn...

Cả người Tần Tiêu cứng ngắc, hắn gần như là trợn mắt há hốc mồm mà nhìn cái đã trưởng (to) đến cực điểm, một cái chứa dịch thể của nam nhân khác đang để ở dưới thân mình.

Nam tử cường ngạnh khiêu mở tiến vào, hai bàn tay đem hai chân của Tần Tiêu mở lớn ra, tiếp theo liền tiến nhập, nhưng khi vừa vào một chút thì người Tần Tiêu truyền đến dị dạng khiến hắn không khỏi dừng lại, mặt cũng ngẩng lên.

Tần Tiêu đã lấy tay cánh tay che mặt lại, nhưng người của hắn không ngừng run rẩy, đợi cho nam tử cường ngạnh lấy ra tay của hắn thì mới nhìn thấy lệ ở khoé mắt hắn.

Lời cự tuyệt nói không ra, nhưng trong lòng cự tuyệt dù thế nào cũng không biến mất được.

Hắn là một nam nhân bình thường, bị một nam nhân khác cường ngạnh xâm phạm, chính là chuyện sỉ nhục không thể chịu được.

Hắn không thể cũng không có thể nhận.

Nam nhi có lệ không khinh đạn (lệ của nam nhi không dễ rơi)

Nhưng từ khi đi tới cái quý thôn này đã phát sinh đủ loại sự việc, hơn nữa giờ phút này chuyện không thể chịu được lại đang phát sinh trên người hắn, hắn không thể ngăn lại bị phần, nước mắt tự nhiên từ hốc mắt chảy ra.

Nam tử một trận lặng yên, một lúc sau, hắn không tiếng động đứng dậy xuống giường, phát tay, áo khoác đang nằm trên mặt đất của hắn lại trở về trên thân hắn.

Hắn cứ như vậy không nói một lời mà rời khỏi phòng, bỏ lại Tần Tiêu yên lặng rơi lệ.

Sau khi nam tử đi, cửa phòng đang mở rộng như có sinh mệnh tự động đóng lại, che lại ánh sáng bên ngoài thì Tần Tiêu đem thân thể trần trụi của mình chui vào trong chăn.a

Rồi mới bất tri bất giác ngủ say.

QUỶ THÊ

Mạt Hồi

www.dtv-ebook.com

Chương 0009

Hắn liều mạng chạy, nhưng mặc kệ chạy mấy lần, luôn trở lại căn phòng nhỏ này.

Không biết chạy bao lâu, gian phòng nhỏ kia lại quỷ dị xuất hiện trước mắt thì Tần Tiêu vô lực ngã ngồi trên mặt đất.

"Ta đã ở phụ cận làm phép, người vĩnh viễn cũng khôn chạy ra được, hết hy vọng đi, Ngôn Hoa."

Nam tử một thân hắc y không biết từ khi nào xuất hiện ở đằng sau, dùng thanh âm trầm tịch giống như không phải phát ra từ miệng nói.

"Người rốt cuộc là người hay quỷ?"

Tần Tiêu ngơ ngác nhìn nhà gỗ nhỏ ở không xa, đột nhiên hỏi.

"Người không phải rõ ràng sao?"

"Ta nói ta không phải Ngôn Hoa!" Tần Tiêu dùng hết lực lượng toàn thân phấn hận địa rống lên đi, "Ta cái gì cũng không biết!"

Nam tử không nói gì, một lát sau mới lặng lẽ nói : "Ta là quỷ. . . Là một vong hồn không thể luân hồi trong thiên địa..."

Nếu như bình thường có người nói với mình như vậy, chắc chắn Tần Tiêu sẽ cười, bởi vì hắn không tin tưởng lời nói này.

Nhưng hiện nay, cái thế giới lúc trước đã khắc sâu trong lòng hắn, ngược lại càng tin là thật. . .

"Vì cái gì là ta."

Tần Tiêu dùng sức ôm lấy đầu, thấp thanh khóc thảm.

"Ngôn Hoa."

Nam tử từng bước tới gần hắn.

"Ta không phải Ngôn Hoa, không phải Ngôn Hoa, không phải a!
Please!! Người xem rõ ràng lắm mà? Không, người là người mù — cho nên người mới nhận sai! Nhưng ta thật sự không phải Ngôn Hoa a, người tốt cuộc muốn ta làm thế nào mới tin tưởng!"

".Người sai, mặc dù ta không có mắt, nhưng ta vẫn có thể thấy rõ hết thảy. Người đúng là biến thành một dáng vẻ khác, nhưng người có biết không, Tam đầu khuyến chỉ nguyện trung thành với ta và Ngôn Hoa, là nó đem người đến đây, việc này không thể chứng tỏ điều gì sao? Huống chi người không phải bình an thông qua trận cương thi sao? Năm ấy, Ngôn Hoa chính là vô tình xông vào cương thi trận, và là người đầu tiên thoát ra bình an, rồi hắn lại vô tình đi vào chỗ đó gặp ta. . ."

"Nhưng ta thật sự không phải Ngôn Hoa, Ngôn Hoa của người sớm đã chết. . ."

"Năm ấy. . . ." Thanh âm nam tử trở nên u viễn, tựa hồ đang hồi tưởng điều gì, "Ngôn Hoa nói chỉ cần trở về trị bệnh cho người nhà của hắn liền quay lại thành thân với ta, rồi sẽ biến thành quý như ta. . . Hắn rời khỏi vẫn đang là một người bình thường, trải qua một mùa trăng, hắn nhất định đã đầu thai chuyển thế. . . ."

Tần Tiêu cảm giác nam tử ngồi xổm xuống phía sau mình, rồi nhẹ nhàng đặt tay lên vai hắn : "Người chính là Ngôn Hoa chuyển thế, bằng không người sẽ không đến chỗ này, trừ bỏ Ngôn Hoa cùng ta, Tam đầu khuyến sẽ không thần phục bất luận kẻ nào."

"Quay về trong phòng nghỉ ngơi đi, Ngôn Hoa."

Nam tử muốn đỡ Tần Tiêu dậy, lại bị hắn cường ngạnh đẩy ra, thấy tình trạng đó, nam tử không hề bứt hắn, yên lặng đứng lên, đi vào bên trong nhà gỗ.

Tần Tiêu vẫn ngồi ở ngoài phòng, hắn tự hỏi rất nhiều vấn đề, nam tử khiến hắn cảm thấy có cái gì đó đang chạy trong người hắn.

Khi bắt đầu, hắn đi đến thôn trang quý đệ đó là ai an bài, vừa thông qua điện thoại . . . Không, có phải có người thật sự gọi điện cho hắn hay không?

Bởi vì, khi bắt đầu hồi tưởng lại chuyện đó, liền cảm thấy mơ hồ không đúng thật, có một đoạn thanh âm, tựa như từ nơi nào đó quay về, khàn khàn trầm thấp, cũng có chút giống như đã từng nghe.

A.

Đúng rồi, là khi hắn bị đám cường thi tập kích, thì thanh âm đó đã vang lên bên tai . . .

Ở bên tai.

Là thanh âm của ai? Vì cái gì lại nói ở bên tai hắn?

Còn có, hắn không có hỏi về thiếu niên được lão đại gia đã biến thành quý nói đến, bởi vậy không thể xác định hắn có phải là nam tử tên Ngôn Hoa hay không, nhưng cần thận suy nghĩ, cảm thấy người mà hai người này miêu tả lại có nhiều điểm ăn khớp.

Nói như thế, Ngôn Hoa thật sự đã chết?

Sau khi chết lại chuyển sinh ?

Sau khi chuyển sinh, bởi vì còn có tiếc nuối nên lại trở về. . . .

Muốn suy nghĩ tiếp, nhưng quá mệt mỏi , Tần Tiêu lại bất tri bất giác ngủ đi.

Trong mộng, hắn mơ thấy mình đang chạy như điên trong khu rừng tối như mực, phía sau giống như có mãnh thú đang truy đuổi hắn, chân đã rất mỏi nhưng vẫn liều mạng chạy.

Đột nhiên, không biết cái gì đá hắn một cái, hắn té trên mặt đất thật khó coi, chậm rãi bò dậy thì phát hiện tất cả mũi miệng đều là bùn, lấy tay chùi đi, lại phát hiện trên tay mình xuất hiện dị dạng.

Vén lên ống tay áo nhìn vào, hắn thấy được cánh tay hắn như bị tằm ăn, đã lộ ra dấu vết hư thối, hơn nữa vết thối càng lúc càng lớn. .

Nhanh chóng dùng ống tay áo chặn lại dấu vết đó, hắn đứng lên lại, dùng hết toàn lực chạy trốn về phía trước

Khi Tần Tiêu tỉnh lại, phát hiện chính mình đã nằm ở trên giường, không cần suy nghĩ cũng có thể biết là ai đem hắn đưa vào trong phòng, khi xem xét trong phòng không có thân ảnh của nam tử thì hắn mới chú ý tới tiếng cầm du dương truyền từ ngoài vào

Tần Tiêu mở chăn xoay người xuống giường, đi tới phía trước cửa sổ chạm rỗng, thấy được hắc y nam tử đưa lưng về phía hắn đang ở nhà gỗ kia đánh đàn.

Chỉ xem bóng dáng, Tần Tiêu không thể phủ nhận ánh mắt đã dễ dàng bị hắn hấp dẫn

Tiếng đàn êm ái dễ nghe quanh quẩn bên tai, tóc đen dài đến thắt lưng rũ xuống trên bụi hoa thơm, một trận gió mát thổi đến, sợi tóc rung nhẹ, thân ảnh nam tử ở trong đám hoa cứ như một đoá hoa sen thanh khiết nhưng cô tịch, duy mỹ (duyên dáng) xuất trần

Chỉ ở chung một đoạn thời gian ngắn, nhưng Tần Tiêu có thể nhận ra nam tử đối với Ngôn Hoa mà hẳn nhắc đến thật si tình, vì một người, đau lòng mấy trăm năm, cần loại tâm tình nào mới có thể chống đỡ được như thế?

Tần Tiêu yên lặng nhìn, yên lặng nghe tiếng đàn

Không biết ở cái địa phương không ra được như thế này bao lâu, Tần Tiêu cuối cùng phát hiện một sự kiện, ban ngày ở chỗ này rất là dài

Đây là một nơi không có đêm tối và ánh mặt trời.

Nam tử như thế trả lời hẳn

Tên của nam tử là Xích Trụ, kỳ thật Tần Tiêu từ lúc loáng thoáng, đã biết tên của hẳn ——

Làm sao biết được?

Trong mộng, trong lúc vô ý.

Nhưng Tần Tiêu bướng bỉnh không chịu gọi tên này, có một loại dự cảm không hiểu, một khi gọi ra tên này, hẳn liền thật sự không thể rời khỏi địa phương này.

Mỗi một phen mỗi một khắc ở chỗ này, Tần Tiêu đều suy nghĩ biện pháp trốn đi ra ngoài, nhưng kết quả luôn chỉ có một, cuối cùng đều trở lại nhà gỗ trước mặt.

Hắn đi cầu nam tử kia, nhưng lúc nào cũng như lời nói từ đầu của hắn, sẽ không để Tần Tiêu rời khỏi. Mặc kệ Tần Tiêu giải thích chính mình không phải Ngôn Hoa như thế nào, nam tử căn bản không thay đổi.

Bởi vì chỉ có ban ngày không có đêm tối, không thể tuân thủ mặt trời mọc mà chỉ có mặt trời lặn, Tần Tiêu chỉ có thể ngủ lúc mệt mỏi, tự dưỡng tinh thần, mới có khí lực tiếp tục tìm cách trốn thoát chỗ này

Kỳ thật, sau một thời gian ở đây, Tần Tiêu lúc nào cũng mơ thấy một giấc mộng, trong mộng hắn sinh hoạt ở một thôn trang nhỏ yên lặng, người trong thôn trang khiến hắn cảm thấy đã từng quen biết. Trong mộng, một người xuất hiện làm cho hắn bừng tỉnh.

Một thiếu niên.

Hắn đã thấy thiếu niên này, đúng là trước lúc hắn bị ép lên kiệu hoa, người đã ép buộc hắn thay trang phục - thiếu niên mặt lạnh. . .

Chính là trong mộng, thiếu niên không giống lúc trước hắn đã gặp, trong mộng khuôn mặt hắn tươi cười, cùng Tần Tiêu chạy trốn lại sang sang gọi hắn : "Ngôn Hoa!"

Thế là bừng tỉnh, lấy tay lau trán, tay đầy mồ hôi, hô hấp của hắn hỗn loạn, tất cả trong mộng đều như thế chân thật, cũng như thế kinh hãi.

Ngẩng đầu nhìn phía trước, phát hiện chính mình lại nằm ở trên giường trong phòng. Mỗi lần hắn đều là ở mặt đất ngoài phòng nằm ngủ, rồi lại tỉnh trên giường, không cần suy nghĩ đều có thể biết là ai đem hắn đưa vào.

Ở nơi mỹ lệ yên tĩnh này, ngoại trừ hắn, cũng chỉ còn có hắc y nam tử một thân cô tịch

Ngôn Hoa. . . Ngôn Hoa. . .

Hai bàn tay để ở sau người chống đỡ thân thể, Tần Tiêu nhắm chặt mắt nhưng trong lòng không ngừng nhắc cái tên này.

Không biết niệm bao lâu, vốn chỉ là một mảnh tối đen lại dần dần hiện lên thân ảnh một người, khi khuôn mặt này xuất hiện rõ ràng trong trí óc thì Tần Tiêu kinh hãi mở to hai mắt.

Một thiếu niên, dùng một đôi mắt đau thương, thống khổ nhìn hắn

Nhưng, khiến hắn chấn kinh là, khi nhìn đến thiếu niên này, trong lòng đột nhiên co rút, cảm giác như là đứng trước gương nhìn chính mình rồi lại phát hiện người trong gương đột nhiên u sầu.

Người chính là Ngôn Hoa chuyển thế. . .

Lời nói của nam tử lại quanh quẩn bên tai, Tần Tiêu dùng sức lắc đầu, đem tư tưởng đang ở trong đầu đẩy ra ngoài.

Cảm thấy chính mình còn chưa đủ tỉnh táo, hắn xoay người xuống giường, muốn đi hóng gió.

Ra ngoài phòng, Tần Tiêu phát hiện tất cả đều như cũ, chỉ không thấy nam tử đánh đàn nữa, Tần Tiêu tò mò nhìn một lượt phòng nhỏ vẫn không thấy, hắn liền bỏ cuộc không tìm nữa.

Nếu tại không có nam tử. . .

Tần Tiêu cúi đầu ngửi mùi của mình, rồi nhú mày.

Lúc trước cùng Giang Nham ở trong khu rừng vòng vo cả ngày, toàn thân đều đổ đũa mồ hôi, sau này lại bị các chuyện tình khủng bố liên tiếp doạ nạt khiến cả thân đều toát mồ hôi lạnh, mùi trên người hắn đã sớm khiến hắn chịu không nổi. Bởi vì tìm đường ra, không lâu sau, hắn ngoài ý muốn tìm được một dòng suối nhỏ cách nhà gỗ chừng 1 km, nhìn đến nước

suối trong suốt, hắn chỉ hận không thể lập tức cởi hết quần áo nhảy xuống suối tắm rửa thoải mái, tẩy sạch một thân dơ bẩn, chính là nghĩ đến nam tử kia đối với hắn có ý xằng bậy, hắn liền cố nhịn xuống ý muốn tắm rửa

Không nên trách hắn lòng dạ hẹp hòi, bất luận ai đã trải qua chuyện đó, xém bị. . Sau đó, mặc kệ đối phương là nam hay là nữ, trong tâm khẳng định sẽ cảnh giác.

Hiện tại, biết nam tử không ở đây, Tần Tiêu lập tức bằng tốc độ nhanh nhất chạy đến suối, khi nhìn đến nước suối trong suốt chảy róc rách thì hắn thật hưng phấn, rất nhanh cởi ra quần áo trên người, chạy vào suối, tha hồ rửa thân thể. . .

Đúng lúc hắn đang tắm khoan khoái, một bóng người màu trắng từng bước xuất hiện ở trên bờ phía sau hắn, đợi cho Tần Tiêu chú ý tới ánh mắt mãnh liệt đang tập trung trên người hắn àm quay lại nhìn thì, hắn lập tức trợn mắt há hốc mồm, thân thể xích loã cũng quên che lại, chính là thất thần nhìn người đứng ở trên bờ.

QUỶ THÊ

Mạt Hồi

www.dtv-ebook.com

Chương 0010

"Ha hả!"

Một cái hắt xì đánh thức Tần Tiêu đang thất thần, lúc này mới nhớ tới mình đang trần truồng, khuôn mặt hấn trở nên đỏ bừng, hận không thể tìm cái lỗ chui xuống trốn.

Bằng tốc độ nhanh nhất đi lên bờ, cũng không lâu khô thân thể đã mặc quần áo vào, Tần Tiêu cảm thấy mặt mình nóng như lửa đốt, đang cố gắng mặc quần vào thật nhanh thì phát hiện bóng trắng đã đứng ở bên cạnh hấn.

"Người là ai?"

Thanh âm êm tai phát ra từ miệng người này, Tần Tiêu hơi ngẩng đầu nhìn, lại bởi vì hoa mắt mà bừng tỉnh.

Người đứng trước mặt hấn, đẹp đến không nhìn thấy khói lửa. Da thịt trắng nõn nà, ngũ quan xinh xắn hoàn mỹ, còn có quần áo màu trắng mềm mại, hết thảy giống như từ trên trời tạo thành, xinh đẹp đến câu hồn người.

Nữ tử áo trắng một khuôn mặt bình tĩnh, tựa hồ nàng đã từng xem qua nam nhân loài thể, cũng tựa hồ như không quan tâm đến thân thể của nam nhân xa lạ mình thấy được, chính là im lặng đứng trước mặt Tần Tiêu, giống một pho tượng tiên nữ không động dung vì trần thế.

Nữ tử áo trắng trước ngực đeo một miếng ngọc hổ phách trong suốt bóng láng, bên trong viên ngọc có một vệt sáng hồng mỏng manh.

Nữ tử khiến Tần Tiêu xem ngây ngốc, đã quên quần mới chỉ kéo tới đùi, đã quên trả lời vấn đề của nàng. Khi nhìn thấy khuôn mặt ngây ngốc của hắn, đợi một lúc lâu vẫn không thấy hồn hắn quay về, nữ tử hơi nhíu mày.

"Người là ai?"

Nàng lại hỏi, thanh âm lộ ra một chút không hồn giận, cũng khiến hồn Tần Tiêu quay về, cúi đầu nhìn đến y phục không chỉnh tề của mình, mặt hắn lại đỏ! Đạp một tiếng mặc quần vào cũng kéo lại khoá.

Sửa sang xong quần áo, khiến chính mình thoạt nhìn tương đối chỉnh tề, gương mặt xấu hổ của Tần Tiêu lại càng đỏ, vừa gãi gãi đầu vừa nói : "Cái. . . Nhĩ hảo. . . Ta gọi là Tần Tiêu. . . Ngô. . ."

Bỗng nhiên, một cỗ khí lạnh lẽo ấp tới, tiếp theo Tần Tiêu bị một lực lượng không biết từ đâu tới đây ngã trên mặt đất, đến khi bị đâm thật đau mới mở to mắt phát hiện chính mình trên cổ chính mình đang có năm cái sắc bén như đao — móng tay?

Nguyên bản còn chưa rõ để trên cổ mình là gì, nhìn theo đồ vật thật dài đó, hắn mới phát hiện nguyên lai là nữ tử trong nháy mắt đã làm móng tay dài ra cả thước!

Tần Tiêu thở hốt vì kinh ngạc, tướng mạo của nữ tử vẫn chưa từng thay đổi, nhưng móng tay lạnh lùng của nàng để trên cổ mình sau một giây có thể đâm thủng cổ khiến hắn nhận ra được, nữ tử này không phải người thường —

"Người —" khuôn mặt lạnh như băng, thanh âm nữ tử cũng lạnh như băng, thậm chí còn dẫn theo một cỗ hận ý, "Trên người người có hương vị của tiện nhân kia —"

Tần Tiêu hơi trừng lớn mắt, hắn không rõ người nàng nói là ai.

"Tiện nhân kia sớm đã chết, không có khả năng trở về — người cùng hãn có quan hệ gì? Hả?" Nữ tử nghiêng đi mặt lạnh nhìn thẳng Tần Tiêu, suy nghĩ một hồi, đột nhiên ánh mắt biến đổi, nàng nhớ tới cái gì, "Có thể nào người là tiện nhân kia chuyển thế?!"

"Đáng giận?!" Nữ tử thấp giọng mắng, giơ lên móng tay dài bên tay trái, "Ta tuyệt không để cho người trở về phá hoại chuyện tốt của ta, người chết đi cho ta!"

Tiếng nói vừa dứt, móng tay dừng ở trước mặt Tần Tiêu, ngay cả thời gian nhắm chặt mắt hãn cũng không có, chỉ có thể trợn mắt há mồm mà nhìn móng tay dài từ từ hạ xuống trên người mình —

"Dừng tay!"

"A!" Sau tiếng đó, móng tay của nữ tử áo trắng không biết là bị cái gì đánh tới, nàng kinh hô một tiếng, móng tay dài trong nháy mắt được thu về, khôi phục thành dáng vẻ bình thường.

Tưởng chính mình lần này thật skhó trốn cái chết, Tần Tiêu trong lòng sợ hãi thở ra một hơi, rồi mới nhìn lại người ra tay cứu hãn, mới biết được người kia đúng là hắc y nam tử vừa rồi không rõ tung tích.

Áo trắng nữ tử vừa thấy đến hắc y nam tử, biểu tình trên khuôn mặt lại trở nên ai oán, và tăng thêm vài phần triu mến, so với dáng vẻ phía trước thật như hai người khác nhau.

"Quý chủ. . . "

"Bích Nhan, ta không phải đã nói với người không cần đến hoa trì sao?"

So với ngữ khí thống khổ khi nói chuyện cùng TẦN tiêu thì hoàn toàn bất đồng, nam tử khi nói chuyện với áo trắng nữ tử thì hoàn toàn không có tình cảm, thậm chí khiến nhân cảm giác được vô tình.

"Quý chủ." Bị gọi là Bích Nhan - áo trắng nữ tử nghe vậy, nhất thời vé mặt buồn bã, nàng nói, "Ngài đã có một thời gian rất dài không rời khỏi chỗ này, ta quan tâm người, cho nên lại nhìn xem. . ."

"Ta không có gì, người có thể đi rồi."

"Ta." Lệnh đuổi khách đã ra, lưu lại không được, nữ tử trong lòng không muốn, nhưng chỉ có thể xoay người rời khỏi, nhưng nhìn đến Tần Tiêu như cũ nằm trên mặt đất thì dừng bước. Nàng quay lại nói, "Quý chủ, chỗ này là cấm địa, hãm lại tiến vào, đáng chết vạn lần, liền đem hãm giao cho Bích Nhan xử trí đi."

Hắc y nam tử từng bước một đi đến trước mặt Tần Tiêu, cảm ánh nhìn của Bích Nhan, ngữ khí nghiêm túc lại lãnh khốc : "Người trong quý cốc người muốn thế nào đều có thể, nhưng là hãm, ta không cho người đụng đến một cọng tóc, nếu không, đừng trách ta không lưu tình."

"Quý chủ. . ." Bích Nhan trường thở dài gọi nhẹ, rồi mang theo một khuôn mặt ưu thương xoay người, "Ta đã biết."

Nhưng khi nàng đưa lưng về phía hai người bọn hãm thì, huyết quang (ánh đỏ như máu) trong mắt nàng khiến cho người thấy được đều không rét mà run.

Bích Nhan đi vài bước thì thân ảnh màu trắng cũng hoàn toàn biến mất, Tần Tiêu ngơ ngác nhìn phương hướng nàng biến mất, thân đột nhiên thấy lạnh run.

"Ngôn Hoa, người thế nào?"

Phát hiện đến hãm có dị dạng, hắc y nam tử lập tức ngồi xổm trước mặt hãm, lo lắng hỏi.

Ánh mắt Tần Tiêu dừng lại trên vạt áo của nam tử, hăn sợ hãi không có dũng khí ngẩng đầu nhìn mặt nam tử, không biết nghĩ đến cái gì, Tần Tiêu không rên một tiếng từ trên mặt đất đứng lên, cũng cự tuyệt nam tử đỡ dậy.

Hăn trong lòng có chút không thoải mái, hơn nữa chẳng biết tại sao, khi hăn nhìn thấy nam tử đứng cạnh Bích Nhan một thân hoàn mỹ, liền cảm thấy rất không thống khoái.

Chỉ là nhìn thân ảnh, hăn cảm thấy bọn họ giống như là một đôi do trời đất tạo ra, đứng chung một chỗ cảm giác thật hợp, nhưng là càng như vậy, hăn lại càng cảm thấy ngực mình như bị tắt nghẽn, rầu rĩ, ê ẩm, khó chịu thật sự.

Bởi vì không rõ nguyên nhân, hăn ngay cả khí lực nói chuyện đều không có, chỉ yên lặng đi vào bên trong nhà gỗ, mà nam tử lẳng lẳng nhìn theo bóng dáng của hăn, vẫn như cũ cô tịch và bi thương.

QUỖ THÊ

Mạt Hồi

www.dtv-ebook.com

Chương 0011

Tần Tiêu một mực ở trong phòng không có đi ra ngoài qua, từ cửa sổ nhìn ra bên ngoài, hắc y nam tử vẫn ngồi ngay ngắn bên ngoài, nhắm mắt suy nghĩ.

Tần Tiêu không biết mình thiệp đi lúc nào, đợi cho tiếng mở cửa vang lên, hắc mới bị kinh tỉnh, mở ra mắt, hắc thấy được nam tử đang bưng theo đồ ăn vẫn còn bốc hơi đi tới.

Tóc nam tử rất dài, có lẽ không muốn làm cho Tần Tiêu kinh hãi lần nữa, hắc dùng tóc mình che khuất mặt, nhưng như vậy ngược lại khiến Tần Tiêu càng thêm kinh hãi.

Tóc dài đến thắt lưng cộng với thân thể cao to cường hãn, mặt trầm tằm ở trong bóng râm, xem không xác thực, hướng Tần Tiêu từng bước một đi tới, khiến hắc cảm giác nam tử cực giống đại hào "Trình tử" .

Tần Tiêu trừng lớn mắt ngơ ngác nhìn hắc đi tới, nhưng nam tử sau khi bỏ thức ăn xuống, nói một câu ăn cơm đi liền xoay người rời đi.

Nhìn đến thân ảnh hắc rời đi, thái độ đăm đăm khiến Tần Tiêu cảm thấy không đúng.

"Nữ nhân áo trắng hôm nay là ai?"

Thanh âm không lịch sự như thế tự nhiên thoát ra khỏi cổ họng, Tần Tiêu là người lên tiếng cũng bị dọa nhảy dựng, câu nói kia không giấu được

ngữ khí nén giận khiến hấn chấn kinh, như vậy rõ ràng không giống chính mình nói.

Nam tử dừng lại bước chân, tựa hồ không thể xác định lời này có phải Tần Tiêu nói hay không bởi vậy chần chờ một thoáng mới xoay người, đưa ra khuôn mặt Tần Tiêu không nhìn thấy, mà hấn lại có năng lực nhìn được Tần Tiêu.

"Người phải biết biết nàng là ai. . ."

"Ta nói cái gì ta cũng không biết!" Mỗi lần nam tử nói như vậy, hấn liền giận.

Nam tử lặng yên, ở một khắc này, Tần Tiêu có thể cảm giác được hấn lộ ra bất đắc dĩ, nhưng cuối cùng vẫn trả lời : "Nàng gọi là Bích Nhan."

"Ân."

"Là ta. . . Từng là vị hôn thê . . ."

"Cái gì?"

Tần Tiêu kinh ngạc từ trên giường đứng lên.

Nam tử tựa hồ lâm vào trong hồi ức, thanh âm trở nên mờ ảo không xác định.

"Nguyên bản ta muốn cưới Bích Nhan làm vợ, nhưng sau này ta gặp gỡ Ngôn Hoa — cũng chính là người. Cho nên —"

"Nói cách khác, người vì Ngôn Hoa liền hủy hôn ước với Bích Nhan?"

"Có thể nói như thế. . ."

Tần Tiêu đột nhiên sáng tỏ áo trắng nữ tử vì cái gì lại hận hãn như thế — không đúng, là hận Ngôn Hoa!

"Ngôn Hoa, tính ra là người thứ ba. . ."

"Không phải!" Ngôn ngữ nam tử đột nhiên trở nên kịch liệt, "Ta và Bích Nhan ngoại trừ hôn ước thì không có gì khác, sau khi ta yêu Ngôn Hoa, đã cùng Bích Nhan nói rõ quan hệ. Mặc dù lúc đầu Bích Nhan không đồng ý giải trừ hôn ước, nhưng cuối cùng nàng đã chúc phúc chúng ta..."

Nói thì như thế, nhưng từ thái độ hôm nay của nữ tử áo trắng đối với hãn, tựa hồ kết quả cũng không như nam tử nói.

"Vậy sau này Ngôn Hoa rời khỏi , người vì cái gì không cùng Bích Nhan kết hôn?"

Bọn hãn đứng chung thoạt nhìn rất xứng đôi, liền giống như là trời sinh một đôi, khiến người không thể không ca ngợi. . .

"Ngôn Hoa. . ."

Nam tử cuối cùng nhìn thẳng Tần Tiêu, thanh âm trầm trầm, ức chế tình cảm.

"Người thật sự hy vọng ta cưới Bích Nhan làm vợ?"

Tần Tiêu không hiểu sao ghen hòng, nhưng hãn cuối cùng vẫn quật cường nói : "Đương... Đương nhiên. . . Các người thoạt nhìn giống như là một đôi do trời sinh. . . Với lại. . . Các người đều là quý. . ."

Mặc dù chỉ thấy qua một lần, áo trắng nữ tử dù giống như thiên tiên, nhưng nàng mười phần cũng là quý như nam tử. . . Bởi vì nàng có thể ở trong nháy mắt làm móng tay dài ra. . . Tựa như quý quái trong truyền thuyết.

Một trận gió thổi tới, Tần Tiêu ngẩng đầu, mới thấy nam tử đã biến mất, chỉ có đồ ăn còn nằm trên bàn chứng tỏ hắn đã ở đây.

Tần Tiêu chạy ra tìm, vẫn như cũ không thấy thân ảnh của nam tử.

Vì sao?

Mờ mịt bên trong vườn hoa, chỉ còn lại một mình cô đơn trong căn nhà gỗ nhỏ thì trong lòng nảy lên chua xót.

Sợ hãi bên ngoài khung bố của nam tử, nhưng là từ khi nào, thân ảnh của nam tử làm cho hắn thấy an tâm?

Không thấy thì, sẽ tìm lòng không được đi tìm, xuất hiện thì, ánh mắt luôn dừng lại trên người hắn. . .

Tìm tìm, vẫn tìm không thấy, mệt mỏi đứng ở tại chỗ, ánh mắt hơi rát, đầu mũi ê ẩm, thanh âm muốn thoát ra khỏi miệng nhưng lại bị hắn nuốt vào trong bụng. . .

Không thể kêu. . . Tuyệt không thể gọi tên hắn. . .

Tựa như giải khai mật ngữ, chỉ cần kêu ra tên của nam tử, hắn liền thật sự không thể ly khai.

Nhưng là trong lòng, vẫn đang lặp lại tên đó, cái tên tự nhiên mà biết.

Xích Trụ.

Bụng đói, liền đem đồ ăn đã lạnh ăn vào.

Không biết qua bao lâu, lại đói , nhưng là nam tử vẫn không có xuất hiện, dĩ vãng, luôn ở lúc hắn cảm giác đói hay mệt thì nam tử đều đem đồ ăn ngon đến, tựa như là con trùng trong bụng hắn, biết hắn nghĩ gì.

Nhưng hiện tại, hãn đói đến môi đều khô ráo, nam tử vẫn chưa xuất hiện.

Kể từ thời khắc nam tử biến mất, Tần Tiêu không có mở miệng tìm kiếm, mà vẫn ngồi ở ngoài phòng, ở vị trí nam tử từng dừng lại để chờ đợi. .

Chờ đợi cái gì hãn biết nhưng hãn vẫn cường ngạnh không chịu thừa nhận.

Bụng trống trơn kêu không ngừng, đang cố gắng phân tán lực chú ý để mình không cảm thấy đói thì khoé mắt đột nhiên thấy cái gì, hãn kinh hỉ ngẩng đầu : "Người trở về. . ."

Thanh âm cuối cùng của hãn trôi đi khi nhìn thấy người đi tới.

Xuất hiện ở trước mặt hãn, không phải thân ảnh màu đen, mà là nữ tử áo trắng đã xuất hiện lúc này.

Lần này, nàng vẫn như cũ mặc áo trắng, xinh đẹp không nhiễm bụi trần, mỹ đến động lòng người.

Nàng mang theo nụ cười mỉm tuyệt diễm, từng bước một đến gần hãn.

QUỶ THÊ

Mạt Hồi

www.dtv-ebook.com

Chương 0012

Bởi vì đã trải qua một lần giáo huấn, Tần Tiêu hiểu được nữ tử trước mắt cho dù có đẹp thì cũng có móng tay rất bén nhọn. Bởi vậy khi nhìn đến nàng, vẫn không tự chủ được bị nụ cười tuyệt mỹ của nàng mê hoặc, nhưng thân thể vẫn theo ý thức cứng rắn lên.

"Người ngồi ở chỗ này làm gì?"

Nữ nhân mỉm cười ôn nhu đứng ở trước mặt Tần Tiêu, sau một phen đánh giá Tần Tiêu sắc mặt khó coi, toàn thân cứng ngắt, mới trêu chọc.

"Xem phong cảnh sao? Chính là chỉ xem một mình, không cô đơn sao?"

Hai chữ cô đơn không hiểu sao khiến Tần tiêu nhớ tới cái thân ảnh màu đen vẫn ngồi đây đây. . . Ngực như bị đè nặng, hấn cúi đầu, không nhìn nữ tử trước mắt nữa.

"Vì cái gì không nói chuyện? Có phải hành động lúc nãy của ta đã dọa người không? Cáp, không nghĩ đến người sau khi chuyển thế lại nhát gan như vậy, ngấm lại người trước đây, chính là lá gan lớn đến nơi nào ở quý cốc cũng dám đi."

"Ta trước đây. . ." Tần Tiêu cúi đầu, phát ra thanh âm như cười nhạo, "Người cho ta biết, ta trước đây là cái dạng gì?"

"Cái dạng gì a?" Nữ tử có chút đăm chiêu, ở bên người Tần Tiêu di chuyển, "Trần đầy lòng hiếu kỳ, can đảm rất lớn, người bình thường căn

bản không tiến vào quỹ cốc được, nhưng hấn có thể vào mà không bị rơi cọng tóc nào, hấn cũng là người duy nhất sau khi tiến vào quỹ cốc có thể sống sót đi ra ngoài. . . Nói thế nào đây, hấn nha, dễ dàng có được thứ mà người khác tha thiết mơ ước. . . Là một người thật đáng giận. . ."

"Vì cái gì không cần người mà lại cần hấn?" Tần Tiêu ngẩng đầu nhìn về phía nữ nhân.

Khoé miệng nữ nhân nổi lên ý cười thích thú, đứng ở trước mặt Tần Tiêu, nàng hơi hơi cúi người, rồi mới nói : "Sau khi chuyển thế, nói thế nào cũng là một người khác thôi. Thế nào, người thật sự muốn trở thành hấn, rồi thay thế hấn trở thành thê tử của quý chủ, vĩnh viễn ở chỗ ——"

"Ta không cần!" Tần Tiêu lấy lại ý thức rống lên.

Khi hấn phủ quyết lời nói này thì trong lòng lại thấy chát, trong ký ức hiện ra bóng dáng cô tịch kia, bên tai không biết từ nơi nào tuyền đến tiếng ai thán, phủ quyết hết thảy.

"Ta không phải Ngôn Hoa, ta là Tần Tiêu! Ta không muốn ở chỗ này, ta phải đi về, trở về!"

Tần Tiêu nhìn nữ tử, ánh mắt trong treo giờ phút này đã nhiễm một đạo tơ máu, nhưng không giấu được sự kiên quyết và nghĩa vô phản cố (không lùi bước) trong mắt.

Vì cái gì phải ở lại đây?

Hấn không phải Ngôn Hoa, hấn là Tần Tiêu! Ở lại chỗ này, hấn bất quá chỉ là vật phẩm thay thế người khác, còn trở về, hấn lại là hấn. . .

Ánh mắt nữ tử hiện lên ánh sáng không cho người khác đường lui, nàng cười một cách rực rỡ, nói : "Người thật sự lựa chọn trở về?"

"Phải" Tần Tiêu dùng sức gạt đầu.

"VẬY. . ." Nữ tử hướng hẳn vươn tay, "Ta cho người trở về."

Nàng nói xong câu này, Tần Tiêu lại do dự .

Không phải bởi vì không muốn trở về, mà là hẳn không biết có nên tin tưởng người trước mặt hay không, dù sao nàng từng thiếu một chút là giết hẳn.

"Người không tin ta?" Nữ tử lại nói.

"Ta bằng cái gì tin tưởng người?" Tần Tiêu trừng nàng.

Nữ tử thật sâu liếc hẳn một cái, bỗng nhiên che miệng cười ra tiếng : "A, mới nói người không giống tiện nhân kia, nhưng hai mắt của người lại làm ta muốn móc nó ra. . ."

Tần Tiêu vừa nghe, không khỏi chuyển hướng khác.

Mặc dù nữ tử đang cười, nhưng lời nói của nàng không giống nói giỡn.

"Người sợ sao?" Nữ tử từng bước tới gần hẳn, "Nhưng ta sẽ không thật sự làm thế đâu, bởi vì ta biết người không phải tiện nhân kia. . . Ta sẽ không vì một người không quan trọng làm bẩn tay."

Nàng có đáng tin tưởng không? Nữ tử vẫn như cũ mỉm cười, nhưng giờ phút này Tần Tiêu không hề cảm thấy nụ cười của nàng tốt đẹp như bề ngoài, sau khi nhìn thấu, Tần Tiêu cảm thấy nàng khiến toàn thân mình phát run.

"Người có muốn trở về hay không?"

Thấy hẳn không ngừng lui về sau, nữ tử cuối cùng có chút mất kiên nhẫn nhẹ nhượng mảy, hơn nữa dừng bước chân lại.

Nghe được câu nói này, Tần Tiêu cũng không ngừng lui về phía sau.

Hắn muốn trở về, hắn đương nhiên phải đi về!

Thấy hắn như vậy, nữ tử lại lộ ra nụ cười kiều mỹ, vươn cánh tay trắng như ngọc của mình về phía hắn.

"Người nghĩ về nơi người muốn đi về, rồi đưa tay chạm vào tay ta, là có thể đi về."

Nữ tử cười dẫn dụ hắn, Tần Tiêu nhìn thẳng nàng, vẫn còn đang nghĩ có nên tin tưởng nàng hay không.

"Nếu người thật sự muốn trở về, người có thể thử một lần. Ta không biết làm thế nào mới tiêu trừ được nghi kỵ của người, ta có thể cho người biết chính là, trừ bỏ ta, không ai có thể giúp người rời khỏi chỗ này, quý chủ hắn. . . Căn bản không có khả năng cho người đi, trẻ dịp này, người liền vĩnh viễn thật sự chỉ có thể ở lại chỗ này. . ."

Lời nói của nàng thật có tác dụng, ánh mắt của TẦN tiêu chuyển từ mặt của nàng sang cánh tay đang giơ ra ở giữa không trung của nàng.

"Người có thể thử một lần. . ." Biết hắn do dự, nữ tử nói giọng trầm thấp, tiếp theo thanh âm ôn nhu dẫn dụ, "Hoặc tin tưởng ta, hoặc vĩnh viễn ở lại nơi này. . ."

Cuối cùng, Tần Tiêu vươn tay của mình, nhưng kkhhi sắp chạm vào tay của nữ tử thì liền dừng lại, hắn hỏi : "Vì cái gì người phải giúp ta?"

Vẻ ngoài của nữ tử trở nên quý dị.

"Bởi vì. . . Ta muốn người rời khỏi. . ."

Tần Tiêu nhìn nàng thật lâu, cuối cùng ánh mắt rũ xuống, bày tay liền rơi xuống trong tay của nữ tử —

Một khắc đó, Tần Tiêu cảm thấy trời đất quay cuồng, một cỗ khí lưu thối tới khiến hắn không thể mở mắt, tiếp theo đó dưới chân hắn như có một khoảng không, cả thân thể của hắn không thể khống chế thẳng đứng rơi xuống, hắn sợ đến không phát ra được tiếng nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn chính mình càng lúc càng rơi nhanh, càng lúc càng xâm nhập vào cái nơi tối đen kia. . .

Xong rồi.

Hắn đang nghĩ như thế, bính một tiếng, lưng hắn đập vào mặt đất, hắn mở mắt, kinh ngạc khi thấy cái trần nhà quen thuộc!

Trong nội tâm kinh ngạc nghi ngờ, hắn cố định thần chậm rãi đứng lên, hắn thấy được cái giường bừa bộn của mình, hắn nằm ở dưới sàng, còn mặc áo ngủ, giống như là nằm mộn , vô ý rơi xuống đất.

Tần Tiêu không khỏi sờ trán mình, đập đến toàn là mồ hôi, đứng lên sờ cái chăn, cái chăn vẫn ấm áp...

Khó có thể tin ngời ở trên giường, trong căn phòng tối đen, tiếng tí tách của chũng cái ly va chạm nhau vang lên rõ ràng, nhìn xem giờ, hiện là 4 giờ sáng, mà ngày. . . Đúng là sáng sớm cái hôm mà hắn và Giang Nham tính toán đi đến cái thôn trang quý. . .

Mộng.

Ý tưởng này khiến Tần Tiêu dùng sức ôm lấy đầu.

Tất cả khó khăn lúc trước hắn gặp chỉ là một giấc mộng?

Sau khi rớt xuống giường tỉnh lại, hắn mới từ trong mộng tỉnh lại.

"Cáp. . ."

Không biết quá bao lâu, Tần Tiêu đang ôm đầu phát ra một tiếng cười nhỏ, sau một tiếng, những tiếng cười to lại thi nhau đến.

"Ha ha — ha ha ha —"

Là mộng a, là mộng a!

Thật tốt quá, thật sự là quá tốt, chính là một giấc mộng!

Cười đến ngã lên giường, vẫn cười tiếp, cuốn chần lại cười, tiếng cười hàm chứa nước mắt, tiếng cười tràn ngập cả gian phòng.

QUỶ THÊ

Mạt Hồi

www.dtv-ebook.com

Chương 0013

Cười đến mệt mỏi liền nằm ở trên giường nghỉ ngơi, hiện tại chỉ mới 4 giờ sáng, nhưng hẳn không buồn ngủ chút nào. Nằm ở trên giường một lúc, Tần Tiêu liền xuống giường đi vào trong phòng tắm, hẳn muốn tắm nước ấm thật sảng khoái, tẩy đi một thân mệt mỏi.

Trước, cởi ra áo ngủ trên người, khi Tần Tiêu mở vòi sen ra thì mới phát hiện cả một giọt nước cũng không có, kiểm tra công tắc cũng không phát hiện vấn đề gì, hẳn hoang mang, liền quấn một cái khăn tắm ngang hông rồi đi về phòng ngủ, nguyên bản muốn gọi điện thoại cho quản lý nhà trọ hỏi nguyên nhân, nhưng nghĩ đến bây giờ mới chỉ bốn giờ sáng, sẽ quấy nhiễu sự nghỉ ngơi của người ta nên buông điện thoại xuống.

Mà khi hẳn bỏ điện thoại lại chỗ cũ thì, hẳn mới nhớ đến một sự kiện, đó là, giờ phút này Giang Nham rốt cuộc thế nào? Cho dù tỉnh lại, hết thấy lúc trước đều là mộng, nhưng giấc mộng này thật rất chân thật, chân thật đến khiến hẳn khó có thể an tâm. Sau khi hẳn bị bắt về thôn, Giang Nham không biết thế nào, cuối cùng là bình yên trở về, hay vẫn. . .

Nghĩ như thế, Tần Tiêu càng kinh hoàng, hẳn thậm chí hoài nghi tất cả hết thấy có phải hay không chỉ là một giấc mộng của hẳn. Vì cầu chứng, hẳn nhanh chóng bấm số điện thoại di động của Giang Nham, điện thoại reng một lúc lâu, Giang Nham mới bắt.

". Ai?"

Bên kia điện thoại truyền đến thanh âm trầm thấp khàn khàn nghe thật dị dạng cấp khiến Tần Tiêu có một cảm giác kỳ quái, nhưng hẳn vẫn nghe ra đó là thanh âm của Giang Nham, có lẽ là Giang Nham vừa mới tỉnh ngủ nên mới phát ra thanh âm như vậy, Tần Tiêu nghĩ như thế.

"Giang Nham, là ta, Tần Tiêu." Tần Tiêu vừa nghe đến thanh âm đối phương, lập tức nói với hẳn.

". Tần. Tiêu."

Giang Nham phát ra thanh âm khàn khàn càng thêm hoang mang, lần này, Tần Tiêu không tự chủ nhíu mày, cảm giác kỳ lạ trong lòng càng thêm mãnh liệt.

"Giang Nham, người thế nào? Có phải bị bệnh hay không? Sao thanh âm lại khàn như thế? — đúng rồi..., ta muốn hỏi người hiện tại đang ở đâu? Chúng ta không phải đã hẹn trước đi cái thôn trang kia lấy tin tức sao? Có phải hôm nay hay không. . .?"

Tần Tiêu sau khi nói xong, Giang Nham không biết vì cái gì, lặng yên thật lâu.

"Giang Nham?" Tần Tiêu càng nhíu chặt mày, "Người thế nào. . ."

Sau câu hỏi đó, đầu dây bên kia có một trận thanh âm của dòng điện truyền đến, thanh âm khàn khàn dị thường của Giang Nham hoà trong tiếng xẹt điện truyền vào tai hẳn.

"Chi — đến. Toà soạn. Chờ. Xèo xèo — người. Chi —"

Điện thoại bị quăng rớt, Tần Tiêu khó hiểu nhìn ống nghe, khi hẳn muốn gọi điện cho Giang Nham lần nữa để hỏi rõ thì phát hiện điện thoại gọi thế nào cũng không phản ứng. Cho rằng đường dây điện thoại có vấn đề, hẳn

liền kéo dây điện thoại, muốn tìm nguyên nhân, kéo được một đoạn dây, Tần Tiêu nhìn thấy đầu dây điện thoại đã bị cắt đứt

Hắn ngây ngẩn cả người.

Mới vừa rồi hắn còn có thể gọi điện thoại cho Giang Nham, nếu dây điện thoại bị đứt, sao có thể gọi cho Giang Nham được?

Suy nghĩ một lát, Tần Tiêu lập tức đi tìm di động của mình, khi hắn tìm được di động thì phát hiện di động tuy còn pin nhưng dù có gọi ở đâu cũng không thể gọi được.

Sau khi trải qua một loạt chuyện tình, trong lòng Tần Tiêu từ từ có một cảm giác màu nhiệm, nhưng lại không nói được đó là cái gì.

Nhớ lại giấc mộng lúc trước, Tần Tiêu đột nhiên cảm thấy nó có cna hệ đến chuyện tình quý dị này, chẳng lẽ. . .

Tần Tiêu không biết nhớ tới cái gì, bằng tốc độ nhanh nhất mặc vào một bộ quần áo, rời khỏi nhà trọ. Hắn muốn đi tìm Giang Nham, hắn phải xác nhận một sự kiện.

Tần Tiêu rất nhanh liền rời khỏi phòng mình, ở trong phòng ngủ của hắn, những cái tách đặt ở đầu giường vẫn còn tí tách chuyển động, nhưng thời gian vẫn là bốn giờ sáng như cũ

Vẫn bàng hoàng, là bởi vì tìm không thấy người có thể dựa vào.

Tần Tiêu vừa đi ra khỏi phòng liền ngây ngẩn cả người, rạng sáng bốn giờ trời vẫn còn rất tối và yên tĩnh, thế giới tối như mực, sương mù dày đặc che phủ hết thảy trước mắt, toà cao ốc cách nhà trọ của hắn không đến mười thước hoàn toàn bị bao trùm trong sương mù, mập mờ không thấy rõ.

Đèn đường ở trong sương mù để lộ ra ánh sáng ảm đạm. Nhìn không thấy mưa, nghe không được thanh âm gì, không khí tràn ngập cái lạnh, hàng rào ẩm ướt, hành lang cũng ướt, sương mù nồng đậm nhẹ hơn so với mưa, nó dừng lại ở mỗi nơi mà gió thổi qua, tắm ướt những nơi mưa không thể rơi vào.

Chưa từng gặp qua thời tiết hắc ám quỷ dị như vậy, phút chốc làm mất ý định ra ngoài của Tần Tiêu, nhưng khi hần đang chuẩn bị đi trở về trong phòng thì cửa phòng phía sau hần vang lên một tiếng, đóng lại.

Hần kinh hoàng vội vàng mở cửa ra, phát hiện cửa đã khoá thì vội vàng lấy ra chìa khoá, nhưng càng khiến hần không biết làm sao chính là, chìa khoá không tra vào được, tưởng là tra nhầm chìa khoá liền đổi cái khác, kết quả mỗi một cái chìa khoá đều không dùng được.

Hần cuối cùng hỗn hển dùng sức kéo cửa, nhưng cửa hầu vẫn như cũ không nhúc nhích, trải qua mấy lần thử, Tần Tiêu cuối cùng bỏ cuộc .

Đứng ở ngoài cửa suy nghĩ một trận, hần quyết định đi tìm quản lý viên.

Căn phòng quản lý viên ở lầu một, hần ở tại lầu mười hai rất nhanh liền đi đến trước thang máy, lúc này, thang máy dừng ở lầu một, khi hần ấn nút, số tự của thang máy bắt đầu sáng lên từ 1, dừng lại vài giây, con số 2 mới sáng, cũng lại dừng mấy giây, mới đến số 3. . .

Khi thang máy hiện lên đến số 4 thì, Tần Tiêu cảm giác được không phù hợp .

Thang máy không thể chậm như vậy, hơn nữa mỗi khi đến một lầu liền dừng lại, thật giống như mỗi một tầng lầu đều có người đi vào thang máy.

Thang máy cứ mỗi tầng đều dừng lại như vậy, thời gian cũng mất thêm vài giây, bầu không khí yên tĩnh đến mức hít thở không thông, Tần Tiêu

không hiểu tại sao cảm thấy lưng phát lạnh, thật giống như có ai ở trong bóng tối nhìn trộm hẳn.

Thang máy càng đến, cảm giác sờn gai ốc càng thêm mãnh liệt.

Khi thang máy cuối cùng dừng lại ở lầu mười một thì Tần Tiêu cảm thấy hô hấp của mình như dừng lại, dùng sức nuốt hạ nước miếng, hẳn phát hiện trong lòng bàn tay đều là mồ hôi.

Đèn số 12 — đột nhiên sáng. Lòng Tần Tiêu mãnh liệt co rút, hai chân trên mặt đất như không thể động đậy, mắt không tự chủ được gât gao nhìn thẳng cửa thang máy.

Khi tiếng mở cửa vang lên "đình", cảm giác kinh khủng khiến Tần Tiêu sắc mặt trắng bệch dùng tốc độ nhanh nhất chạy về hướng cầu thang, phóng đi xuống lầu.

Mới chạy đến tầng ba, đèn trong cầu thang bỗng nhiên loé lên, Tần Tiêu dừng lại, trong lòng phát hoảng ngẩng đầu nhìn bóng đèn nhấp nháy. .

"! !"

Đột nhiên, bóng đèn cầu thang tắt mất, tức khắc, cầu thang một mảnh hắc ám

Nhìn không thấy phía trước, trong lòng Tần Tiêu càng khẩn trương, đúng lúc hẳn do dự nên trở lên lầu hay tiếp tục mò mẫm đi xuống lầu, hẳn nghe được cầu thang phía trên truyền đến tiếng bước chân thật nặng

Lạc, lạc, lạc.

Là thanh âm giày da gẫm lên mặt đất, một tiếng một tiếng, trong bóng tối vô cùng rõ ràng quý dị truyền tới

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, Tần Tiêu hô hấp cũng càng lúc càng loạn. Khi tiếng bước chân đi vào cầu thang phía trên đầu hắn thì hắn thậm chí toàn thân sợ hãi. Chìa nắm ngón tay không thấy được, hắn ngẩng đầu cũng không nhìn thấy người đến là ai, nhưng hắn biết, có người đang nhìn trộm hắn, dùng một ánh mắt khiến người kinh hoảng nhìn hắn

"Lạc

Tiếng bước chân gần ở sau người, Tần Tiêu rõ ràng cảm giác được một cỗ sợ hãi khiến người khác toàn thân cứng ngắc từng chút cắn nuốt ý chí của hắn

"Lạc, lạc.

Từng bước một, gần, càng gần.

"Ba ba ba

Tần Tiêu chuyển động, hắn dùng tốc độ chính mình cũng không dám tưởng tượng đi xuống cầu thang

Hắn hoàn toàn không để ý đến nguy hiểm có thể té ngã, hắn phát cuồng chạy xuống lầu, hắn biết, không thể bị đuổi theo, tuyệt đối không thể bị đuổi theo

Có lẽ là vận khí tốt, Tần Tiêu mặc dù chạy trong bóng tối cũng không gặp nguy hiểm gì, cuối cùng hắn bình an chạy tới lầu một

Khi nhìn thấy ánh đèn màu trắng ở lầu một, hắn không khỏi thở ra một hơi

Bóng tối lúc này thật khiến hắn hít thở không thông, nghĩ đến tiếng bước chân lúc này hắn vẫn còn sợ hãi

Hắn rất nhanh liền đi tới phòng quản lý viên. Từ cửa sổ phòng nhìn vào, hắn nhìn thấy bên trong có ánh sáng, nhưng gọi mấy tiếng cũng không có người trả lời, khi hắn đang đứng trước cửa sổ ngó vào thì hắn nhìn đến một cái bóng theo một cánh cửa khác trong phòng quản lý viên xuất hiện

Là quản lý viên sao?

Khi hắn đang nghĩ như thế, cái bóng trên mặt đất dừng lại, rồi mới chậm rãi từ trên mặt đất nẩy lên, chậm rãi trở thành hình dạng một người.

Bóng người chậm rãi hướng đến chỗ Tần Tiêu, từ chỗ cái bóng xuất hiện, Tần Tiêu dựa vào ngọn đèn hương tới gần đó nhìn kỹ, hắn thấy được một đôi mắt dài ở trên người bóng đen.

Hai mắt này vẫn nhìn thẳng Tần Tiêu, rồi hướng về phía hắn từ từ dài ra, dài ra. . .

QUỶ THÊ

Mạt Hồi

www.dtv-ebook.com

Chương 0014

Ngã tư đường tối mịt, trên mặt đường thường thường xuất hiện một hai vũng nước tiểu ẩm ướt, phía trước mơ mơ màng màng thấy không rõ lắm, hai chân không ngừng chạy tởn vô tình giẫm lên những vũng nước đó, bất tri bất giác dính vào ống quần.

Nhưng mà hắn đã không còn để ý những việc này, phía sau tối mịt giống như đang bị quái vật đáng sợ truy đuổi, hắn một đường chạy như điên, bị mệt cũng không muốn dừng lại.

Hắn đang chạy trốn, lúc này ở phòng quản lý viên, hai con mắt kia sau khi tiếp cận hắn liền nhanh chóng biến mất, trở thành một cái mồm to đầy máu lớn mở ra đủ để nuốt vào người ta vào, hắn kinh hoàng lúng túng, thiếu chút nữa đã bị quái vật đáng sợ kia nuốt vào bụng.

Dưới tình thế cấp bách hắn lui lại một đường, quái vật cũng đuổi theo, mắt thấy sẽ bị nuốt vào bụng quái vật, lúc chỉ mảnh treo chuông, hắn giật lấy bình chữa lửa treo trên tường quăng vào miệng quái vật. Trong lúc quái vật dừng lại, hắn liền chạy thoát.

Lúc này, hết thấy trước mắt là ngã tư đường hắn vừa quen lại vừa xa lạ.

Đường phố quỷ dị, ngọn đèn lờ mờ, hơi nước dày đặc, trong ấn tượng ngẩn ngui, con đường hiện tại bất luận chạy như thế nào cũng không tới được cuối đường.

Chạy chạy, Tần Tiêu cuối cùng chạy tới giao lộ, hấn chậm rãi buông bước chân, bởi vì dưới ánh đèn đường của giao lộ trước mắt xuất hiện vài bóng người. Lúc trước đã bị dọa qua một lần, cho nên lúc này hấn liền bảo trì cảnh giác, nhưng do đã lâu không thấy người nào, đã sớm nghĩ muốn tìm một người sống hỏi cho rõ ràng, hấn từng bước một cẩn thận đi về phía trước.

Đến gần mới nhìn rõ những người này đang vây xem, không biết bọn hấn vây xem cái gì, những người đứng sau đang cố gắng chen chúc lên trước, một vài người ở bên trong đã ngòai chồm hồm đào cái gì đó.

Có thể là do ảnh hưởng của công việc, tò mò cũng dần xâm chiếm lòng hấn, Tần Tiêu liền lập tức quên mất sợ hãi bước chân tiến nhanh hơn về phía trước, nhưng hấn còn chưa đến gần, trong sáng sớm yên tĩnh, tiếng bước chân của hấn đã khiến cho những người này chú ý.

Từng người bọn hấn chậm rãi xoay người lại... Lai, Tần Tiêu nhất thời dừng lại bước chân. Những người quay đầu lại, trên khuôn mặt xuất hiện những chỗ hư thối khác nhau, mà một người bị hư thối nhiều nhất, trên khuôn mặt dĩ nhiên thấy được xương đầu, hàm răng trắng bạch loã lồ trong không khí. . .

Tần Tiêu như hiểu được cái gì, chân mềm đi, từng bước lui về phía sau, khi đàn cương thi đi về phía hấn, muốn xoay người chạy trốn thì hấn nhìn thấy được thứ mà lúc nãy đám cương thi vây quanh.

Là một khối thi thể của nữ nhân, nội tạng đã bị lấy ra, thịt ở đùi và bụng đã bị ăn rất nhiều, thịt trước ngực cũng bị ăn rất nhiều, chỉ còn lại có cặp vú đã bị gặm mất một nửa nhiễm máu đỏ thẫm, cùng với một ít tóc dài rơi rụng trên mặt đất chứng minh giới tính của nàng.

Gió lạnh hiu hiu thổi đến, mang đến không khí hôi thối tanh tưởi, dả dầy Tần Tiêu một trận quay cuồng, thiếu một chút là ói ra. Mắt thấy đám cương

thi sắp vây lấy hắn, không nghĩ có kết cục giống như khối nữ thi phía trước, Tần Tiêu che miệng, nhin xuống cảm giác muốn ói, xoay người chạy trốn, cương thi chạy không mau, hắn rất nhanh liền bỏ lại đám cương thi này ở phía sau, nhưng trong lòng hoảng sợ và mù mịt càng lúc càng mãnh liệt.

Chỗ này là nơi hắn từng ở sao? Nếu vậy, hết thấy trước mắt là cái gì? Nếu không phải, vậy nơi hắn đến là chỗ nào?

Rốt cuộc hiện tại là mộng, tất cả phía trước hắn nhận là mộng mới là thật?

Lúc trước tỉnh lại, nụ cười cuối cùng của nữ tử áo trắng tựa hồ che giấu điều gì. Là hắn quá ngây thơ rồi? Cư nhiên tin nàng. . .

Hết thấy đều là mê, ngay lúc này, tìm được phía trước dữ hắn thông qua điện thoại đích Giang Nham đã là hắn duy nhất đích hy vọng.

Bất tri bất giác, Tần Tiêu cuối cùng đi tới toà soạn hắn công tác. Ngẩng đầu nhìn lên lầu hai nơi hắn làm việc, ánh sáng đèn huỳnh quang toả ra dưới lầu, bên trong tựa hồ có người, ý nghĩ này khiến nội tâm Tần Tiêu vô cùng phức tạp. Đã gặp chuyện kỳ lạ vài lần khiến hắn lo sợ gặp nữa, nhưng hắn lại hy vọng Giang Nham thật sự ở bên trong.

Mặc kệ là ai đều tốt, nếu là Giang Nham, đồng sự kiêm bạn bè của hắn thì quá tốt, hắn thậm nghĩ gặp người sống, có thể giảng rõ cho hắn những việc hắn vừa gặp, khiến hắn không còn ở một mình trong thế giới hắc ám quỷ dị này.

Ở dưới lầu hít sâu một hơi, Tần Tiêu cuối cùng hạ quyết tâm đi lên lầu hai, cái nơi có ánh sáng như ban ngày.

Một đường đi tới lầu hai không có xuất hiện thân ảnh người nào, đi đến đầu hành lang, từ cánh cửa mở rộng nhìn lại, Tần Tiêu liếc mắt một cái liền

thấy được Giang Nham ngồi ở đối diện bàn làm việc của mình không biết đang nghiên cứu cái gì.

Thấy vậy, trước mắt Tần Tiêu sáng ngời, lập tức kinh hỉ vạn phần hướng Giang Nham đi đến, khi đi đến Giang Nham phía sau thì, hô to một tiếng Giang Nham rồi đưa tay chụp lấy bả vai hắn.

Nhưng mà, chuyện tình khiến hắn khiếp đảm lại xảy ra, sau khi vỗ, cái đầu của Giang Nham như là bị mất đi chỗ dựa từ trên cổ hắn lăn xuống, lộ cộc một tiếng rơi vào chân của hắn rồi lăn dõ góc tường. . .

Hai chân Tần Tiêu mềm nhũn ngã ngồi trên mặt đất, ánh mắt như bị cố định, chớp cũng không chớp, lảng lảng nhìn cái đầu của Giang Nham lăn đến ở góc tường.

Đột nhiên trước mắt tối sầm lại, có cái gì đánh đến chỗ hắn, Tần Tiêu theo bản năng né tránh, lại tập trung nhìn vào, nguyên lai là thân thể không có đầu của Giang Nham ngã lăn trên mặt đất.

Trong phòng làm việc ánh đèn sáng ngời, cái thi thể cách Tần Tiêu không đến một thước, hắn có thể nhìn thấy rõ mạch máu bên trong cổ, cổ họng và khớp xương trắng.

Nhưng lại quỷ dị không có một giọt máu chảy ra, cái cổ trống không tựa như một mồm máu to, khiến Tần Tiêu nhin không được rùng mình, hắn muốn lập tức rời khỏi nơi đáng sợ tàn nhẫn này, nhưng hai chân hắn lại không nghe hắn sai bảo, hoàn toàn vô lực không đứng dậy nổi.

Ngay lúc Tần Tiêu gần như tuyệt vọng cùng thân thể của mình đấu tranh thì hắn nghe được một tiếng hô hoán quen thuộc : ". . .Tần Tiêu. . ."

Tiếng hô hoán quen thuộc khiến Tần Tiêu ngẩng đầu nhìn, liền thấy cái đầu nằm ở góc tường không biết từ lúc nào đã mở to hai mắt, quỷ dị nhìn hắn, khoé miệng lộ ra một nụ cười khiến người khác nhìn thấy phải kinh sợ.

Không chỉ như vậy, Tần Tiêu rất nhanh liền phát hiện thi thể không đầu ngã trên mặt đất cũng bắt đầu chuyển động, tay của thi thể sờ soạng trên mặt đất, giống như động vật bò sát đi về phía Tần Tiêu.

"Không. . ."

Hết thảy trước mắt đã hoàn toàn vượt qua sự tưởng tượng của hắn, hình ảnh này người bình thường căn bản là không thể nhận, khiến Tần Tiêu mặt trắng như sáp, khi thi thể đi về phía mình, hắn liều mạng lui lại phía sau.

"Người vì cái gì muốn chạy. . . Tần Tiêu."

Cái đầu nhìn về phía hắn, vạm vạp biểu tình, dưới ngọn đèn trắng bạch nhìn thấy thật khủ bố.

"Tần Tiêu, người vì cái gì không đến cứu ta. . . Ta chết thật thảm a. . . Vì cái gì người không đến. . ."

Nghe được lời này, Tần Tiêu ngây dại.

"Không. . . Ta không có. . . Không có không cứu người. . ." Khuôn mặt Tần Tiêu khuôn mặt thống khổ.

"Chính là ta chết . . . Người không có tới. . ."

"Ta không phải cố ý, ta không biết. . ." Tần Tiêu chỉ có thể thông thả lắc đầu.

"Ta hận người!" Hai mắt của cái đầu bỗng dựng phun ra sát ý, thi thể không đầu tiến nhanh hơn.

"Ta phải cho người chết đi bi thảm giống ta, ta chết thê thảm như vậy, người không thể tiếp tục khoái hạt sống ở trên đời này. . . Ta bắt người chết, ta bắt người chết!"

Lời nói nguyên rủa quanh quần cả phòng làm việc, không biết từ khi nào, trong phòng xuất hiện vô số cương thi, bọn hắc tử hắc hồ là người được hương vị thịt người, chậm rãi tụ tập trong này, theo hơi thở, từ từ tụ họp xung quanh Tần Tiêu.

Tần Tiêu che hai tai, thanh âm từ cái đầu phát ra khiến hắc thống khổ không chịu nổi, ánh sáng trước mắt dần dần bị bao trùm, hắc thống khổ nhìn chính mình bị vô số cương thi vây quanh, trong con mắt trắng bạch của cương thi hiện lên ánh sáng tham lam, nhìn đến điều này, hắc thống khổ được mình thật sự đã không còn đường trốn. . .

"Tần Tiêu, theo ta chết đi. . . . Người không đáng sống tiếp trên đời. . . . Chỗ này chỉ còn lại có người, người cũng chết đi. . . . Chết thống khổ giống như ta. . ."

Thi thể không đầu bắt được người Tần Tiêu, thanh âm nguyên rủa vẫn như cũ quay về bên tai, trong cái cổ không đầu dài ra một cái gì đó như là cành cây nhỏ chứa đầy mùi máu tươi, từ từ quấy lấy cổ Tần Tiêu, không cho hắc hồ hấp tiếp.

Cổ càng ngày càng bị quấn chặt, hai má Tần Tiêu trướng lên đỏ hồng, hai bàn tay liều mạng kéo ra thứ gì đó đang quấn cổ, nhưng hoàn toàn không được. Không khí rời hắc càng ngày càng xa, mắt cũng mơ hồ, nhưng hắc vẫn có thể nhìn thấy đám cương thi ăn thịt người vậ chặt mình.

Hắc cảm giác được thân thể mình đang bị xé ra, nhóm cương thi bắt đầu ăn thịt hắc, hắc không cảm giác được một tia đau đớn, bởi vì ý thức đang từ từ rời xa hắc.

Nhưng ngay tại hắc dần dần lâm vào trong bóng tối, hắc tử hắc hồ thấy được thân ảnh một người, ngay tại địa phương không xa, cô tịch đứng lặng . . .

"Không ——"

Tần Tiêu phút chốc mở to hai mắt, đau đớn đồng thời ập đến, biết chính mình khó tránh cái chết, cắn răng một cái, hãn dùng hết khí lực toàn thân đẩy ra cái thứ đang quấn cổ mình, không khí tiến vào, nhưng hãn không phải thừa dịp hô hấp, mà là lớn tiếng la lên : "Xích Trụ ——"

Người đã nói sẽ bảo hộ ta

Người đã nói mặc kệ ta ở đâu, chỉ cần hô tên người, người liền xuất hiện. Người đã nói đích. . .

Nhưng người lại nuốt lời .

Xích Trụ.

Tần Tiêu vô lực nhắm lại hai mắt, khước mắt, một giọt nước mắt trong suốt lặng lẽ rơi ra. .

Một cánh tay khoẻ mạnh tiếp được thân thể rơi xuống của Tần Tiêu, khi Xích Trụ nhẹ nhàng nâng dậy Tần Tiêu bị hôn mê để hãn dựa vào trong lòng mình thì Bích Nhan đứng ở một bên trong mắt chợt loé lên hắc ám, nhưng ở mặt ngoài, nàng vẫn bất động thanh sắc.

Xích Trụ khẽ vượt gương mặt tái nhợt của Tần Tiêu, yên tĩnh một hồi lâu, hãn thấp giọng nói với Bích Nhan : "Vất vả cho người."

"Chỉ cần là vì quý chủ cố gắng, Bích Nhan không sợ vất vả."

Bích Nhan si ngốc nhìn khuôn mặt đáng sợ của Xích Trụ.

"Chính là Bích Nhan không rõ, quý chủ vì sao phải kêu Bích Nhan chế tạo ra ảo cảnh, khiến vị công tử này nhìn thấy cảnh tượng kia . . ."

Xích Trụ lại một trận lặng yên, khi Bích Nhan tưởng hãn sẽ không trả lời thì, hãn sâu kín đáp : "Hãn. . . Hãn vừa mới kêu tên của ta. . ."

Nói xong, Xích Trạ ôm lấy Tần Tiêu đang hôn mê quay người đi về nhà gỗ nhỏ.

Nhìn thân ảnh rời đi của hắn, thanh âm Bích Nhan dần dần trôi đi trong gió.

"Chỉ bất quá là vì nghe được hắn gọi tên của ngài. . . thôi... sao?"

Không phải chỉ bất quá.

Đã bao nhiêu năm, hắn có bao nhiêu năm không có kêu tên mình?

Xích Trạ không nói lời nào cũng không quay đầu lại tiến vào trong nhà gỗ.

Bích Nhan vẫn đứng ở bên trong vườn hoa, y phục mỏng màu trắng giống như một âm hồn thuần khiết nhưng cao ngạo, si ngốc chờ đợi một người vĩnh viễn cũng không quay đầu nhìn mình.

QUỶ THÊ

Mạt Hồi

www.dtv-ebook.com

Chương 0015

Còn chưa hoàn toàn thanh tỉnh, Tần Tiêu đã ngờ ngợ cảm thấy tay của mình bị ai đó cầm nhẹ nhàng, ấm áp bao quanh tay phải khiến hẳn cảm thấy an tâm, những chuyện kinh hải phía trước khiến hẳn gần như tuyệt vọng cũng dần dần rời xa. Sau đó liền vội mở mắt ra, nhìn xem người này là ai.

Mở to mắt Tần Tiêu đầu tiên nhìn thấy chính là thân ảnh mà hẳn từ từ quen thuộc đang nghiêng người ngồi ở bên giường. Không biết vì cái gì, khi nhìn đến thân ảnh màu đen này thì, giống như là thấy được người khiến hẳn an tâm dựa vào. Bởi vì mặt bị tóc dài che nên không thấy, gương mặt xấu xí lúc trước khiến hẳn kinh hãi không thôi thậm chí không muốn nhìn thấy, hiện tại xem không thấy lại làm lòng hẳn sinh chua xót.

Hoặc là hẳn cuối cùng cũng hiểu được chân chính đáng sợ không phải bề ngoài, mà là ở trong?

Bề ngoài mặc dù xấu xí đáng sợ, nhưng hẳn rõ ràng sẽ không thương hại mình thì dần dần cũng sẽ không còn cảm thấy đáng sợ, thậm chí vì hẳn có khuôn mặt như vậy mà cảm thấy đau lòng.

Đúng vậy, đau lòng.

Không có ai bắt đầu thì đã có hình dạng này, người trước mắt này chắc hẳn đã trải qua khổ nạn gì đó mới trở nên như vậy, nghĩ thế, Tần Tiêu liền cảm thấy khổ sở.

Cảm thụ sự ấm áp từ cánh tay bị hấn cầm chặt truyền lại, Tần Tiêu tìm lòng không được cũng nắm lại đôi bàn tay ấm áp này —

Cảnh thấy hấn tỉnh lại, Xích Trạ đang trầm tư lập tức rút tay đứng dậy rời khỏi.

Tay vẫn được ấm áp bao quanh nhưng khi Xích Trạ rút tay ra lại đột nhiên hạ nhiệt độ, Tần Tiêu ý thức đứng dậy đưa tay kéo lại vạt áo Xích Trạ.

"Không cần đi —"

Đã không nghĩ một mình đối mặt cô đơn một lần nữa, còn có mộng cảnh đáng sợ không chân thật kia, thậm chí là một màn đó đã khiến hấn tuyệt vọng.

Ở nơi này không có những người khác, hấn chỉ có thể dựa vào nam nhân luôn một thân cô đơn này.

Tựa hồ là hiểu được Tần Tiêu sợ hãi cái gì, Xích Trạ đầu cũng không quay về, dùng âm thanh trầm ổn khiến người khác an tâm nói với hấn: "Người tựa hồ vừa mới nằm một giấc mộng, cho nên ta mới ngồi ở bên cạnh an ủi người. . . Tỉnh là tốt rồi, chính là một giấc mộng mà thôi. . ."

Nói xong, hấn lại muốn đi, nhưng Tần Tiêu vẫn không có bỏ tay ra, ngược lại nắm càng chặt hơn —

"Xích Trạ."

Nhẹ nhàng, tựa hồ trải qua một phen vùng vẫy cuối cùng cũng thốt ra tên hấn liền khiến Xích Trạ dừng lại bước chân.

"Người. . ."

"Ta cầu người một sự kiện." Tần Tiêu cúi đầu chậm rãi nói.

"Ta tuyệt đối sẽ không cho người rời khỏi." Xích Trụ nghiêng người, nói như đinh đóng cột.

"Ta cầu người không phải sự kiện này." Tần Tiêu chậm rãi ngẩng đầu, nhìn Xích Trụ một thân hắc y đắm chìm trong bóng tối, cầu xin nói, "Ta muốn biết tình huống của đồng sự Giang Nham. Hắn và ta cùng nhau đi tới thôn trang nhỏ trong rừng rậm, rồi bởi vì những sự tình kia không thể không phân ly, hiện chưa biết hắn sống hay chết, ta muốn biết tình trạng của hắn. . ."

Tình lại nhìn thấy những thứ này thì quả thật cái kia chỉ là mộng, vậy Giang Nham nhất định không có chuyện gì, nhưng là sau khi chia ra hắn đã trải qua rất nhiều sự kiện đáng sợ thiếu chút nữa chết đi, có lẽ Giang Nham giờ phút này cũng đang gặp phải nguy cơ gì.

Lúc trước vẫn nóng lòng rời khỏi nơi này, một trong những nguyên nhân là vì Giang Nham, nhưng hiện tại biết mình khó có thể rời đi nơi này, vậy chỉ có hướng Xích Trụ dò hỏi .

Mặc dù không biết Xích Trụ có thể trợ giúp hắn hay không, nhưng ở chỗ này, trừ bỏ Xích Trụ ra hắn có thể xin ai giúp đỡ đây?

Nữ tử áo trắng từng gặp qua không biết có còn xuất hiện nữa không, cho dù xuất hiện — hắn nhớ lại khi gặp nàng, từ biểu tình oán giận của nàng, Tần Tiêu biết chắc chắn nàng sẽ không giúp đỡ mình.

Xích Trụ nghe hắn nói xong liền lặng yên một trận, Tần Tiêu tưởng hắn không chịu trả lời đang thất vọng thì, Xích Trụ lên tiếng: "Giang Nham, chính là nam nhân cùng người đi đến khu rừng này àh?"

"Đúng vậy." Nghe được Xích Trụ nói, cõi lòng Tần Tiêu rất mong nghe được câu trả lời.

"Hắn đã rời khỏi rừng rậm, trở lại nơi cũ."

"Thật sự sao?"

"Ta không cần thiết lừa ngươi." Tướng Tần Tiêu không tin mình, Xích Trạ bực mình khẽ hừ một tiếng.

Nghe được Xích Trạ nói như thế, Tần Tiêu thở dài nhẹ nhõm một hơi: "Thật tốt quá, hẳn không có việc gì là tốt rồi." Lúc đó là hẳn đề nghị muốn tới chỗ này làm phóng sự, nếu liên luy đến Giang Nham, hẳn sẽ ăn năn.

"Ngươi thực quan tâm hẳn?" Mặc dù thanh âm Xích Trạ nghe vẫn như cũ không có gì thay đổi, nhưng ẩn ước bên trong tựa hồ hơn cái gì. . .

"Ta cùng hẳn không có gì, chúng ta chính là bằng hữu bình thường." Tần Tiêu sau khi nói xong mới kỳ quái mình vì cái gì phải cố ý giải thích cho Xích Trạ nghe.

"Ta mặc kệ các ngươi phía trước là quan hệ gì, nhưng ngươi phải nhớ kỹ, từ nay về sau ngươi chỉ có thể ở lại nơi này, chỉ có thể làm vợ của ta, vợ của Quý Vương Xích Trạ!"

Từng câu của Xích Trạ đều có khí phách, sau khi nói xong, hẳn bỏ lại Tần Tiêu vẫn đang ngây ngốc phất tay áo rời khỏi.

Tần Tiêu nhìn hẳn bỏ đi, nghe được hẳn nói, đây là lần đầu tiên hẳn không có phản bác cũng không biểu lộ sự chống lại, chính là khi thân ảnh Xích Trạ biến mất ở ngoài cửa, thấp đầu, tay trái nhẹ nhàng để lên tay phải, trên cái tay lúc này Xích Trạ đã nắm, cảm thụ hơi ấm trên mặt do Xích Trạ để lại. . .

Đã trải qua một giấc mộng như trong Quý vực, sau khi tỉnh lại, trong đầu hẳn cứ như là đang phóng điện, rất nhiều cảnh tượng đều lục tục hiện lên.

Trong chuyện xưa, một thiếu niên tên là Ngôn Hoa luôn xuất hiện.

Thiếu niên này, hẳn tha thiết yêu một nam nhân tên là Xích Trụ.

Vì nam nhân này, thiếu niên thà... chọc giận người nhà của hẳn, thậm chí nguyện ý biến thành quỷ cùng hẳn vĩnh viễn ở chung một chỗ.

Tựa hồ là chịu ảnh hưởng bởi tình yêu mãnh liệt của thiếu niên kia, Tần Tiêu phát hiện chính mình đối Xích Trụ, tựa hồ. . . . Cũng sinh sản tình cảm nào đó. . .

Có cái gì ấm áp, đang lặng yên nhập vào.

Tần Tiêu không biết chính mình đến tột cùng ở trong nhà gỗ giữa rừng hoa này bao nhiêu ngày rồi, ở nơi không cảm giác được thời gian trôi qua, trừ bỏ mình dần dần quen ở nơi này, hẳn không phát hiện điều gì hơn.

Có lẽ là quá không có việc gì làm đi, Tần Tiêu phát hiện cây nến nhỏ đang cháy trong nhà gỗ đến một đoạn thời gian tự nhiên tắt, rồi không biết qua bao lâu, lại tự động bốc, liền vòng đi vòng lại như vậy, đèn cầy trước sau không có giảm ít đi.

Nhà gỗ nhỏ lấy ánh sáng tốt lắm, mặc dù ngoài phòng không có ánh mặt trời nhưng vẫn rất nắng, bởi vậy cho dù đốt đèn cũng không cái gì ảnh hưởng, Tần Tiêu từ đầu thậm chí không có chú ý tới trong phòng có đốt đèn. Đến khi mỗi ngày nhàm chán đến cực điểm nơi nơi đi dạo thì mới chú ý đến ngọn đèn lẳng lặng cháy này.

Mới đầu hẳn kỳ quái phòng ở sáng ngời như thế sao còn đốt nến, sau này mới phát hiện đèn cầy lúc cháy lúc tắt, mới cảm thấy cây đèn này không chỉ đơn thuần dùng để thắp sáng.

Được rồi, có lẽ hẳn thật nhàm chán không có việc gì làm, sau khi phát hiện sự kiện này, Tần Tiêu phát huy trái tim của ký giả, bắt đầu chuyên chú tìm hiểu ngọn nến này, muốn tìm ra vì cái gì cây đèn cầy này lúc lại tắt lúc lại sáng.

Nhưng không đợi hần hần thành công phát hiện, ngày đó Xích Trụ mang thức ăn tới nhà gỗ nhỏ, chú ý tới hần mắt nhìn chăm chăm ngọn nến, tựa hồ hiểu được hần đang làm cái gì, liền hướng hần giải thích nói: "Ngọn nến này chỉ dùng để tính toán ngày, mỗi lần dập tắt sáu canh giờ nghĩa là ban ngày, mà sáng lên sáu canh giờ thì đã đến tối. Mỗi một lần tắt rồi sáng lên liền chứng tỏ một ngày đã trôi qua."

Nghe được Xích Trụ nói, Tần Tiêu ngồi ở trên ghế nghiêng người chăm chú nhìn Xích Trụ, ánh mắt để lộ ra bất mãn

"Thế nào?" Buông thức ăn xuống, Xích Trụ hỏi.

"Ta thật vất vả mới tìm được một chuyện có thể đuổi đi nhàm chán, người lại dễ dàng tước đoạt như thế!" Ở chỗ này không phải ăn chính là ngủ, nếu không chính là nhìn bóng dáng ngẩn người của ai đó. Nhưng hần dần dần cảm giác như vậy rất không tốt, có lúc hần thiếu chút không thể khống chế chính mình muốn chạy đến bên người Xích Trụ, hần nghĩ muốn ở cạnh Xích Trụ, khiến hần không cô đơn nữa. . . Thật vất vả cuối cùng tìm được một chuyện khác chuyển đi sự chú ý, không nghĩ tới nhanh như vậy sẽ không có.

Có thể là thanh âm oán giận của Tần Tiêu hàm chứa làm nũng, Xích Trụ nghe đến sau một trận yên lặng đột nhiên ức chế không được được cười nhỏ.

Lần đầu tiên nghe thấy tiếng cười của Xích Trụ, Tần Tiêu có cảm giác nói không nên lời. Tuy là nhìn không thấy mặt Xích Trụ, nhưng hần có thể nhìn đến Xích Trụ bởi vì đang cười mà run rẩy thân thể, nghe được hần tiếng cười trầm thấp khiến người khác thấy an tâm của hần, trong thân có cái gì ấm áp chảy xuôi, lòng giống như rơi vào hồ nước màu xuân.

Lần đầu tiên a, nhìn đến hần không bởi vì tưởng niệm chờ đợi mà cô đơn u buồn nữa, lần đầu tiên a, không phải bởi vì ai đó mà cười, mà là

chính mình, chính mình ảnh hưởng hẳn, khiến hẳn mà cười. .

"A, ta biết lỗi, lần sau. . . Lần sau ta sẽ hỏi người trước rồi mới trả lời. .
."

Xích Trạ vẫn như cũ không có đổi mặt Tần Tiêu, nhưng trong thanh âm không dấu sùng nịch đối với hẳn.

"Nếu thật sự nhàm chán, liền nói với ta, ta sẽ tìm đồ chơi tốt hơn cho người. . ."

Mặc dù nghe được hẳn nói như thế, nhưng Tần Tiêu cảm thấy mặc kệ là cái gì đều không có được như người trước mắt này — không, phải nên nói là quý càng khiến hẳn để ý.

Phải biết chỗ này hẳn sớm chiều ở chung, nhưng đối với hẳn mà nói, Xích Trạ trước mắt một thân đều là mê, hẳn có rất nhiều sự tình muốn hỏi hẳn, cũng rất muốn biết hết thảy của hẳn và Ngôn Hoa, hẳn biết, nếu hẳn hỏi, Xích Trạ nhất định nói. . . Nhưng, hẳn đúng là nói không ra miệng.

"Ngôn Hoa?"

Tần Tiêu đột nhiên trầm tư, Xích Trạ thấy không khỏi nhẹ gọi một tiếng.

Nghe được tiếng gọi này, Tần Tiêu bình tĩnh trở lại sắc mặt nhất thời trầm xuống. . .

Không cách nào phủ nhận, hẳn càng lúc càng để ý Xích Trạ, nhưng Xích Trạ xem trọng hẳn như thế là bởi vì. . . quan hệ với Ngôn Hoa. . .

"Ngôn Hoa. . ."

Tần Tiêu khác thường khiến Xích Trạ không khỏi hướng hẳn tiến thêm một bước.

Tần Tiêu dùng sức che thanh âm, tên này giống như kim châm, mỗi lần Xích Trạ gọi là mỗi lần lòng hấn bị đâm. Chẳng bao lâu, Xích Trạ trong lòng hấn đã trọng yếu như thế? Không lẽ ở trong biển hoa, lần đầu tiên thấy bóng dáng cô tịch đánh đàn của Xích Trạ, hấn đã bị bắt lấy sao? Hay là trong thân hấn tồn tại linh hồn của Ngôn Hoa, chịu ảnh hưởng của linh hồn yêu Xích Trạ tha thiết, hấn mới đối Xích Trạ kìm lòng không được?

Đau khổ quá, vì hấn gọi không phải là mình mà thống khổ, vì hấn yêu tha thiết là người khác mà bị thương . . .

"Ngôn. . . ."

Cái lỗ tai bị dùng sức bưng kín, vì sao thanh âm vẫn có thể nghe thấy?

"Không thể không gọi tên này được sao?"

Tần Tiêu cuối cùng nhin không nổi nữa, cúi đầu, vẫn như cũ bịt chặt lỗ tai, hấn không dám ngẩng đầu nhìn Xích Trạ, không phải bởi vì sợ hãi thấy mặt hấn, mà vì sợ hãi bị cự tuyệt. . .

"Ta ở trước mặt ngươi. . . Không phải Ngôn Hoa. . . Ít nhất hiện tại ta không phải Ngôn Hoa. . . Thỉnh gọi ta, Tần Tiêu được không?"

Xích Trạ không nói, Tần Tiêu đang vô vọng chờ đợi, tựa như Xích Trạ từ đầu đã nhận định hấn là Ngôn Hoa, kiên trì bắt hấn ở lại chỗ này, hấn không nghĩ Xích Trạ sẽ đổi giọng gọi tên hấn.

"Tốt."

Nhưng lại ra ngoài dự kiến của hấn, Xích Trạ cư nhiên đồng ý. Tưởng chính mình nghe nhầm, ngẩng đầu lên nhìn về phía Xích Trạ thì Tần Tiêu chỉ nhìn thấy hấn đưa lưng về phía mình.

"Nếu gọi người Tần Tiêu, sẽ khiến người vui vẻ một chút, ta liền gọi người như thế, Tần Tiêu."

Chỉ là âm thanh nhẹ, nghe không ra biến hóa trong câu nói, vì cái gì khiến hãn kích động như thế?

Ngơ ngác nhìn thân ảnh Xích Trụ, Tần Tiêu nói không nên lời, nhưng cái mũi lại bị chua, dùng sức khống chế, hãn mới ngăn lại dục vọng muốn ôm Xích Trụ. . .

Dần dần, hãn tựa hồ hiểu được vì sao Ngôn Hoa lại yêu nam nhân trước mặt như thế.

Hãn không phải quý khiến người khác sợ hãi, mà là một u hồn trôi giạt phía chân trời chờ đợi được yêu thương, người thấy hãn đều nghị muốn ở bên người hãn, thật quý trọng hãn, khiến hãn không tịch mịch cô đơn, khiến trong mắt hãn chỉ chứa mỗi mình.

QUỶ THÊ

Mạt Hồi

www.dtv-ebook.com

Chương 0016

Ở một nơi giống như không có giới hạn, bất luận đi thế nào cũng không thể rời đi địa phương đẹp như bức tranh này, trừ bỏ chính mình, chỉ có một người luôn im lặng suy nghĩ sâu xa. Tần Tiêu không nghĩ ra nguyên nhân đích xác Xích Trụ sở dĩ vây hãm ở chỗ này là gì, nhưng có một điểm không thể không thừa nhận chính là, Tần Tiêu phát hiện hãm càng lúc càng để ý Xích Trụ. . .

Có lẽ là ngoại trừ Xích Trụ, ở ngoài không còn ai khác có thể để hãm chú ý, mỗi lần ngủ rồi thức dậy, hãm đều đi chú ý Xích Trụ luôn ngồi ở ngoài phòng.

Ngay từ đầu nhìn chăm chăm một thân hắc y ở trong vườn hoa ngũ sắc hiện ra thân ảnh cô tịch, hãm còn có thể khắc chế bước chân đi đến bên người Xích Trụ, nhưng đến sau này, đợi cho hãm phát giác thì, hãm đã đứng ở phía sau Xích Trụ.

"Thế nào?"

Không cần quay đầu cũng biết Tần Tiêu đã đứng ở phía sau, Xích Trụ phát ra âm thanh thản nhiên vẫn như cũ duy trì tư thế ngồi dưới đất.

Tần Tiêu một trận do dự, nhưng cuối cùng vẫn đi tới bên người hãm, học dáng vẻ của hãm, vòng chân ngồi xuống.

"Lại nhàm chán?"

Thanh âm Xích Trụ đích thanh âm hơi hơi thay đổi, theo gió truyền tới, Tần Tiêu vẫn nghe ra biến hoá rất nhỏ này, là ngữ điệu ôn nhu mang theo một chút ý cười.

Chẳng qua là nhẹ như thế, gần như không thể phát hiện thay đổi, nhưng không biết vì sao, sau khi nghe được lại cảm thấy những cơn gió thổi vào mặt đều rất ôn nhu.

"Là rất nhàm chán." Tần Tiêu trung thực thừa nhận. Là thật nhàm chán tới cực điểm, hẳn mới kìm lòng không được đi tới bên người Xích Trụ?

"Ta đây gọi Tam đầu khuyến (chó ba đầu) về cùng người chơi đùa." Xích Trụ đang nói, vươn tay thản nhiên ở không trung vẫy vẫy.

Tam đầu khuyến?!

Mặc dù chỉ thấy qua một lần, nhưng con quái vật thân hình khổng lồ, giống như toà núi nhỏ, với ba cái đầu dài lè ra ba cái lưỡi dính chất nhờn và hàm răng dài sắc bén vẫn khiến Tần Tiêu khắc sâu trong ký ức.

Hồi tưởng lại khiến toàn thân hắn nổi lên da gà, lại càng không muốn vì cô đơn mà phải chơi với con quái vật này, cho dù nó thực nghe lời sẽ không dùng cái mõm to lớn nuốt tươi hắn vào, nhưng nếu đang đùa, cái con quái vật thân hình to như chiếc xe tải lớn không cần thận đề lên hắn. . . Vậy không phải thảm sao?

Trong lúc Tần Tiêu đang hồi hộp thì, từ xa dần dần truyền đến tiếng bước chân loạn xạ, chạm xuống đất giống như là động đất lay động, một thân ảnh khổng lồ màu xám dần dần tiếp cận, mà Tần Tiêu có thể lơ mơ nhìn thấy ba cái lưỡi dài màu đỏ sậm của quái cầu.

"Oa a!"

Mặt đất run thật lợi hại, khi Tam đầu khuyển đến gần đứng ở trước mặt thì Tần Tiêu ở sợ đến trốn phía sau Xích Trụ, chặt chẽ túm lấy áo của hắn.

"Tần Tiêu?"

Khi thanh âm hoang mang của Xích Trụ vang lên thì đồng thời Tam đầu khuyển nhìn đến Tần Tiêu lập tức vươn đầu lưỡi dài liếm hắn một ngụm.

"Oa — không cần —"

Tưởng chính mình sẽ bị ăn luôn, Tần Tiêu số chết ôm lấy người của Xích Trụ.

"Kêu nó đi a!"

"Chính là. . . ."

"Xích Trụ!"

Nghe được thanh âm khẩn cầu của Tần Tiêu tránh ở phía sau mình, Xích Trụ không nói gì nữa, tay lại vẫy nhẹ, Tam đầu khuyển tức khắc lui lại, nhưng dùng ánh mắt úy khuất nhìn thẳng Xích Trụ, còn phát ra thanh âm Ô ô ai oán, tựa hồ phi thường không muốn rời khỏi.

Tần Tiêu tránh ở phía sau Xích Trụ nghe được nên nhìn lại, vừa vận thấy được ánh mắt không tha của Tam đầu khuyển khi nhìn về phía mình.

Một khắc này, Tần Tiêu không hiểu sao cảm thấy mềm lòng, thiếu một chút đã muốn lên tiếng kêu Xích Trụ bảo nó lưu lại, nhưng trước khi Tần Tiêu nhịn không được lên tiếng, Tam đầu khuyển thật sau nhìn hắn một cái cuối cùng xoay người nhanh chóng biến mất.

Nơi nó chạy qua, những cánh hoa rơi xuống như mưa, đẹp đến khiến Tần Tiêu nhìn ngây ngốc.

"Người sợ hãi Tam đầu khuyển?" Trong lúc Tần Tiêu còn ngây ngốc, thanh âm của Xích Trụ thản nhiên truyền tới, "Trước kia người hoan hỷ nhất chính là lúc cùng Tam đầu khuyển chơi đùa chung. Người luôn vui vẻ kêu nó công người đến nơi nào đó trong quý cốc, còn vui vẻ dùng thức ăn nó thích dẫn dụ nó, khiến ba cái đầu của nó đánh nhau, rồi người ở bên cạnh cười không ngừng. . ."

Thanh âm của Xích Trụ càng nói càng mờ ảo, rơi vào trong ký ức xa xôi, thanh âm bởi vì nhắc tới một người mà trở nên ấm áp yêu thương. . . .

Tần Tiêu yên lặng từ trên mặt đất đứng lên, hần trầm giọng nói với Xích Trụ: "Nếu ngày nào đó người phát hiện ta căn bản không phải Ngôn Hoa chuyển thế, mà là một người hoàn toàn không liên can gì, người sẽ làm thế nào?"

"Sẽ không, bởi vì. . ."

"Ta nói nếu. Người phải trả lời ta, được không?" Tần Tiêu cúi đầu nhìn Xích một đầu tóc đen dài, trong đôi mắt trong veo, đều là thân ảnh của hắn.

Xích Trụ im lặng không nói gì, thật lâu mới nói : "Ta sẽ giết người. . . Nhưng việc này là không có khả năng, bởi vì người chính là Ngôn Hoa — Tần Tiêu? !"

Tần Tiêu không có để Xích Trụ nói tiếp, hắn bỗng dưng đi đến trước mặt Xích Trụ, rồi quỳ xuống nhìn thẳng khuôn mặt đáng sợ của Xích Trụ, khiến Xích Trụ không dự liệu được không kịp tránh né, khi nghĩ đến né ra thì, mặt đã bị Tần Tiêu sờ.

Tần Tiêu sờ lên gương mặt chỉ có vết sẹo không hề có da của Xích Trụ, nhìn thẳng hai lỗ thủng như cái động đen, yên lặng cảm thụ cảm giác gập ghềnh từ trên tay truyền tới, chút bất tri bất giác, hai mắt lại đỏ lên.

Không ngừng đau lòng vì Xích Trụ như vậy, không ngừng là vì Xích Trụ tuyệt tình, còn có Xích Trụ si tình Ngôn Hoa, cùng với vì Ngôn Hoa mà triệt để phủ nhận sự tồn tại của hãn.

Không phải Ngôn Hoa liền giết người. . . Không phải Ngôn Hoa liền giết người. . .

Rõ ràng là hãn phải hỏi, phải biết để chuẩn bị tốt trước, vì cái gì thực sự nghe được thì, vẫn đang cảm thấy trời đất quay cuồng?

"Người thật sự thấy được sao?" Tần Tiêu đối diện Xích Trụ từng câu từng chữ nặng nề hỏi, "Người thật sự thấy được ta sao?"

"Tần Tiêu. . ." Tần Tiêu đắm chìm trong ai thương khiến Xích Trụ hoang mang .

"Nếu người thật sự thấy được ta, vậy thỉnh người nhớ hình dạng của ta, ta là Tần Tiêu, là Tần Tiêu, Tần Tiêu!" Dùng sức rung thân thể của Xích Trụ, như là phát tiết cái gì lớn tiếng lặp lại.

"Người xem thấy ta sao? Người nhớ ta không? Xích Trụ, trả lời ta, nhớ Tần Tiêu không?"

Xích Trụ nhìn Tần Tiêu kích động, hình như hiểu ra liền nhẹ nhàng ôm Tần Tiêu vào lòng, nói nhỏ với hãn: "Đúng vậy, ta nhớ, xem thấy người, Tần Tiêu."

Lần đầu tiên không hề chống cự khi bị hãn cầm giữ trong lòng, Tần Tiêu trước khi rơi lệ liền kịp thời lau đi.

Hãn nói với Xích Trụ: "Nếu người thật sự khẳng định ta là Ngôn Hoa chuyển thế, vậy, người nghĩ biện pháp đem kí ức của hãn khôi phục trở về đi, rồi mới, khiến Tần Tiêu biến mất hết. . ."

"Tần Tiêu?!" Tần Tiêu bị Xích Trụ kéo từ trong lòng ra.

Tần Tiêu lại nhìn thẳng mặt Xích Trụ, bất đồng chính là, lần này hắn bình tĩnh giống như đang nhìn kỹ một người quen, vươn hai bàn tay, đặt ở trên mặt Xích Trụ, hắn thì thào nhỏ tiếng: "Ta là Tần Tiêu, Tần Tiêu là kí giả tiến nhằm vào địa phương này, sẽ không yêu Xích Trụ, đúng vậy, căn bản sẽ không yêu hắn. Hắn muốn rời khỏi, thậm chí trở về đến địa phương của mình. . . Xích Trụ yêu Ngôn Hoa, mà Ngôn Hoa cũng yêu Xích Trụ. Tần Tiêu, là nên trở về, là nên rời khỏi, cho nên liền để hắn biến mất đi. . ."

Tự lẩm bẫm giống như là thôi miên, Tần Tiêu không chỉ là cho Xích Trụ biết, còn là cho mình biết.

Đúng vậy, hắn không có khả năng yêu Xích Trụ, người yêu Xích Trụ là Ngôn Hoa, làm một người dư thừa, hắn nên rời khỏi. . . Biến mất. . .

"Cho nên, Xích Trụ, để Ngôn Hoa trở về đi."

QUỖ THÊ

Mạt Hồi

www.dtv-ebook.com

Chương 0017

Tiếp tục như thế, hẳn nhất định sẽ mình đầy thương tích, người Xích Trụ để ý là Ngôn Hoa, cho dù tên gọi chính là Tần Tiêu, nhưng cũng chính là để hẳn xuyên thấu qua tưởng niệm một người khác thôi.

Còn không bằng sớm làm, trước khi chính mình càng lún càng sâu, dứt trở ra.

". . . . Tần Tiêu, người đang tức giận sao?"

Ngu thế nào cũng có thể phát hiện Tần Tiêu dị dạng, Xích Trụ sau một trận lặng yên, đề thấp thanh âm cẩn thận dò hỏi.

"Người giận cái gì vậy? Giận ta vừa mới nói câu đó? Kỳ thật. . ."

"Đủ, không cần nói lại ." Không muốn nghe lần nữa, Tần Tiêu muốn đứng dậy rời khỏi, cánh tay lại bị hẳn kéo.

"Nghe ta nói xong đi, kỳ thật, khi bắt đầu ta từng tính toán chỉ cần Ngôn Hoa trở lại, ta nhất định phải giết hẳn."

Tần Tiêu kinh ngạc nhìn Xích Trụ cúi đầu, hẳn không nghĩ đến Xích Trụ thế nhưng tỏ ra tuyệt tình như vậy, hẳn không phải, rất yêu Ngôn Hoa sao?

"Ta ái Ngôn Hoa, trước khi hẳn xuất hiện ta căn bản không nghĩ đến mình có thể để ý một người như thế, nhất cử nhất động của hẳn đều có thể lôi kéo lòng ta. Trước khi Ngôn Hoa xuất hiện, ta căm hận nhân loại, bọn họ không có năng lực gì nhưng lại xảo quyết, ác độc, vì được đến thứ mình

muốn có thể không tiếc hết thảy. Trong quý cốc có giấu cây thuốc mà mọi người cầu mong lấy được, bọn họ thậm chí truyền nhau nơi này có rất nhiều châu báu, thế là có một đoạn thời gian, loài người thường xuyên xông vào quý cốc vì muốn lấy được những thứ đó. Lúc bắt đầu ta đều bắt lại những người này, bọn hãn nghĩ ta sẽ giết bọn hãn, tất cả đều khóc lóc quỳ xuống cầu xin ta, nói cái gì trong nhà còn có cha mẹ thê tử v.v... phải chiếu cố không thể chết được v.v... Ta nhất thời mềm lòng thả bọn hãn, không nghĩ đến sau này bọn hãn lấy oán báo ân, tìm đạo sĩ trừ quỷ đến tiêu diệt ta, rồi mới thoát đi mọi thứ ở quý cốc. Ta bị chọc giận triệt để, tức giận lên đều biến bọn hãn thành cương thi không thể chết, cũng không có linh hồn, chỉ ăn thịt người. Rồi mới để bọn hãn ở lại ngoài quý cốc, ăn luôn mỗi người tiến vào."

"Không biết qua bao lâu, Ngôn Hoa xuất hiện, hãn là người thứ nhất xông vào cương thi trận không có bị cắn chết, càng kỳ diệu khiến cho Tam đầu khuyến canh giữ ở ngoài quý cốc chỉ nghe một mình ta lại nghe lời hãn, hãn vừa thấy ta, câu thứ nhất liền nói. . ."

Người thực cô đơn a.

Tần Tiêu nhắm hai mắt, trong não tựa hồ nhớ lại thanh âm của người này, trong mộng của hãn, hãn từng xem qua mặt người này.

Bên cạnh thiếu niên có Tam đầu khuyến ngoan ngoan đứng, hắc y nam tử vừa thấy hãn liền giận tím mặt mắt thấy sẽ giết chết hãn, nhưng thiếu niên vẫn không sợ, ôn nhu tươi cười đối nam tử nói: "Người thực cô đơn a. . ."

Nam tử dừng động tác trên tay, giống như ngăn người đứng ở chỗ cũ.

Là lần gặp thứ nhất, lần gặp thứ nhất Ngôn Hoa liền lấy được lòng Xích Trụ.

Trong mộng, Tần Tiêu vẫn nhìn không tới mặt của Xích Trụ, bởi vậy hẳn không biết khi ấy mặt Xích Trụ đích có phải giống như vậy hay không, nếu đúng vậy, vậy. . . Hẳn thực ghen tị Ngôn Hoa, ghen tị hẳn có một tấm lòng khoan dung, ngay từ đầu đã có thể chấp nhận khuôn mặt của Xích Trụ.

Có lẽ, nguyên nhân chính là như vậy, Xích Trụ mới bị hẳn hấp dẫn đi.

Tần Tiêu nắm chặt hai tay thành quyền rũ xuống bên người, không thể không thừa nhận, Ngôn Hoa là người đáng được yêu...

Xích Trụ không hiểu Tần Tiêu trong lòng phức tạp, tiếp theo không hề không giận khế kễ: "Ngôn Hoa là người thực sáng sủa, vui vẻ cười vui vẻ ngoạn, quý cốc đối với người thường mà nói là nơi thực khủng bố hẳn tuyệt không sợ hãi. Hẳn tựa như nước suối, chậm rãi liền chảy vào lòng, hẳn lại giống gió nhẹ, dễ dàng dạt hết thảy của ta, hẳn đối ta mà nói, là sự tồn tại đặc biệt. Hẳn là người duy nhất có thể khiến ta chấp nhận, không chỉ như thế, hẳn ở trong lòng ta càng lúc càng nặng, ta muốn làm cho hẳn ở bên cạnh ta, ta không nghĩ đến hẳn sẽ nói với ta, ta nguyện ý."

". . . Vì Ngôn Hoa, ta hủy bỏ hôn ước với Bích Nhan. Cho dù chúng ta đều là nam tử, nhưng vì có thể cùng hẳn ở chung lâu dài, cũng cấp đổi phương một cái danh phận ràng buộc, chúng ta tính toán tuân theo nghi thức từ xưa - thành thân. Chúng ta tính tốt lắm, sau khi thành thân, liền để Ngôn Hoa biến thành quý có sinh mệnh vĩnh hằng như ta, vĩnh viễn vĩnh viễn cùng một chỗ."

"Thành thân từng ngày từng ngày tiếp cận, ta vì Ngôn Hoa chuẩn bị xiêm y đẹp nhất tốt nhất, chờ mong hẳn có thể mặc vào ngày nào đó. Mà Ngôn Hoa lại càng ngày càng... trở nên lo âu, trước khi thành thân không lâu, hẳn đột nhiên cho biết gười nhà của hẳn mắc bệnh nan y không có thuốc chữa, hẳn khẩn cầu ta giúp hẳn, cứu người trong thôn của hẳn. Ta không muốn đáp ứng, trừ bỏ Ngôn Hoa, sống chết của những người khác ta căn bản không muốn quản, nhưng hẳn vẫn cầu ta, cuối cùng còn hướng ta

khóc lóc quỳ xuống, ta không muốn thấy hãn như vậy, đồng ý để hãn mang cây thuốc có thể trị bệnh rời khỏi, nhưng ta yêu cầu hãn nhất định phải ở một ngày trước hôn lễ trở về. Hãn đồng ý, rồi mới rời khỏi . . . Tiếp theo, cũng không thấy quay. . . ."

"Ta vẫn chờ, đợi đã rất lâu, đợi cho ta bắt đầu hiểu được chính mình bị phản bội . . . So với lúc trước những người đó lấy oán trả ơn còn làm cho ta phần nộ hơn, ta hận không thể lập tức bắt lấy Ngôn Hoa xé hãn thành mảnh nhỏ khiến hãn hồn phi phách tán, ta phải khiến hãn chịu thống khổ hơn so với chết! Ta bị phản bội, bị người ta yêu nhất phản bội ! Hãn đi như vậy, không chỉ mang theo cây thuốc trân quý, còn mang theo trái tim của ta!!"

"Chỗ này của ta. . ." Xích Trụ lấy tay che ngực, trầm trọng bi thương nói, "Sau khi bị trộm đi liền trống rỗng. Bị lấy ra cường ngạnh như vậy, vẫn không cách nào khép lại, thống khổ. Ta nghĩ giết đi người dám can đảm phản bội ta, nhưng là. . . Ta tìm không thấy hãn. . . Hãn giống như là biến mất trên thế gian, bất luận ta tìm thế nào, cũng tìm không được. . . ."

"Khi bắt đầu, ta hận, hận đến ở trong não nghĩ ra mọi biện pháp tàn nhẫn nhất tra tấn người làm ta bị thương rất sau này, nhưng dần dần, ta phát hiện, còn hơn hận, ta càng muốn thấy hãn. . . Thời gian hãn biến mất càng lâu, ta lại càng nghĩ muốn thấy hãn. . . Sở dĩ thống hận như vậy, nguyên nhân chính là vì ta yêu hãn như thế. . ."

"Khi người chân chính đứng ở trước mặt ta thì, tất cả thù hận lập tức hoà thành hư vô, ta có thể làm, chỉ là ôm chặt người, không để người rời khỏi nữa mà thôi, Ngôn Hoa."

Đối mặt Xích Trụ si tình, chân Tần Tiêu mềm ra lui lại từng bước, nhưng bị Xích Trụ kéo cánh tay.

Xích Trụ từ trong bụi hoa đứng lên, lần này, hãn chạm nhẹ vào mặt Tần Tiêu, thanh âm ôn nhu nói nhỏ: "Cho nên, người không cần tức giận, Ngôn

Hoa, có lẽ ta ngay cả chính mình cũng có thể sát hại, chỉ duy nhất không thể thương tổn người may mắn. Người chính là tạm thời nghĩ không ra mà thôi, nhưng người đích xác là Ngôn Hoa. Ta đã đợi như thế lâu, ta không ngại chờ đợi tiếp, chỉ cần có một ngày người nhớ tới hết thấy lúc đó, nhớ tình yêu của ta đối với người."

Không phải Tần Tiêu, hẳn gọi không phải Tần Tiêu, mà là Ngôn Hoa.

Tần Tiêu cúi đầu, cảm giác trong lòng có vết sẹo đang chậm rãi nứt ra, chỗ bị Xích Trụ giữ lấy nóng như bị lửa thiêu, đau đến nỗi không biết phải nên nói cái gì.

Đủ, hẳn chịu đủ hết thấy, đã không muốn nghe tiếp những lời tàn nhẫn này, nếu Tần Tiêu ở chỗ này là một người không được cần thậm chí có thể nhẹ nhàng bị thay thế, hẳn cần gì phải lưu lại ở đây tiếp.

Nghe xong một phen bộc bạch của Xích Trụ, Tần Tiêu càng kiên định ý nghĩ trong lòng.

Ngẩng đầu, hẳn nhìn như bình tĩnh nói với Xích Trụ: "Chờ đợi tiếp ta cũng không biết khi nào mới nhớ lại, Xích Trụ, người có biện pháp gì có thể khiến ta mau nhớ tới chuyện kiếp trước không?"

". . . Chuyện lấy hồn phách người khác thì ta quen thuộc, nhưng khiến người ta nhớ lại chuyện kiếp trước, hiện tại là lĩnh vực ta không biết đến. Trừ bỏ chờ, ta không biết phải làm sao bây giờ?"

Cho nên Xích Trụ mới bắt hẳn ở chỗ này, cả ngày cùng mình làm bạn, chính là chờ đợi mình một ngày kia có thể nhớ tới chuyện kiếp trước sao?

Tần Tiêu phẩy phẩy khóe môi, cười tự giễu.

Quả nhiên, Xích Trụ làm hết thấy, cũng là vì Ngôn Hoa. . . .

"Nhưng ta đã không thể đợi nữa. . ." Hãn đã chịu đủ bị nhốt ở đây, nghe Xích Trụ gọi tên người khác, nếu hãn thật sự là Ngôn Hoa, liền làm cho hãn hoàn toàn hồi phục trở thành Ngôn Hoa, hoặc nhớ tới chuyện của Ngôn Hoa thì, hãn có thể không khó chịu thế này nữa, "Mặc kệ như thế nào, ta chỉ nghĩ muốn mau nhất nhớ tới hết thầy của Ngôn Hoa!"

"Chính là. . ."

"Có thể dùng phương pháp kích thích không?" Tần Tiêu nghĩ nghĩ, đề nghị nói, "Tựa như kích thích não của người bị mất trí nhớ, khiến ta nhận một ít kích thích có thể nhớ tới một vài chuyện."

"Này. . . Ta có thử qua. . ."

"Cái gì?" Thanh âm Xích Trụ khá nhỏ, Tần Tiêu nghe không rõ.

"Không có gì, chính là ta cảm thấy không có hiệu quả gì."

"Vậy còn có thể có biện pháp gì?" Tần Tiêu không cam lòng bỏ cuộc như thế.

Xích Trụ đứng ở trước mặt hãn, mặt hơi hơi cúi, không biết là đang trầm tư hay nhìn kỹ Tần Tiêu: ". . . . Người, thật sự muốn nhớ lại như vậy sao?"

"Đúng vậy." Tần Tiêu đáp thật nhanh.

"Vậy. . . Muốn thử một lần phương pháp này hay không?"

"Phương pháp gì?"

"Trọng phục (lặp lại). . . Lặp lại hết thầy trước khi Ngôn Hoa rời đi."

Tần Tiêu phát ngốc nhìn Xích Trụ, dần dần, hãn mới lên tiếng: "Phải . . . Là lúc các người chuẩn bị thành thân không...?"

"Phải"

Trả lời xong, Xích Trạ lại nói: "Đây là biện pháp duy nhất trước mắt, nếu người thật sự muốn mau chút nhớ lại, có thể thử . . ."

Nghe xong lời của Xích Trạ, Tần Tiêu cúi đầu không biết suy nghĩ cái gì, không lâu hăn ngẩng đầu kiên định nói: "Ta nguyện ý thử một lần, lặp lại chuyện tình của Ngôn Hoa trước khi rời khỏi."

QUỶ THÊ

Mạt Hồi

www.dtv-ebook.com

Chương 0018

Lặp lại chuyện tình trước khi Ngôn Hoa rời đi, lặp lại sẽ thấy được cái gì đây?

Tần Tiêu đối việc này thập phần mê mang.

Huống hồ hã hoàn toàn không biết, phải lặp lại quá khứ của Ngôn Hoa như thế nào, lại từ nơi nào bắt đầu lặp lại đây?

Nhưng việc này căn bản không cần hã nghĩ nhiều, Xích Trụ sớm đã nghĩ tốt đối sách.

Xích Trụ nâng mặt Tần Tiêu lên, nói nhỏ với hã: "Mặc dù chuyện tình trước khi gặp Ngôn Hoa ta không thể nào biết được từ , như lúc ng hã tiến nhập quỹ cốc, ta gần như mỗi giờ mỗi khắc đều ở cạnh hã, cho nên, đoạn ký ức này ta cũng có, chỉ cần bắt nó nhập vào ký ức của người là được. . . Đến, trước nhắm mắt lại."

Ở thanh âm trầm thấp êm tai của Xích Trụ, Tần Tiêu nhắm lại hai mắt.

Hã cảm giác được Xích Trụ tiếp cận chính mình, ở gần có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của hã, cái trán của Xích Trụ chạm nhẹ vào cái trán của mình, phút chốc, trong đầu hiện lên những hình ảnh lưu chuyển rất nhanh giống như truyền phát phim, khi một màn cuối cùng dừng ở trước mắt thì, hã chấn kinh mở ra hai mắt, nhưng mà hết thấy trước mắt đã hoàn toàn trở nên. . .

Hắn liền đứng ở bên trong biển hoa, Tam đầu khuyển ngoang ngoãn dựa sát vào bên cạnh, nhưng kì dị, giờ phút này hắn hoàn toàn không sợ hãi Tam đầu khuyển có ba cái đầu. Trước mắt không xa, hắc y nam tử nguyên bản quay lưng về phía hắn nhanh chóng xoay người.

Tần Tiêu nín thở chờ đợi hắn xoay người, mái tóc đen dài bị gió thổi lộn xộn, nghiêng đi người thì, mái tóc thật dài che hơn nửa khuôn mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt ngăm đen sắc bén, lạnh lùng của nam tử. . . .

Chính là ánh mắt, chính là ánh mắt mà thôi, giống như dẫn một cỗ ma lực, nhẹ nhàng đoạt đi hô hấp của hắn, khi gió hơi thổi, tóc đen mềm mại cuối cùng khoác lên bên người, gương mặt kia xuất hiện ở trước mắt, khiến hô hấp trở về, nhưng mà lòng lại trống rỗng, hồn phách không thấy, chỉ để lại một một cái xác trống không.

Quý đáng sợ nhất. . . Đẹp đến mức đoạt hồn người. . . (#Ami: Xích Trụ caca mà không đẹp thì ai đẹp)

"Nương, vì cái gì không thể lên núi vậy?"

"Ngôn Hoa ngốc, bởi vì trên núi có quý a."

"Quý? Thực đáng sợ sao?"

". . . Không, truyền thuyết nói con quý trên núi kia rất đẹp."

"Vậy không phải sợ hắn mà? Vì cái gì tất cả mọi người sợ hắn đây?"

". . . . Ngôn Hoa, người phải nhớ rõ, quý đáng sợ nhất, đẹp đến mức đoạt hồn người, tất cả người gặp hắn, đều không có trở về. . ."

"Nương, Ngôn Hoa không hiểu."

"Tóm lại, Ngôn Hoa, nghe nương nói, tuyệt không thể đi lên núi."

". . . Nhưng, nương, quý vẫn đứng ở ngọn núi không ai chơi với hẳn, hẳn có thể cô đơn hay không a?"

"Đứa ngốc, quý sao lại cô đơn được?"

Lời nói của mẫu thân mơ hồ quanh quẩn bên tai, nhưng giờ phút này, hẳn thầm nghĩ nói: Nương, người sai, quý cũng sẽ cô đơn. . . Phi thường phi thường cô đơn. . .

Có được một đôi mắt còn sáng hơn cả sao, đáy mắt lại chùng chất cô độc, âm u lạnh như băng, gắt gao ngậm chặt môi, là bởi vì không có ai có thể khiến cho nó mở ra sao?

"Người thực cô đơn a."

Kìm lòng không được mỉm cười với hẳn, nhớ kỹ có ai từng nói với hẳn cười có thể lây truyền, vậy cười xong rồi, có thể thấy hẳn tươi cười hay không?

Hẳn đẹp đến mức cả hoa cũng đều ảm đạm phai màu, cười lên, nhất định sẽ đẹp hơn. . .

Hắc y nam tử tóc bị gió thổi loạn vẫn sững sờ tại chỗ, không dự đoán được hẳn lại nói như vậy, hơn nữa một lời liền thuyết kích trúng thứ ở sâu trong nội tâm hẳn.

Bọn hẳn vẫn nhìn nhau không nói gì, nam tử dần dần ẩn đi sát ý.

"Người bất quá là một người phàm, làm sao có thể qua được trận cương thi?"

Hẳn cười, đáp: "Vì có thể tiến vào, ta tìm vô số phương pháp, phá giải một cái trận cương thi không đáng kể."

"Hừ, nói bừa, cho dù trận cương thi thật có thể bằng sức lực mình người phá được, Tam đầu khuyến chỉ nghe lời ta tại sao lại thần phục người?"

"Ta cũng kỳ quái a. . . . Nhưng khi đến, ta mang theo quyết tâm hẳn phải chết cho nên gặp gỡ Tam đầu khuyến cũng không có trốn tránh, nhưng không nghĩ đến nó không ăn ta lại còn nghe lời. . . Hoặc là bởi vì, Tam đầu khuyến có thể cảm nhận được, ta là thật sự muốn gặp quý ở ngọn núi này. . ."

"Gặp? Hừ, người không phải muốn lấy bảo vật ở ngọn núi này sao?"

"Không, không phải. Thật sự chỉ là muốn gặp người. . . Muốn biết quý ở tại ngọn núi này có phải thật sự rất đáng sợ hay không, có phải thật cô đơn hay không. . ."

"Cho dù ta sẽ giết người?"

Hắn vừa cười, ôn nhu giống như vừa rồi: "Sau khi gặp mặt, không uổng công lần này, nếu người thật sự muốn lấy mạng của ta, ta vô oán vô hối. . . ."

Ngôn Hoa cười nhắm lại hai mắt, cho đến khi không thấy hắn đến, mở mắt ra lần nữa thì, hắc y nam tử đã không còn ở đó.

Hắn đứng tại chỗ ngây ngô cười không ngừng, Tam đầu khuyến bên cạnh khó hiểu Ô ô hai tiếng, hắn liền nói với nó: "Tam đầu khuyến, chủ nhân của người thoát nhìn thật sự rất tịch mịch a, chúng ta đi bồi hắn đi."

Hắn ngồi trên lưng Tam đầu khuyến, khiến nó chạy vào trong biển hoa vô biên vô hạn, cuối cùng trước một căn nhà gỗ nhỏ thấy được thân ảnh của hắn.

"Ta không giết người, vì cái gì người không đi?"

"Ta không đi, bởi vì ta là tìm được người rồi. Ta phải ở lại đây, ta phải cùng người. . ."

"Người không sợ ta giết người sao?"

"Tốt lắm a, sau khi chết linh hồn của ta có thể ở cạnh người."

"Hừ, ta sẽ khiến người hồn phi phách tán."

. . . Kia, người sẽ nhớ kỹ ta sao? Sẽ sao? Nếu người nhớ kỹ ta... Vậy cũng đủ. . . .

Như vậy, Ngôn Hoa căn bản không sợ hãi hắc y nam tử luôn quần lấy hãn, hãn nếu bị phiền đến chịu không nổi biến mất thì Ngôn Hoa liền cười Tam đầu khuyến đến nơi nào đó trong quỹ cốc tìm hãn.©

Vô số quỹ quái tụ tập bên trong quỹ cốc, một mình Ngôn Hoa không hề sợ hãi xông vào mọi nơi, hãn không sợ, có Tam đầu khuyến ở đây quỹ quái nào đều không làm gì được hãn, cho dù thỉnh thoảng bị lệ quỹ cắn thương, nhưng vì có thể tìm được hắc y nam tử, hãn có thể không để ý. . .

Cái người mặt không biểu tình đến cuối cùng đều bị hãn tìm được, mỗi một lần hãn đều sẽ lạnh lùng nói muốn giết hãn, nhưng chưa từng động thủ qua.

Có một lần, Tam đầu khuyến không ở, tất cả pháp thuật đã dùng hết cũng không tiêu diệt được đám quỷ trước mắt, khi hãn sắp bị nuốt vào bụng thì người vẫn không chịu để ý đến hãn kịp thời cứu hãn.

Vì cái gì người còn không rời khỏi, người thật sự muốn chết vậy sao?

Ngôn Hoa một thân đầy thương tích bị hãn ôm ở trong lòng, nhìn đến hãn lần đầu tiên biến đổi sắc mặt, tức giận lớn tiếng với hãn.

Nằm trong lòng hãn, Ngôn Hoa cố sức trả lời: "Ta phải ở lại bên cạnh người. . . Khiến người không cô đơn. . ."

Sau khi nói xong, thể lực hãn chống đỡ hết nổi rơi vào hôn mê, không kịp nói — lần đầu tiên gặp, người liền đoạt đi hồn của ta, rời khỏi người chỉ có chết, ta lại vì sao phải rời khỏi?

Cuối cùng, cuối cùng, trải qua vô số cố gắng, Ngôn Hoa cuối cùng đã biết tên của hãn —

"Ta gọi là Ngôn Hoa, còn người, người gọi là gì?"

". . . . Xích Trụ."

"Ta sẽ nhớ kỹ, Xích Trụ, ta sẽ vĩnh viễn vĩnh viễn đều nhớ kỹ tên của người, sẽ luôn gọi người."

Xích Trụ, để ta lưu lại, ta phải cùng người. . .

Cha đã chết, nương cũng đã chết. . . . Ta không biết nên đi đâu, ta phải lưu lại, ở lại cạnh người. . .

Cho dù trước khi tắt hơi thở cuối cùng có thể nhìn thấy người, vậy cũng đủ .

QUỶ THÊ

Mạt Hồi

www.dtv-ebook.com

Chương 0019

Có lẽ bởi vì một cái liếc mắt của Ngôn Hoa liền nhìn ra tâm của hắn, hoặc bởi vì Ngôn Hoa có được một tấm lòng thuần khiết, Xích Trụ phát hiện hắn dần dần bị thiếu niên ôn nhu này hấp dẫn.

Càng ngày càng không muốn ly khai hắn, càng ngày càng bị hắn hấp dẫn, theo thời gian trôi qua, chưa bao giờ từng để lộ ra một chút tâm tình lảng đọng trong lòng, cuối cùng chỉ cần một mình Ngôn Hoa, chúng bắt đầu tàn phá bờ bãi, điên cuồng ăn mòn thân thể hắn, đó là một loại so với sự chịu đựng của ngàn vạn năm chậm rãi trầm tích (lảng đọng) buồn chán còn khó chịu hơn.

Ý nghĩ muốn gặp Ngôn Hoa càng mãnh liệt trong đầu, mỗi lần hắn xuất hiện đều hận không thể đem hắn ôm chặt lấy, không muốn cho hắn rời đi...

Nhưng mà, mỗi một khoảng thời gian, Ngôn Hoa vẫn phải rời đi, phải trở về thôn trang nơi mà hắn lớn lên.

Mặc dù cha mẹ đã mất, nhưng ở trong lòng Ngôn Hoa, thôn trang vẫn còn những người đồng hương cùng hắn lớn lên và luôn luôn chiếu cố hắn .

Cho nên Ngôn Hoa vẫn phải trở về, nhưng không được bao lâu lại trở về Quỷ Cốc, còn mang ít thức ăn ngon từ thôn trang về để thưởng thức....

"Xích trụ, người lần sau có muốn cùng ta về thôn ko? Ta nghĩ giới thiệu người với nhóm băng hữu của ta để làm quen, ta còn đem chuyện của người kể cho A Đức... A, đúng rồi, A Đức a, là băng hữu từ nhỏ tới lớn của ta

nha! Lúc trước ta muốn tới ngọn núi tìm người, hửn còn một mực ngăn cản ta... Còn may là ta đã tới được đây..."

Không, hửn căn bản không muốn nghe việc này. Nghe được Ngôn Hoa kể về người bên ngoài, Xích Trạ liền cảm thấy được trong tâm một mảnh hắc ám (đen tối). Sẽ không đi, mới sẽ không đi nơi đó... Thầm nghĩ, thầm nghĩ ôm người vào trong ngực, cho trong mắt và trong lòng người đều chỉ có mặt của ta....

"Xích Trạ, sao sắc mặt người khó coi như vậy.... Có phải cơ thể không thoải mái hay không...?"

"Không có khả năng không thoải mái!" Giọng nói của Xích Trạ không khỏi ngạnh (cứng rắn) lên, "Ta chính là quý, thiên tài sẽ không giống phạm nhân sinh bệnh như thế!"

"Vậy, người là tức giận phải không?" Ngôn Hoa mở to đôi mắt sáng ngời, thẳng tắp nhìn Xích Trạ.

Hai tròng mắt trong veo như vậy làm cho Xích Trạ không dám nhìn thẳng, ngoảnh mặt đi, không thềm nói lại.

Ngôn Hoa buông trong tay chuồn chuồn bằng trúc mang từ thôn ra, mỉm cười nhẹ nhàng ôm lấy cơ thể của Xích Trạ, ngây ngô cười mà nói: Ta từng nghe nói thân thể của quý rất lạnh, nhưng mà Xích Trạ không giống, nhiệt nhiệt (nóng nóng), rất là ấm ápThật thoải mái.... Ta nhớ rõ lần đầu tiên khi tiếp xúc với người, thân thể của người lạnh như là băng, giống như nước sông vào mùa đông... Ta thật hoảng sợ sẽ bị đông lạnh, người giờ nhận ra không, cơ thể người lúc sau liền trở nên ấm áp như vậy"

"----- Hử, thay đổi nhiệt độ cơ thể đối với ta mà nói là nhỏ như đồ ăn trong một cái đĩa."

Xích Trạ có thể ngang ngược dùng giọng điệu lãnh ngạnh trả lời, nhưng Ngôn Hoa lại cười càng nhu hoà càng thanh khiết , còn mang theo một chút bi thương.

"Xích Trạ.... Ta nghĩ ở lại bên cạnh người...." Hãn thì thào nói nhỏ.

"Ta lại chưa nói phải đuổi người đi..." Ngược lại mỗi lần người đi, tâm tựa như bị lấy đi

một khoảng, không bình thường.

"Ta có thể vẫn ở lại bên cạnh người không?"

"Tùy người."

".....Nhưng mà, Xích Trạ, ta có thể ở cùng người bao lâu?" Âm thanh của Ngôn Hoa đột nhiên trở nên ghen ngào, "Người là quý, có được sinh mệnh (mạng sống) vĩnh hằng, ta chỉ là một phàm nhân, ta có lẽ còn trong trí nhớ của người chưa lưu lại cái gì, thì cũng đã tan biến ..."

Ngôn Hoa vẫn tươi cười bỗng nhiên trở nên bi thương lên, làm Xích Trạ có chút trở tay không kịp, nhẹ nhàng nâng khuôn mặt của Ngôn Hoa, đang nhìn đến trên khuôn mặt trơn mịn có một giọt nước mắt lướt qua, khiến hãn không khỏi tim đập mạnh và loạn nhịp.

Ở dưới ánh sáng phản chiếu, so với bảo thạch còn chói mắt hơn, cũng duy nhất làm cho hãn lo lắng.....

"Xích Trạ, ta không nghĩ sẽ rời đi người... Nhưng ta có thể làm sao bây giờ"©

Rưng rưng chăm chú nhìn hãn, nước mắt của Ngôn Hoa càng rơi nhiều hơn.

"Xích Trạ, nếu ta thực sự chết đi, người sẽ ở lại đây phải không? Có thể hay không khổ sở.... Có thể hay không thỉnh thoảng nhớ tới ta.... Thật hy vọng, thật hy vọng trước khi ta chết, có thể để lại cho người gì đó."

Xích Trạ chạm vào giọt lệ trên mặt Ngôn Hoa, nhẹ nhàng để vào miệng, nếm được là vị mặn mặn và một ít hương vị chát.

"Người vì cái gì nói ta không để ý?" Xích Trạ lấy tay lau đi giọt lệ trên mặt Ngôn Hoa, "Nếu không cần người, ta vì sao phải vô duyên vô cớ tức giận? Nghĩ đến người cười thật vui vẻ với người khác mà không phải là ta, thì đã tức giận rồi... Nếu không cần người, ta sẽ cố ý thay đổi nhiệt độ cơ thể sao? Nhìn người thoải mái rúc vào trong lòng ngực ta, liền cảm thấy được cái gì đều đáng giá...."

"Ngôn Hoa, không nghĩ rời đi không phải chỉ có mình người. Mỗi một lần người trở về thôn trên, ta lại bắt đầu chờ đợi, lo lắng, phiền não.... Không ngừng đoán người chừng nào thì có thể trở về hay đã xảy ra chuyện gì, hoặc là người có lẽ sẽ không trở lại Nghĩ muốn đem người nhốt lại bên người, cứ như vậy cho người chỉ có thể chỉ nhìn ta và chỉ cười với ta... Thật sự rất muốn, rất muốn"

"Ngôn Hoa, người là đối tượng duy nhất khiến ta để ý như thế, trước kia không có xuất hiện, và sau cũng sẽ không xuất hiện nữa... Bởi vì ta chỉ có một phần tình cảm cùng một lòng, cho một người, sau sẽ không có nữa."

Ngôn Hoa rưng rưng si ngốc nghe hẳn nói xong, cuối cùng vừa khóc vừa cười dùng sức bổ nhào vào trong lòng ngực hẳn, thật lâu không nói một lời.

"...Ta nghĩ đến, nghĩ đến chắc chắn sẽ không được người đáp ứng... Ta là nam, bộ dạng lại bình thường.... Nguyên bản ta hoàn toàn không dám hy vọng xa vời.... Không nghĩ tới, không nghĩ tới"

Càng nói, âm thanh nghẹn ngào càng quá nặng, lại bị Xích Trụ nâng đầu lên, nước

mắt mờ hồ động trên mặt.

"Vẫn đều nhìn người cười.... Hóa ra người khóc lại đáng yêu như vậy...."
Lần này, Xích Trụ cúi đầu, dùng đầu lưỡi lau đi lệ trên mặt Ngôn Hoa.

"Đều tại người làm hại...."

"Như vậy để ta bồi thường người đi."

Liếm vào bên má lời cuối cùng đi vào trong môi của Ngôn Hoa, đau khổ quăn vào nhau, nụ hôn thứ nhất lưu luyến bọn họ, cực nóng và kích tình.

Ngôn Hoa không có 1 tia kháng cự, dùng hành động không lưu loát đem chính mình hoàn toàn giao phó cho người nam nhân hấn yêu.

Tại nơi xinh đẹp bên trong biển hoa, ở trong thế giới hoa rục rờ, trong đáy mắt của họ chỉ có nhau.

Cứ việc ngượng ngùng, cứ việc kìm nén nước mắt, nhưng là thống khổ vui sướng.

Không có gì đáng giá vui sướng bằng việc có được người yêu nhất.

Thế là bọn họ vẫn dây dưa, tham lam yêu cầu đối phương.

Tại đây nơi này, không có thời gian, chỉ có nhớ rõ mặt đối phương, còn có da thịt kề sát truyền nhiệt độ cơ thể cho nhau.

"Ngôn Hoa, người thật sự nguyện ý luôn ở cùng nhau sao?"

"Ta nguyện ý."

"Cho dù người có biến thành quỷ giống ta ."

"Có thể cùng người làm bạn, ta không hối hận."

"Ngôn Hoa, chúng ta thành thân đi, làm thê tử của ta, chúng ta vĩnh viễn cùng một chỗ."

"Ta nguyện ý, nguyện ý làm thê tử của người."

QUỶ THÊ

Mạt Hồi

www.dtv-ebook.com

Chương 0020

Ngôn Hoa lệ rơi đầy mặt nói ta nguyện ý, Tần Tiêu lệ cũng rơi đầy mặt, nhớ lại quá khứ trước kia của Xích Trụ cùng Ngôn Hoa, chìm đắm vào tình yêu nóng bỏng của bọn họ, Ngôn Hoa là vui sướng mà khóc, nhưng Tần Tiêu là một lòng chua xót.

Lại nhớ tới hình ảnh trước kia, hiện tại dừng lại trước mặt, là vẻ mặt dữ tợn của Xích Trụ, hần yên lặng lau đi những giọt lệ đang lẳng lẳng tràn ra khỏi hốc mắt của Tần Tiêu để vào miệng, nếm vị mặn nho nhỏ kia.

"Người có biết không? Ta chính là không muốn người khóc"

Nghe được Xích Trụ nói như thế mới phát hiện chính mình rơi lệ, Tần Tiêu lập tức bối rối mà dùng ống tay áo lau đi nước mắt trên mặt, đến lúc tay áo bị nước mắt thấm ướt, mặt bị gió truyền đến cảm giác khô khốc, hần mới dừng hành vi thô bạo của mình, thật lâu không dám nhìn thẳng mặt Xích Trụ.

Hần hần là phải quen với sự đối đãi của Xích Trụ mới đúng, nhưng là ở hần về ký ức của Ngôn Hoa nhìn thấy Xích Trụ dung mạo xinh đẹp không có ngôn ngữ nào để biểu đạt, Tần Tiêu thế nào cũng cân bằng không được sự khác biệt cực đoan này.

Một mặt đẹp đến không gì sánh bằng, một mặt xấu đến không dám nhìn thẳng, mà hai mặt này lại cố tình xuất hiện ở trên cùng một người.....Này rốt cuộc là vì cái gì ?

"Xích Trụ. . . . Vì cái gì khuôn mặt của người. . . . Trong ký ức của Ngôn Hoa, người rõ ràng không giống bây giờ."

Đợi cho Tần Tiêu ý thức đến chính mình nói cái gì thì, lời đã theo gió phảng phất ở không trung.

"Người để ý sao? Để ý ta biến thành hình dạng bây giờ sao?" Xích Trụ lộ ra có chút kích động, tay bắt lấy hai cánh tay của Tần Tiêu, nắm có chút nhanh.

"Ta không phải ý tứ này. . . . Ta chỉ là tò mò. . . . Vì cái gì người lại biến thành như bây giờ, là vì Ngôn Hoa sao?"

Cuối cùng lại thẳng vào mắt Xích Trụ, lần này, hẳn phải hỏi cẩn thận, ngược có cái gì đó chua xót tràn ra yết hầu (cổ họng).

Xích Trụ lặng yên.

"Không thể nói sao?" Hắn vẫn không nói gì, Tần Tiêu liền không khỏi lên tiếng.

Xích Trụ chậm rãi gật gật đầu : "Đúng vậy, ta không thể nói. Ta lúc đó cũng không có cho Ngôn Hoa biết. . . . Cho nên, hẳn cũng không biết."

Tần Tiêu nhìn hắn, hảo nghĩ muốn hỏi vì cái gì, nhưng nếu lúc đó cả Ngôn Hoa hẳn đều duy trì im miệng không nói như thế, vậy hiện nay Xích Trụ sẽ nói ra ư, cho nên hắn không ngốc để mở miệng hỏi.

Vì che lấp đáy mắt đau thương, Tần Tiêu cúi đầu, suy nghĩ một lúc sau, mới nhỏ giọng hỏi: "Kí ức vừa rồi, chính là quá trình gặp nhau của người và Ngôn Hoa?"

"Đúng vậy."

"Vì cái gì kí ức của Ngôn Hoa người lại nhớ tỉ mỉ như thế?"

"Việc này, hẳn đều có cho ta biết qua Nhưng là."

"Nhưng là?"

"Chuyện tình sau đó, mọi thứ về Ngôn Hoa ta cũng không rõ ràng ."

"Sau khi? Chính là sau khi hẳn đáp ứng thành thân với người sao?"

"Phải"

"Sau đó rốt cuộc phát sinh cái gì?" Tần Tiêu không khỏi bắt lấy vạt áo của Xích Trụ, cấp bách hỏi.

Xích Trụ không nói một hồi, mới nói : "Sau chuyện đó, ta không có kí ức của Ngôn Hoa nữa, người cũng muốn biết sao?"

"Phải." Giống như lúc này, Tần Tiêu khẳng định trả lời.

Thế là Xích Trụ lại kêu Tần Tiêu nhắm mắt lại, dẫn hẳn quay về kí ức cũ, lặp lại từng đoạn tới lui.

Tại kí ức này , Tần Tiêu thấy Ngôn Hoa ngay từ đầu đã dào dạt chờ mong hôn lễ của hẳn và Xích Trụ về sau lại hay lo âu bất an.

Xích Trụ không phải ngu ngốc nhìn không ra biến hoá của Ngôn Hoa, hỏi hẳn có phải xảy ra chuyện gì hay không, Ngôn Hoa lúc đầu còn qua loa trả lời hoặc tránh né, đến sau này thì trực tiếp ôm lấy thắt lưng của Xích Trụ đem mặt vùi trước ngực hẳn, làm gì cũng không chịu nói chuyện.

Vào ngày kết hôn, Xích Trụ đang quyến luyến ở trong hỉ phòng của hẳn cùng Ngôn Hoa, Ngôn Hoa! Đẩy cửa bùm một tiếng, đến trước mặt Xích Trụ mà quỳ xuống.

Bởi vì hành động này làm Xích Trụ khiếp sợ, nghĩ muốn đem hãn vội vàng kéo lên, nhưng hãn thế nào cũng không chịu đáp ứng, dứt quãng giải thích nguyên do khiến hãn đến đây.

QUỶ THÊ

Mạt Hồi

www.dtv-ebook.com

Chương 0021

". . . Xích Trụ, ta nguyên bản nghĩ rất nhanh sẽ qua. . . Nhưng ta thật sự không nghĩ đến trong người bệnh trong thôn lại bị nặng như thế. . . Rất nhiều người đã chết. . . Xích Trụ, ta một mực do dự, ta nguyên lai không tính toán lấy cái gì của người, ta không muốn khiến người thấy ta giống những người trước rắp tấp tìm bảo vật nên mới đến đây. . . Nhưng là. . . Nhưng là người trong thôn. . . Bệnh rất nặng, rất nhiều người bệnh đã chết. . . , hiện tại, cả A Đức cũng nhiễm căn bệnh kỳ quái này, không trị sẽ phải chết. . . Xích Trụ, van cầu người giúp bọn hãn, ta van cầu người. . ."

Đang nói, hãn liền khóc. Xích Trụ cho dù là ý chí sắt đá nhưng nhìn đến người mình yêu thương nhất khóc bi thương như vậy cũng không đành lòng, cho nên từ lúc đầu kiên quyết cự tuyệt đến cuối cùng cũng bất đắc dĩ đồng ý.

Bởi vì ngày thành thân gần tới, để không bỏ lỡ thời gian, Xích Trụ lấy ra dược thảo có thể trị được tất cả bệnh tật hãn vẫn luôn trân quý đưa cho Ngôn hoa.

"Ngôn Hoa, người thật sự không cần ta cùng người đi. . ."

"Không, Xích Trụ, người có thể cấp dược cho ta, ta đã rất vui vẻ." Ngôn Hoa cảm kích ôm chặt hãn, ". . . Ta sẽ không có việc gì, đợi chữa bệnh cho người trong thôn xong ta sẽ trở về. . ."

"Ngọc Ngôn Hoa." Xích Trụ thương tiếc khẽ vuốt tấm lưng không có tí thịt của Ngôn Hoa (ý là rất ốm).

"Ngôn Hoa, người đáp ứng ta, phải về sớm."

"Ta đáp ứng người, Xích Trụ."

Ngôn Hoa lấy được đi rồi, Xích Trụ vẫn đứng trước nhà gỗ nhỏ bên trong biển hoa, vẫn, vẫn...

Thằng đến hẳn cuối cùng tin tưởng Ngôn Hoa sẽ không trở về nữa.

Tần Tiêu thật sâu nhìn Xích Trụ trước mắt, Xích Trụ vẫn luôn nhìn hẳn liền nhận thấy hẳn có gì không hợp lý.

"Làm sao vậy, Tần Tiêu?"

Thật lâu không nói gì, rồi Tần Tiêu mới nói : "Ở trong đoạn ký ức này của người, ta xem không được mặt của người, nhưng từ những gì người vừa nói, ta biết Ngôn Hoa là có xem qua bộ dáng hiện tại của người, vậy người khẳng định không phải sau khi Ngôn Hoa rời khỏi mới biến thành như vậy. Ta có thể hỏi người vào lúc nào mà mặt của người biến thành như vậy không?"

Thân là kí giả, tư duy của Tần Tiêu khá phát triển, rất nhanh tìm ra điểm mấu chốt.

"Vì cái gì người đối với mặt ta để ý vậy?" ◎◎◎ Xích Trụ cúi đầu, phát ra thanh âm như than thở, "Người quả nhiên là để ý hình dạng này của ta sao?"

Ánh mắt của Tần Tiêu dừng ở trên mái tóc dài màu đen phảng phất theo gió của Xích Trụ.

"Cho là vậy đi." Hẳn lần đầu tiên không hề nói rõ lập trường của mình, chỉ vì vì hẳn hiểu được ý nghĩ của mình cũng không quan trọng, chính là linh hồn này của hẳn không có trí nhớ của Ngôn Hoa, cứ như là vừa có vừa

không, "Dù sao, Ngôn Hoa không để ý diện mạo của người, người khác nhớ người như thế nào căn bản không cần chú ý."

"Tần Tiêu, vì cái gì người vẫn phủ nhận người chính là Ngôn Hoa? Chẳng lẽ những điều vừa nãy vẫn như cũ không thể khiến người nhớ tới cái gì?"

"Thật có lỗi, đích xác không nhớ đợc cái gì." Tần Tiêu cong môi lên, thật có lỗi cười cười, khách sáo giống như là đang phỏng vấn người khác. Hắn ở trong lòng mình tự xây dựng lên một bức tường cao vây quanh, đem linh hồn đầy thương tích của mình nhốt vào bên trong.

Khi lặp lại những gì Xích Trụ và Ngôn Hoa đã trải qua thì, hắn một lần lại một lần hiểu đợc giữa bọn hắn là không thể có ai tham gia vào đợc, cũng một lần lại một lần rõ ràng hơn, hắn, Tần Tiêu chính là tồn tại dư thừa.

"Xích Trụ, cho ta biết đợc không? Hay là, sự kiện này không thể nói?"

"Không. . ." Thanh âm của Xích Trụ khôi phục bình tĩnh, ". . . Là ba ngày sau khi Ngôn Hoa đáp ứng thành thân với ta."

"Ngôn Hoa tiếp nhận hình dạng này của người rồi?"

"Đúng vậy."

"Hắn có thể không chấn kinh hoặc kỳ quái sao?"

"Hắn có hỏi. . Vẫn hỏi vì cái gì ta biến thành như vậy. Ta không cho hắn biết nguyên nhân. Ta hỏi hắn ta biến thành như vậy hắn còn có thể nhận ta sao? . . . Hắn gật đầu không có một tia do dự."

Tần Tiêu cười cười, nhưng sâu trong đáy mắt giấu đi đau thương: "Ngôn Hoa hắn, thật sự là người thực đặc biệt. . Thật sự. . ."

Sau khi nói xong, Tần Tiêu quay người đi về nhà gỗ, chỉ để Xích Trụ lưu lại bóng dáng kiên cường của mình.

Tần Tiêu không biết chính mình ngủ bao lâu, hễ càng ngủ càng không an ổn, có cái gì đang trói buộc người hắn, không thể động, thậm chí bắt đầu hô hấp khó khăn.

Không thể không tỉnh lại, mở mắt ra, một gương mặt trắng như quỷ hiện trước mắt hắn, Tần Tiêu vừa mới tỉnh bị dọa đến toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Sau khi hắn mở mắt ra, gương mặt này cũng cách xa ra, ánh mắt của Tần Tiêu không tự chủ được cũng nhìn theo, khi nhìn đến toàn cảnh của người nọ, hắn mới nhận ra người này là Bích Nhan đã gặp qua hai lần.

Không có tổn tâm tư để ý Bích Nhan vì cái gì lại xuất hiện ở đây, bởi vì Tần Tiêu chú ý tới chỗ của hắn, nơi này không phải là gian nhà gỗ nhỏ hắn vẫn luôn ở thời gian qua, mà là một gian phòng cổ xưa bố trí chỉnh tề, nơi nơi dán chữ hỉ màu đỏ thắm và treo những tấm màn đỏ tươi đẹp, liền ngay cả tim của ngọn nến cũng là màu đỏ.

Chậm rãi thu hồi ánh mắt lại, nhìn đến màn giường và tấm trải giường cũng là màu đỏ, mà cái gối còn được thêu hình uyên ương.

Tựa hồ là biết Tần Tiêu đã xem xong hết thấy trong phòng này, Bích Nhan cười nói với hắn: "Vừa lòng căn phòng này không? Hết thấy chỗ này, đều là ta dùng tâm bố trí."

Ánh mắt Tần Tiêu thâm trầm nhìn nàng cười thật diễm lệ nhưng lại khiến cho người ta có một cảm giác nói không nên lời, cũng không có phát biểu cảm tưởng của mình.

QUỶ THÊ

Mạt Hồi

www.dtv-ebook.com

Chương 0022

Bích Nhan ở trong căn phòng nhẹ nhàng xoay vòng vòng, cười đến run rẩy hết cả người.

"Người có biết không? Chỗ này thật ra thuộc về ta, ta mỗi ngày mỗi khắc đều chờ mong ngày nào đó ta có thể ở lại nơi này. Ta cũng cho rằng trừ bỏ ta, không có ai lại có tư cách vào ở chỗ này."

Bích Nhan liếm (thu lại) một chút tươi cười, cười nhụ nhàng mà hướng Tần Tiêu đang nằm trên giường mà đi tới, đi tới một bên giường, nàng khom người, tay trắng như ngọc tỉ mi mơn trớn trên áo phượng (áo tân nương) đỏ thắm Tần Tiêu đang mặc trên người, trong ánh mắt có loé ra cái gì đó, làm cho người ta trong chốc lát thấy thật phức tạp.

"Cái này, tất cả đều là ta dốc lòng thêu thành, bên trong chứa đựng rất nhiều kỳ vọng của ta Thêu rất tốt, trông rất sống động, đó là bởi vì ta mỗi một châm(kim) một tuyến(đường), đều dụng tâm để may. Mỗi một châm mỗi một tuyến a."

Tay Bích Nhan nhẹ nhàng chuyển đến trên chân, Tần Tiêu nhìn đến đôi mắt sâu sắc của nàng lúc này nhưng lại hắc ám đến không có một tia sáng, thậm chí cảm giác không ra một tia sinh khí (tức giận).

Khi Bích Nhan bắt lấy một góc chăn thì, Tần Tiêu chưa kịp tự hỏi nàng muốn làm gì thì cổ đã bị nàng bắt lấy, miếng ngọc rũ xuống trước ngực nàng hấp dẫn ánh mắt hẳn.

Là lần đầu tiên nhìn thấy, miếng ngọc hồ phách trong suốt và sáng long lanh cùng máu giống nhau một màu hồng chói mắt , có cái gì đó nhỏ nhoi lóe lên.

Miếng ngọc này có một cỗ khí không thể tin được, mặc danh kỳ diệu mà hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của Tần Tiêu.

Nhưng mà không để hẳn suy nghĩ lâu, tay của Bích Nhan nâng một góc chặn lên, lực chú ý của Tần Tiêu bây giờ mới chuyển đến trên người mình, mới hiểu được tại sao mình không thể nhúc nhích.

Vô số cánh tay như những con rắn màu trắng từ cái giường vương ra mạnh mẽ quấn chặt hẳn, đem hẳn trói lại, đừng nói tới động đậy, hô hấp đều bởi như thế mà trở nên khó khăn.

"Người đừng tưởng ta sẽ không làm gì mà để cho người trở thành người của Quý Chủ! Ta sẽ không cho người sống khá giả, người là tên trộm đáng xấu hổ !"

Bích Nhan sắc mặt biến đổi, ánh mắt cư nhiên phát ra một màu xanh đậm ánh sáng , cánh tay vẫn được ẩn sau tay áo dài liền hiện ra bộ móng dài sắt bén như dao.

"Ta muốn người phải chết!"

Bích Nhan cánh tay duỗi ra, cả người hướng Tần Tiêu đồng thời tấn công, mắt thấy móng tay sẽ đâm vào cổ mình Tần Tiêu theo bản năng nhắm mắt lại.

Nhưng là Bích Nhan lại chậm chạp không chịu động thủ, Tần Tiêu chậm rãi mở mắt ra, mới phát hiện nàng chính là ngồi ở bên giường (=.), thái độ làm cho người ta không khỏi cảm thấy sờn tóc gáy , mỉm cười nói với hẳn : "Ngôn Hoa, người yên tâm, ta sẽ không để người khinh địch như thế mà chết. Sẽ không." (chứ muốn làm sao =.)

"Đầu tiên ta cho người biết một việc, một việc rất quan trọng . . . "

Bích Nhan chậm rãi cúi thấp về phía trước, môi gần sát bên tai Tấn Tiêu, miệng lúc mở lúc đóng, nhưng Tần Tiêu lại nghe không được của nàng thanh âm. Tựa như đột nhiên thất thần, cái gì đều nghe không được .

Mặc kệ hẳn cố gắng nghe thế nào, đều nghe không được.

Khi Tần Tiêu tỉnh lại, một thân đều là mồ hôi.

Cố gắng mở to đôi mắt bị mồ hôi làm ướt mà nhìn ngôi nhà gỗ nhỏ hẳn sớm đã quen thuộc mọi thứ, hẳn phát hiện chính mình lại bị vây trong một giấc mộng .

Không biết đã trải qua bao nhiêu chuyện như vậy, không biết chính mình rốt cuộc đã tỉnh hay vẫn ở trong mộng, sắp phân không rõ nào là mộng nào là thật, hoặc có thể hẳn vẫn đang nằm mơ cũng không chừng.

Nghĩ đến việc này, Tần Tiêu cười cười tự giễu.

Nếu thật sự là mộng, thì mộng của hẳn cũng thật là lâu lắm đi?

Nếu mỗi giấc mộng đều có ý nghĩa, vậy giấc mộng vừa rồi có ý gì? Trong mộng, Bích Nhan kêu tên Ngôn Hoa, chẳng lẽ này là một phần kí ức của Ngôn Hoa ?

Lúc trước, khi Xích Trụ lặp lại chuyện tình đã phát sinh trước kia, trong trí nhớ của Ngôn Hoa và Xích Trụ, Bích Nhan cơ hồ không có xuất hiện qua, làm hẳn tạm thời cũng quên người này.

Nhưng là ở giấc mộng kia, thái độ của Bích Nhan chứng tỏ giữa nàng và Xích Trụ cùng Ngôn Hoa có liên hệ không bình thường. Huống chi trước khi Ngôn Hoa đến, nàng vẫn là vị hôn thê của Xích Trụ, một vai diễn trọng yếu như thế, sao lại vẫn chưa xuất hiện?

Tần Tiêu chậm rãi ngẩng đầu, thông qua cửa sổ trống rỗng, hắn thấy được thân ảnh của Xích Trạ vẫn ngồi ở bên ngoài, trải qua một phen trầm tư, hắn nghĩ đến 1 sự kiện

Kí ức của Ngôn Hoa không có Bích Nhan xuất hiện, có phải hay không lúc đầu Ngôn Hoa đến Quỷ Cốc, cũng không biết Bích Nhan, hơn nữa bọn hắn không có gặp dịp cùng gặp, mà Xích Trạ gần như đều đứng ở Hoa Trì Lý cũng không có dịp đến gặp nàng, cho nên ngay từ đầu Bích Nhan cũng không xuất hiện. Nhưng là thời gian sau thì sao? Sau cùng Ngôn Hoa có hôn ước, Xích Trạ nhất định phải hướng Bích Nhan giải trừ chuyện hôn ước, vậy Bích Nhan có thể không xuất hiện sao, nhưng mà trong ký ức của Xích Trạ, cũng không có thấy qua nàng. . . .

Có thể hay không việc Xích Trạ gặp qua Bích Nhan là chuyện không thể nói? Nghĩ đến đây, Tần Tiêu linh quang chợt loé, hắn tựa hồ nghĩ tới cái gì, cả người đang ngồi trên giường nhảy xuống.

Vả lại, chuyện tình sau này của Ngôn Hoa , Xích Trạ cũng không rõ ràng, vậy chuyện Ngôn Hoa có gặp Bích Nhan hay không cũng không thể kết luận! Như thế Bích Nhan cũng có thể trong đó, can dự qua chuyện tình giữa Ngôn Hoa và Xích Trạ? ! Tần Tiêu để chân trần đứng trên mặt đất lạnh băng, mặc dù không phải cố ý làm như vậy, nhưng hơi lạnh từ bàn chân truyền tới não làm hắn có thể thanh tỉnh suy nghĩ của mình một chút.

Cuối cùng, không biết trong lòng đã tính toán cái gì , trong mắt Tần Tiêu biểu lộ sự kiên định, sau đó hắn chạy đến bên cạnh Xích Trạ, chạy nhanh như thế, có lẽ sợ chính mình sẽ đổi ý quyết định ngay từ đầu .

Đi tới phía sau Xích Trạ, hắn giữ chặt Xích Trạ trước mặt mình , đối với hắn lớn tiếng nói: “Xích Trạ, nếu người thực cho rằng ta là Ngôn Hoa, như vậy thành thân với ta như người nói, người cũng có thể chứ?”

Nhìn không ra biểu tình của Xích Trụ, nhưng hẳn một thời gian dài không nói gì thật giống như đã bị Tần Tiêu chặn trụ. Gió không biết là lần thứ mấy thổi tới, Tần Tiêu cũng cảm thấy nhiệt độ cơ thể giảm xuống, Xích Trụ cuối cùng mới nói chuyện . ". . . Người. . . Người có biết chính mình đang nói cái gì không?"

"Ta đương nhiên biết!" Tần Tiêu nói giọng lớn hơn.

"Chính là."

"Chẳng lẽ người không muốn cùng ta thành thân?"

"Đương nhiên là không. Chính là. Lúc trước người rõ ràng thực chán ghét."

Đúng vậy, lúc trước hẳn nhìn thấy bộ dáng Xích như vậy hẳn sợ muốn chết, bởi vì Xích Trụ nhất hẳn ở nơi này càng khiến hẳn hận muốn chết... Nhưng là... Nhưng là... Hiện tại đối với tâm tình để ý Xích Trụ như thế nên dùng từ gì để hình dung?

"Đó là chuyện tình trước kia, ta, không đúng. Hiện tại , hiện tại không giống với"

"Vậy, người thật sự quyết định , Tần Tiêu?"

Nghe được cái tên đã làm bạn với mình hơn hai mươi năm, Tần Tiêu bỗng ngẩn đầu nhìn Xích Trụ, ở thật sâu trong đáy mắt lóe lên một điểm hào quang.

"Phải"

Một tiếng này, hẳn thật sự cam tâm tình nguyện mà trả lời.

Xích Trụ không hề nói cái gì, mà chậm rãi vươn tay ôm lấy hẳn.

Cảm giác ấm áp truyền lại, Tần Tiêu cũng nhắm mắt lại, hẳn muốn đem phần ấm áp này nhớ kỹ, vĩnh viễn nghi tạc ở trong đầu.

QUỶ THÊ

Mạt Hồi

www.dtv-ebook.com

Chương 0023

Nơi Tần Tiêu đang ở, chính là căn phòng được bố trí như hi phòng mà hắn đã mơ thấy, không, xác thực mà nói nó đích xác là một căn hi phòng.

Tần Tiêu đứng ở trong phòng nhìn bốn phía, hết thấy chỗ này giống với trong mộng của hắn như đúc, nhìn đến việc này, hắn có chút hiểu ra.

Khi hắn đưa ra đề nghị muốn cùng Xích Trụ tổ chức hôn lễ ngay tức khắc thì Xích Trụ do dự một chút cuối cùng nắm tay dẫn hắn đi vào trong biển hoa, khi hắn đang hoang mang không biết Xích Trụ muốn đi đâu thì trong nháy mắt, bọn hắn tựa như chuyển đổi không gian đi đến căn phòng này.

"Chỗ này chính là. . . Tân phòng của chúng ta."

Tần Tiêu không có phản ứng chỉ đưa lưng về phía Xích Trụ, ở trước mặt hắn chính là chăn giường và màn trướng màu đỏ, mắt hắn chuyển qua xem hình thêu long phượng thật tinh xảo tuyệt mỹ trên đệm giường.

Như là có động cơ gì, hắn không tự chủ được đi về phía giường, ngay lúc hắn tiếp cận thì thanh âm của Xích Trụ lại truyền đến lần thứ hai.

"Có cái gì không đúng?"

Bị bưng tình vì thanh âm của Xích Trụ, Tần Tiêu bình tĩnh trở lại đi về phía Xích Trụ, cố ý chuyển qua đề tài khác: "Chỗ này là ở bên ngoài ao hoa phải không?"

Vừa nói đến việc này Tần Tiêu vừa nhìn ra ngoài cửa sổ, không gian bên ngoài thật khác với vào ban ngày ở ao hoa, bên ngoài hiện ra đều hoàn toàn tương phản với đủ để cho lòng người một mảnh tối tăm sợ hãi.

"Chỗ này là quý cốc."

"Ta vẫn tưởng chính mình đang ở trong quý cốc." Mặc dù từng một lần thắc mắc vì cái gì quý cốc có cái tên nghe ghê rợn như vậy nhưng lại đẹp tựa tiên cảnh, không nghĩ đến nguyên lai không phải là đang ở bên trong quý cốc.

"Ao hoa là nơi ta tạo ra ở ngoài quý cốc."

"Nga."

Quý cốc.

Từ đáy lòng nhẹ nhàng niệm cái tên này, Tần Tiêu từng bước một đi đến của lớn. Có lẽ là do công việc tác động, Tần Tiêu sinh ra tam tình mãnh liệt muốn đối với cái nơi không thể ra này tiến hành điều tra tử tế nơi một phen, đáy lòng có một tầng sâu, kỳ thật hẳn không thể không thừa nhận có một nguyên nhân khác tồn tại, tò mò về quý cốc như thế, là bởi vì cấp bách muốn biết chỗ mà Ngôn Hoa từng không hề sợ hãi xông vào mọi nơi là như thế nào.

"Không cần đi ra ngoài!"

Ngay lúc Tần Tiêu chuẩn bị mở cửa ra thì Xích Trụ kịp thời ngăn hẳn lại, kéo hẳn rời khỏi cửa phòng.

"Người hiện nay chỉ là một người phàm không có năng lực gì, mà ở bên ngoài dạng yêu quái nào cũng có, người đi ra ngoài chắc chắn phải chết không nghi ngờ."

"Vậy vì cái gì lúc Ngôn Hoa ở quý cốc không gặp qua chuyện gì không may?"

"Trước khi Ngôn Hoa vào quý cốc từng học qua pháp thuật cao thâm, ở chỗ này có năng lực nhất định tự bảo về mình, còn nữa, ngay lúc đó Ngôn Hoa còn có Tam đầu khuyển bên cạnh, đại bộ phận quý quái sợ hãi sức mạnh của Tam đầu khuyển nên không tấn công Ngôn Hoa."

Tần Tiêu hơi hơi chau mày: "Vậy ý tứ là sau này ta chỉ có thể ở trong căn phòng này?"

". . . . Tần Tiêu, chẳng lẽ trước khi người quý định thành thân, không có nghĩ đến sự kiện này sao?" Thanh âm Xích Trụ trở nên... trở nên có chút lạnh.

"Cái gì?"

"Thành thân với ta thì chính là vợ của ta, người sẽ vĩnh viễn ở lại bên cạnh ta, ta sẽ khiến người biến thành giống như ta . . . Đến lúc đó, trong quý cốc trừ bỏ ta người chính là người có quyền lực nhất, đến lúc đó không ai có thể thương hại người. . ."

Mới bắt đầu chính là xung động quyết định, Tần Tiêu đích xác không nghĩ đến sự kiện này liền lâm vào trong yên lặng.

Thấy hãn yên lặng, Xích Trụ lại nói: "Nếu người đổi ý ta có thể xem sự việc này chưa từng phát sinh, nhưng một khi chờ người nhớ tới chuyện tình kiếp trước thì, ta sẽ không để người có dịp hối hận."

Kiếp trước.

Đối với chuyện này vẫn như cũ không có cảm giác gì chân thật Tần Tiêu chậm rãi buông ánh mắt xuống.

"Cho dù ta thật là Ngôn Hoa chuyển thế, vì cái gì người khẳng định ta nhất định sẽ nhớ tới chuyện tình kiếp trước? Có thể con người thực sự có kiếp trước, nhưng là không có ai có thể nhớ được chuyện tình của kiếp trước, phải không?"

"Không, đích xác có một số người có thể nhớ được ít nhiều chuyện tình kiếp trước. Mà ta sở dĩ khẳng định người sẽ nhớ tới chuyện tình trước đây, là bởi vì người xuất hiện ở tại quý cốc, hơn nữa bình yên vô sự thông qua trận cương thi, những sự tình này đủ để chứng tỏ người không có thật sự quên đi chuyện tình kiếp trước, hơn nữa hoàn toàn có thể khôi phục kí ức kiếp trước."

Nghe những lời này, Tần Tiêu tựa hồ nhớ tới cái gì liền lâm vào trong trầm tư.

Xích Trụ đợi một lát, mới nói tiếp: "Nếu người thật sự đổi ý, ta có thể lập tức đem người đi khỏi chỗ này. . ."

"Không." Tần Tiêu kiên định ngẩng đầu lên, "Ta sẽ không đổi ý, từ một khắc quyết định cùng người thành thân, ta đã chuẩn bị tốt cả, cho nên, ta sẽ không hối hận."

Ánh sáng kiên định trong mắt Tần Tiêu bị Xích Trụ thấy được, sau một lúc lâu không nói gì hấn vươn tay, tựa hồ muốn chạm vào má Tần Tiêu, nhưng sắp tiếp cận thì thu hồi lại, rồi phất tay áo xoay người, đưa lưng về Tần Tiêu nói: "Bây giờ ta phải đi chuẩn bị chuyện thành thân, người ở đây nghỉ ngơi đi, một lát sau ta sẽ quay lại. Nhớ kỹ, bất luận như thế nào cũng không thể rời khỏi căn phòng này."

Sau khi nói xong Xích Trụ không có lập tức rời khỏi, mãi cho đến khi Tần Tiêu gật đầu nói uh, hấn mới đi khỏi phòng, hấn trực tiếp đi ra, không có mở cửa, người cứ như vậy xuyên qua cửa lớn. . . .

Nhìn đến việc này, Tần Tiêu không có đặc biệt giật mình, có lẽ đã sớm rõ ràng nơi này chính là chỗ tràn ngập những chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Sau khi Xích Trụ rời khỏi Tần Tiêu lại cẩn thận quan sát căn phòng này, không tính những thứ quý dị hắc ám ngoài phòng, thì căn phòng này bố trí khá ngọt ngào ấm áp, hơn nữa còn cắm hoa tươi nơi nơi. Hết thảy trong phòng đều khiến Tần Tiêu tò mò, nhưng, cuối cùng, toàn bộ lực chú ý của Tần Tiêu vẫn dừng trên chiếc giường lớn để ở giữa phòng.

Lần này, hắn không có do dự gì đi đến giường lớn, chạm vào hình long phượng thêu trên đệm giường, cảm giác thủ công thêu mang đến cảm xúc độc đáo.

Hoặc là thêu thật rất giống thật, dần dần, Tần Tiêu loáng thoáng đụng đến vảy ngoài của con rồng. . . Nhưng vượt vượt tiếp, ánh mắt Tần Tiêu lại biến đổi, hắn bỗng dừng đưa tay bắt lấy góc chăn kéo mạnh chăn ra, khi chăn rơi xuống hiện ra thứ ở trong đó thì Tần Tiêu bị sợ đến lùi lại đằng sau vài bước.

Giường cư nhiên biến thành một cái chảo lớn, trong nồi đang dùng máu nấu những khối thịt người, bên trong có đầu lâu, cánh tay, và đùi. . . .

Máu đỏ do được đun nóng nổi lên những bọt khí, những khối thịt bị nấu đến biến sắc không ngừng quay cuồng bên trong.

Nhìn đến hình ảnh khủng bố trước mắt này, cái mũi người tới mùi vị tanh hôi kinh tởm, Tần Tiêu rất nhanh liền xanh cả mặt chạy đến một bên ới ra.

Qua không bao lâu, hắn phát hiện máu trong cái chảo lớn đang dần dần tràn ra, chảy xuôi đến trên mặt đất, từ từ hướng bốn phía tràn ra.

Khi máu sắp tràn tới trước mặt thì Tần Tiêu sợ hãi lùi ra phía sau, một mực thối lui đến không đường thối lui, mắt thấy thứ màu đỏ đáng sợ kia sắp

chạm đến chân, không biết như thế nào cho phải hấn lập tức chú ý đến cái cửa đóng chặt phía sau lưng. Trong lòng hấn đang vui vẻ muốn mở cửa ra chạy đi thì, liền nhớ tới Xích Trụ đã dặn không thể rời đi nơi này.

Chần chờ một chút thì, hấn cúi đầu nhìn đến thì hấn thấy máu tràn ra khắp phòng biến thành một cái bát, mà hấn thì đang đứng ở bên cạnh miệng của cái bát chứa đầy những khối thịt!

Trong tô toát ra một trận khói dày đặc tanh tưởi khiến dạ dày Tần Tiêu lại quặng lên, hiện tại hấn thật sự là tiến thoái lưỡng nan, đứng ở bên cạnh cái tô này bất cứ lúc nào hấn cũng có thể rơi vào và bị nấu chín, nhưng nếu đi ra ngoài.

Đang lúc hấn không biết làm sao mới tốt thì, trong cái tô lớn đột nhiên vươn ra một cánh tay bắt lấy chân hấn, liều mạng kéo hấn vào bên trong.

Tần Tiêu kinh khủng hoảng loạn vô ý đẩy ra cánh cửa, nhất thời, một trận gió lạnh từ bên ngoài thổi vào —

QUỖ THÊ

Mạt Hồi

www.dtv-ebook.com

Chương 0024

Đứng ngoài cửa là một đạo bóng trắng đột nhiên xông vào tầm mắt của Tần Tiêu, hắn còn chưa thấy rõ là ai, thì đã bị một cỗ lực đạo từ ngoài cửa đẩy mạnh hẳn vào trong phòng.

"A!"

Nghĩ đến chính mình sẽ rơi vào cái tô lớn nóng hổi khủng bố, Tần Tiêu nhin không được mà kêu một tiếng, nhưng mà, rất nhanh hẳn phát hiện dưới chân là mảnh băng phẳng, vừa rồi nhìn thấy một cái tô lớn giống như là ảo giác của hắn.

"Chẳng lẽ Quỷ chủ không có nói khi người tình không cần tùy tiện rời phòng này hay sao?" bóng trắng ngoài nhẹ nhàng đi vào trong phòng, sau đó cánh cửa đang mở rộng “ Ping” một tiếng tự động đóng lại.

Nhìn đến Bích Nhan tuyệt mỹ đứng bên ngoài, Tần Tiêu không tự chủ được mà lui về phía sau vài bước.

"Người sợ ta?"

Bích Nhan nhìn thấy ánh mắt Tần Tiêu đối với mình tràn ngập đề phòng, thông thả cười.

Tần Tiêu không nói lời nào, chính là nhìn chăm chăm nàng, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Bích Nhan không cho là đúng, mỉm cười đi tới một bên bắt tay máng quần áo trên cái quầy áo nhỏ.

"Quý chủ vừa mới phân phó ta lấy chút quần áo sạch sẽ đưa cho người, tắm rửa xong rồi thay, người vẫn đều mặc bộ quần áo này, sợ là ——" Bích Nhan mắt lé nhìn về phía hắn, ánh mắt tràn ngập đùa cợt, "Thối chết đi."

Tần Tiêu không phải là người không dễ tức giận, bị Bích Nhan có lòng tốt châm chọc như thế, hắn không hề nghĩ ngợi qua phải nén giận, lập tức trả lời lại một cách mỉa mai : "Ta có thể lý giải tâm tình thất bại của người, mặc kệ làm cái gì đều không được sự chiếu cố của người yêu, lúc này nếu không làm cho mình phát tiết một chút coi chừng sẽ bị ghen ra nội thương a~."

Giọng Tần Tiêu nhỏ xuống, Bích Nhan nhìn hắn chòng chọc, trong ánh mắt hiện lên một tia ánh sáng lạnh làm cho người ta không rét mà run, nàng tới gần Tần Tiêu từng bước, đối với nàng lòng còn sợ hãi, Tần Tiêu lại lùi về phía sau.

Nhưng là mặc kệ Tần Tiêu lùi lại như thế nào, đều có thể tinh tường nhìn đến Bích Nhan! Khuôn mặt nõn nà dần dần trở nên biến hoá kỳ lạ

"Tiện nhân, nhất thời trở tài lạnh mồm lạnh miệng người không sợ bị nát đầu lưỡi sao?" Bích Nhan ngoài cười nhưng trong không cười, thanh âm lạnh đến làm người ta run lên, "Người đừng quên người giờ phút này bất quá là một huyết nhục chi khu, người sắp tới mới thành thê của Quý chủ, trừ Quý chủ ra, ta lớn nhất!"

Bích Nhan vươn tay, dùng móng tay thật dài ước 10 cm bóp chặt cái cổ không kịp trốn tránh của Tần Tiêu

"Tiện nhân, hảo hảo hưởng thụ cuộc sống hiện tại của người đi.. Ta sợ người về sau ngay cả biến thành quý cũng không vào được 18 tầng địa ngục !"

Ánh mắt màu đen phát ra sắc lạnh chứng tỏ Bích Nhan không phải nói giỡn, Tần Tiêu dù có ngốc thì cũng biết mình kém hơn, hẳn không thèm nói lại, không cần nghĩ cũng biết không nên chọc giận nữ nhân trước mắt, càng bởi vì hẳn biết Bích Nhan tuyệt đối nói được sẽ làm được.....

Đối mặt với một đối thủ không có phản kháng đúng là không thú vị, Bích Nhan rất nhanh liền buông ra Tần Tiêu đã học được cách im lặng mà chống đỡ, xoay người đi qua một bên, vung tay lên, một bồn tắm lớn tỏa nhiệt hiện ngay trong phòng.

"Ta là phụng mệnh tới hầu hạ người tắm rửa, một số chuyện khác không liên quan thì để qua một bên đi. Tốt lắm, Tần công tử, thỉnh người hãy cởi áo nhập dục (vô tắm) đi."

Bích Nhan đột nhiên trở nên khách khí, Tần Tiêu không quen thậm chí không ngừng cảm thấy đáng sợ, nhưng trừ việc này ra, vấn đề tối trọng yếu trước mắt là : "Người chẳng lẽ muốn ta ở ngay trước mặt người mà tắm rửa?"

Bích Nhan che môi cười khẽ : "Cùng Tần công tử lần đầu tiên gặp mặt thì, người lúc đó chẳng phải ở trần sao? Ngày đó, cái gì đáng xem cái gì không đang xem Bích Nhan đều nhìn qua, lúc này, người lại để ý cái gì?"

Nhớ lại chuyện tình ngày đó, hai gò má của Tần Tiêu không khỏi thẹn, bản thân không được tự nhiên đứng lên. (Vây là anh ấy ngồi dưới đất nãy giờ =.=)

"Ngày đó là ngày đó, hiện tại. . . . Ta không cần sự trợ giúp của người, người tốt nhất là đi ra ngoài."

Bích Nhan hơi nghiêng đầu xuống, ý tứ hàm xúc đối với thái độ kiên quyết của Tần Tiêu nói : "Tần công tử, người xác nhất định muốn ta đi ra ngoài sao?"

Tần Tiêu bắt đầu nghe không hiểu ý tứ của nàng, nhưng nhớ lại không lâu những hình ảnh đáng sợ ở trong phòng này , trái tim hấn bỗng nhiên buộc chặt, sau đó nhìn về phía Bích Nhan oán giận nói : "Nguyên lai là người giở trò quỷ! Lần này, người lại cố ý cho ta xem chút ảo giác, là muốn dọa ta chạy sao?"

"Ha ha." Không nghĩ đến nghe hấn nói xong, Bích Nhan phá lên cười , "Tần công tử, người như thế nào liền khẳng định là do ta làm đây?"

"Như thế nào có thể không nhất định? !" Tần Tiêu oán hận mà trừng nàng, "Lần trước lừa ta nói sẽ cho ta trở về, không nghĩ đến lại cho ta xem đến một ít ghê tởm gì đó. Mặc dù Xích Trụ đã nói là ta nằm thấy ác mộng, nhưng mà thấy cái gì đáng sợ, người lại xuất hiện là chuyện gì xảy ra? Còn nữa, phía trước trên giường xuất hiện cái gì quái lạ không lâu, người lại hiện ra . Thời gian hoàn toàn giống nhau, nếu không phải người giở trò quỷ thì là ai làm."

Bích Nhan nghe xong vẫn cứ lơ đãng, khóe miệng nàng gợi lên, không nùng (đậm) không nhạt mà mỉm cười : "Tần công tử, theo người nói như vậy, còn có một người là tình nghi không phải sao? Người trước nằm mộng tỉnh dậy liền thấy ai? Ai trước ta ở phòng này khi ta bước vào? Ta không lâu mới vào phòng này, không có đụng đồ vật này nọ, chính là ai kia cũng vào qua a, hấn trong phòng làm gì không phải so với ta giỏi hơn sao?"

Tần Tiêu nhìn chăm chăm Bích Nhan rơi vào im lặng. Hấn không có lý do lại tin tưởng Bích Nhan từng thương tổn hấn mà đi hoài nghi Xích Trụ vẫn ôn nhu lưu lại hấn, nhưng mà lời nói của Bích Nhan cũng không phải không có đạo lý, chứng cứ và tín nhiệm, hấn phải biết như thế nào mà lựa chọn?

Tần Tiêu vẫn không nói gì, mà Bích Nhan tựa hồ cũng không hứng thú cùng hấn chơi trò chơi im lặng, thế là Bích Nhan một quá nhiều lâu liền hướng hấn thúc giục nói : "Người muốn làm gì là chuyện của người,

nhiệm vụ của ta là giúp người tắm rửa thay quần áo, nếu người cứ kéo dài thời gian, thì đừng trách ra đem người bỏ vào trong bồn tắm ." (đe dọa trẻ nhỏ kia)

Nhìn thoáng qua khuôn mặt không kiên nhẫn của Bích Nhan, Tần Tiêu nói với nàng : "Người có thể không cần rời khỏi, nhưng ta cũng không cần của người trợ giúp, người có thể quay lưng lại đợi ta tắm xong mà?"

Bích Nhan có chút buồn cười vì hành động thừa thãi của hắn, nhưng vẫn làm theo lời Tần Tiêu.

"Ta là nữ mà ta cũng không để ý, người một đại nam nhân lại so đo từng tỹ, thế nào, sợ ta nhìn thì ít khối thịt của người sao?"

Không để ý tới lời châm chọc của nàng, Tần Tiêu dùng tốc độ nhanh nhất khi nàng quay người ra phía sau mà cởi bộ đồ đã có mùi vị khác thường, nhảy vào bồn tắm vẫn còn nhiệt.

Tựa hồ chính là đang đợi giờ phút này, sau lưng Bích Nhan giống như có mắt biết được tần tiêu đang làm cái gì liền xoay người, Tần Tiêu sợ tới mức trần truồng đi vào trong bồn tắm tiến cũng không được mà ra cũng không phải.

Bích Nhan đi đến trước bồn tắm, áp chế thân thể không chịu an phận của Tần Tiêu, cũng ghé vào lỗ tai hắn thổi khí ——"Ta muốn xem, nhìn thân thể của người, từ trên xuống dưới toàn bộ xem qua, ta muốn biết làm cho Quý chủ say mê là người như thế nào, rốt cuộc là làm sao mê hoặc hắn, mê hoặc hắn đến thần hồn điên đảo." (em cũng muốn nhìn *đỏ mặt*)

"Người không nên quá đáng ——"

Tần Tiêu phần nộ mà mắng tới, bị thái độ bất đồng và dị thường của Bích Nhan làm nổi da gà, đang muốn từ trong bồn tắm đứng lên thì phát hiện thân thể không nhúc nhích được .

Bích Nhan cười, lộ ra một khuôn mặt quý quý : "Ta đã nói, hiện tại ở chỗ này, trừ bỏ Quý chủ ra, ta lớn nhất, chính là năng lực. Ta muốn làm cái gì, một người phàm như người có thể ngăn cản được sao?"

Bích Nhan nhìn tấm thân trần trụi của Tần Tiêu, màu sắc hai mắt nàng không thể tưởng được cứ biến đổi màu sắc kỳ dị, nàng vươn hai bàn tay của chính mình, theo đường cong cơ thể của Tần Tiêu mà mơn trớn, tựa như muốn đem hết thảy đều lưu ở trong đầu.

"Cái tiện nhân kia sau khi rời đi, ta tưởng Quý Chủ sẽ lại chú ý ta. Nhưng vô dụng, tiện nhân kia còn đem tâm của Quý chủ trộm theo, mặc kệ bao nhiêu năm, Quý chủ đều đối với hắn nhớ mãi không quên. . . Bao nhiêu năm đã qua, người xuất hiện, nguyên bản ngay từ ta thật sự muốn giết người. Nhưng mà người chết quý chủ vẫn sẽ không chú ý ta. Sau này, ta nghĩ ra một biện pháp, truất (đoạt) linh hồn của người ra khỏi thân thể, ta sẽ vào trong thân thể người mà khống chế nó, như vậy, quý chủ cũng sẽ yêu ta."

Đáy mắt Bích Nhan gần như biến hoa điên cuồng làm cho Tần Tiêu rụt rè , hai bàn tay nàng vuốt ve thân thể Tần Tiêu mỗi một chỗ đều làm cho hắn lạnh đến toàn thân run rẩy.

"Người đang sợ." (bị vuốt như vậy ai chả sợ, sắc nữ a~)

Bích Nhan giương mắt nhìn hắn, rồi mới nhẹ nhàng nâng mặt hắn, nói : "Đúng vậy, người hắn là phải sợ. Bởi vì linh hồn sinh trưởng bị truất đi là thống khổ giống như đi một vòng trong 18 tầng địa ngục." Thành công nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của Tần Tiêu, Bích Nhan cười, nói vòng vo, "Mặc dù ta thật sự rất muốn làm như thế , nhưng đáng tiếc, ta không thể. Bởi vì, trao đổi linh hồn cần trả giá thật lớn, hậu quả không phải ta có khả năng thừa nhận được, hơn nữa nếu thất bại, liền sẽ hồn phi phách tán. Cho nên, ta không thể mạo hiểm như vậy, không thể!"

Tần Tiêu nghe được nàng nói như thế, không khỏi thở dài một hơi, đã ở lúc này, Bích Nhan tựa hồ chơi chán, rất nhanh rời khỏi Tần Tiêu, khi nàng rời ra phía sau, Tần Tiêu phát hiện chính mình có thể chuyển động.

"Đừng cho là ta thật sự giúp người tắm rửa." Bích Nhan cao ngạo mà lạnh lùng nhìn về phía hắn.

Người không tẩy ta mới cao hứng a. Dù trong lòng nói thầm như thế nhưng Tần Tiêu không dám nói ra, nhưng lại xúc động, bởi vì Bích Nhan đang theo dõi hắn. "Người tốt nhất tẩy nhanh lên, nếu không ta liền chiêu gọi quý quái bên ngoài vô giúp người, bọn hắn làm như thế nào ta không thể cam đoan, bất quá xương cốt của người có thể lưu lại.

Bị uy hiếp, Tần Tiêu mới không thể không cam nguyện ở trước ánh mắt nhìn chăm chú của Bích Nhan mà bắt đầu tắm rửa, nhưng chưa bắt đầu tẩy được bao lâu, Bích Nhan nói chuyện, làm cho động tác trên tay Tần Tiêu dừng lại.

"Nguyên bản người không phải khóc la hét đòi phải rời khỏi Quý Cốc sao? Như thế nào qua không bao lâu liền quyết định trở thành bạn đời của Quý Chủ?"

QUỖ THÊ

Mạt Hồi

www.dtv-ebook.com

Chương 0025

Tần Tiêu không có lập tức trả lời, ngâm mình ở trong nước ấm có nhiệt độ vừa phải, nhẹ nhàng chậm rãi xoa nắn cánh tay, hãn thoát nhìn giống như đang trầm tư.

Hắn đang suy nghĩ, làm sao trả lời Bích Nhan.

"Người nói, người sẽ bị kiếp trước ảnh hưởng sao?" Suy nghĩ một lúc lâu, Tần Tiêu hỏi lại nàng.

Bích Nhan không có trả lời, tựa hồ không thể hiểu được ý tứ thật sự trong câu nói này của hắn.

"Có lẽ, ta bị kiếp trước ảnh hưởng."

"Kiếp trước của người? Ngôn Hoa. . . ." Thanh âm của Bích Nhan lại trở nên lạnh như băng.

"Đúng vậy. Ngôn Hoa rất yêu Xích Trụ, mà có lẽ ta là hãn chuyển sinh đã bị cảm tình của hắn ảnh hưởng thật sâu, không tự giác, cũng yêu Xích Trụ."

Thanh âm Tần Tiêu trầm thấp, khuôn mặt nghiêm túc trầm ngâm trong bóng đêm, nhìn không tới vẻ mặt của hắn, cũng không biết được khi nói những lời này này hắn mang cảm tình gì.

Thanh âm Tần Tiêu chưa dứt, căn phòng đột nhiên có một trận gió lớn thổi đến, thổi trúng y phục của Bích Nhan đang thất thần, nàng nhìn thẳng

Tần Tiêu, trong mắt chứa đầy máu, nàng vươn hai bàn tay của mình, ngay lúc Tần Tiêu tưởng Bích Nhan tưởng nàng dùng móng tay dài đâm thủng người của hắn thì, Bích Nhan lại tức tối buông hai bàn tay thật mạnh.

"Phốc sa!"

Nước trong bồn tắm theo động tác của Bích Nhan không khống chế được rơi xuống trần nhà, nước ấm bị đập vô cùng mạnh, Tần Tiêu chỉ kịp bảo vệ đầu cảm thấy cả người đều bị nước đánh đau nhức, gió lạnh thổi tới, thân không khỏi run run, tầm mắt chuyển qua dưới thân, phát hiện trong bồn tắm không còn một giọt nước .

"Không được nói người yêu hắn . . ." Thanh âm của Bích Nhan giống như thanh âm của gió thổi qua đồng cỏ nát trong bóng tối, u trầm thê linh, "Thời gian người yêu hắn không thể dài bằng ta, phân lượng người yêu hắn cũng không nặng bằng ta. . . Người có biết đó là cái dạng yêu gì không? Từ lúc ta mở ra hai mắt nhìn thấy hắn, tất cả của ta đều đã là của hắn, mà người, người lại dễ dàng đoạt đi như vậy. . ."

Thanh âm thê lương của Bích Nhan không truyền tới nữa, khi Tần Tiêu ngẩng đầu thì trong phòng chỉ còn mình hắn, Bích Nhan không biết từ lúc nào đã không có tung tích.

Vô lực ngã ngồi trong bồn tắm, trong não không ngừng quay về mỗi một câu Bích Nhan nói trước khi rời đi, trong lòng không hiểu sao từ từ trầm trọng.

Bích Nhan đối Xích Trụ chấp nhất như thế, nghe lời nói của nàng, không ai lại hoài nghi tình yêu của nàng với Xích Trụ có bao nhiêu khắc cốt ghi tâm, nhìn nàng si tình, không khỏi khiến người than thở. . .

Lời người trong thôn và Xích Trụ miêu tả Ngôn Hoa cho thấy, hắn là một nam hài thiện lương sáng sủa, một nam hài như vậy khi phát hiện mình

là người thứ ba, vô tình ở trong phá hoại hạnh phúc của Bích Nhan thì hẳn sẽ làm thế nào?

Có lẽ, lúc đó Ngôn Hoa rời khỏi, có một phần là hẳn tự nguyện.

Đang nhắm mắt trầm tư, trong căn phòng truyền tới tiếng cười, mới đầu như là thanh âm hiện lên trong ảo giác, nhưng tiếp theo, thanh âm lục tục càng nhiều hơn, càng lúc càng lớn, càng lúc càng ồn ào, Tần Tiêu không thể không mở mắt ra, hẳn nhìn thấy đầu của một tiểu hài tử phiêu nổi bên cạnh bồn tắm, gương miệng cười.

Bên cạnh lại có một đạo tiếng cười, dời đi ánh mắt, là một gương mặt của nữ tử năm tuổi, cũng nhếch miệng cười, trong mắt lộ ra ánh sáng đen đáng sợ. . . .

Tần Tiêu phát hiện, bên cạnh hẳn, những gương mặt trong không trung càng lúc càng nhiều, có nam có nữ, có lão có trẻ, bọn hẳn đều ở nhếch miệng phát ra tiếng cười bén nhọn, trong mắt hiện lên ánh sáng quỷ quyết, tiếng cười càng lúc càng ồn ào, Tần Tiêu bị bao vây ở trong đó, lỗ tai hẳn thậm chí bắt đầu đau, cho dù bưng kín hai tai, tiếng cười ở chỗ này vẫn đang không ngừng truyền tới.

Tưởng tượng thử cảm giác đứng ở trong một xưởng lớn đầy âm thanh dao động xem, đó là một loại âm thanh khiến người nổi điên, đúng, hiện tại Tần Tiêu thừa nhận, gần như đã tới cực hạn thính giác của một người có thể thừa nhận, hẳn thậm chí cảm thấy màng nhĩ của mình sắp thủng, bằng không chính là sắp nổi điên!

Nhưng những thanh âm này vẫn còn vang lên, những gương mặt tụ tập bên cạnh hẳn giống như có những con kiến, đôi mắt màu đen của bọn chúng giống như cái động đen, như ác mộng tra tấn hẳn.

Hì hì, hì hì, hì hì, hì hì hi.

Không ngừng lặp lại, không có một khắc đình chỉ, chịu không nổi chịu không nổi chịu không nổi!

"A ——" rớt cuộc không chịu nổi, Tần Tiêu dùng hết toàn lực che hai tay rỗng lớn, "Không cần —— cú, biến mất a ——"

Nhưng vô ích, những thanh âm này vẫn đang tồn tại, vẫn đang kéo dài, khiến Tần Tiêu phát cuồng. Nhưng, hoàn toàn không biết phải làm sao bây giờ.

Ngôn Hoa, gọi tên ta.

Bất luận khi nào, chỗ nào, chỉ cần người có nguy hiểm thì gọi tên ta.

Ta sẽ đi cứu người.

Sẽ không khiến người bị gì thương hại.

"Xích Trụ ——"

Những vật vướng bận trong lòng được bỏ lệnh cấm, theo nước mắt lớn tiếng hô lên thanh âm này, bùng lên.

Ai, chẳng bao lâu sau ở bên tai nhẹ giọng nói nhỏ, những câu nhu tình, mà hẳn, lại tin tưởng vững chắc lời hứa của hẳn như thế, chỉ vì, hẳn nói yêu hẳn, hẳn cũng dùng dùng sinh mệnh yêu hẳn.

Xích Trụ, Ngôn Hoa nhất định sẽ la lên tên của người, người, nhất định phải xuất hiện nga.

"Tần Tiêu?!"

Tần Tiêu trong bồn tắm bị một đôi tay mạnh mẽ bế lên, Tần Tiêu mở ra đôi mắt đang híp lại, thấy rõ được người đến là Xích Trụ một thân hắc y, bộ mặt xấu xí, vươn hai cánh tay chặt chẽ ôm lấy hẳn.

Nếu nói xinh đẹp như Bích Nhan khiến hấn sợ hại thì diện mạo xấu như Xích Trụ lại khiến hấn an tâm dựa vào.

Bề ngoài dữ nội bên trong ngược lại, tựa như trời xanh cố ý châm chọc điều gì.

Tần Tiêu chính là dùng sức ôm lấy Xích Trụ hoàn toàn không nói gì, khi nhìn đến toàn thân hấn đều là nước, cảm nhận nhiệt độ cơ thể hấn thấp hơn bình thường, Xích Trụ không nói gì nhiều, lập tức ôm Tần Tiêu đi tới bên giường, đúng lúc hấn muốn đem Tần Tiêu đặt lên giường, thì Tần Tiêu liền kích động chống cự.

"Ta không cần lên giường!"

"Thân thể của người phát lạnh, tốt nhất đắp chăn một chút, bằng không. . ."

"Ta không cần!" Cái giường này cho hấn ấn tượng thật khủng bố, khiến hấn làm sao có thể yên tâm nằm trên đó, nếu nằm trên đó lại bị thứ gì đó không rõ từ đâu đến quấn lấy thì biết làm sao?

"Nhưng . . ."

"Trên giường này có thứ dơ bẩn, ta không muốn lên!"

"Sao lại có?" Xích Trụ đang nói lại lặng yên một trận, rồi hấn khẳng định nói với Tần Tiêu, "Ta vừa mới kiểm tra qua , không có gì cả."

"Tóm lại ta cự tuyệt lên giường!"

Xích Trụ lại một trận lặng yên, bất quá lần này hấn là đang tự hỏi thế nào thuyết phục Tần Tiêu tính tình kiên cường. Mà kết quả tự hỏi là: "Có ta ở đây này, người sẽ không có việc gì, Tần Tiêu."

Lần này, đến phiên Tần Tiêu không nói gì, không cách nào phủ nhận, hẳn vô điều kiện tin tưởng Xích Trụ, mà hẳn cũng không thể nào nhận sự bảo hộ thật sự của Xích Trụ. . .

Đang lúc hẩn lạng yên thì Xích Trụ đem Tần Tiêu nhẹ nhàng đặt lên giường, rồi trước khi Tần Tiêu phục hồi tinh thần lại, dùng chăn bông mềm mại đắp lên thân thể trần trụi của hắn, hắn ngồi ở mép giường, sau đó bọc lại chăn ôm Tần Tiêu vào ngực mình.

"Người xem, không có việc gì."

Sau khi nói xong, Xích Trụ hôn nhẹ lên trán Tần Tiêu.

"Ta thật sự thấy được." Không nghĩ bị Xích Trụ hiểu lầm chính mình miên man suy nghĩ, Tần Tiêu rúc vào trong ngực Xích Trụ chậm rãi nói

"Uh, ta tin tưởng người."

Một câu nói ngắn ngủn, liền đủ để Tần Tiêu cảm động.

"Còn có lúc này người lớn tiếng gào tên ta cũng là thấy được cái gì phải không?"

"Uh."

Xích Trụ ở trong phòng nhìn một vòng, mới nói : "Tần Tiêu, trong phòng sao lại xuất hiện bồn tắm, người sao lại ngồi ở bên trong?"

Tần Tiêu sửng sốt một chút, hẩn ngẩng đầu hỏi lại : "Người không phải kêu Bích Nhan đem quần áo tới cho ta sao, còn bảo nàng hầu hạ ta tắm rửa . . ."

"Sao lại có thể?" Giọng nói Xích Trụ mang theo kinh ngạc, "Trừ ra cá tính Bích Nhan kiêu căng không thể làm được việc này, sao ta lại có thể để người khác nhìn thân thể của người. . ."

Tần Tiêu không hề nói chuyện, lâm vào trong suy nghĩ sâu xa.

Không biết hẳn suy nghĩ cái gì, Xích Trạ lại ôm chặt hẳn, nói : "Căn phòng này trừ ta chỉ có Bích Nhan có thể tiến vào . . . Ta đã cảnh cáo nàng vài lần, tuyệt không thể hiện ra ở trước mặt người, không nghĩ đến nàng cứ nhiên vi phạm mệnh lệnh của ta. . . ."

Giọng nói Xích Trạ lạnh thấu xương, Tần Tiêu nghe được lời nói quyết tuyệt của hẳn, mặc dù cảm động Xích Trạ xem trọng hẳn, nhưng là có điểm thất vọng đau khổ hẳn vô tình đối với người từng là vị hôn thê của mình.

Càng nghĩ, hẳn nhin không được hỏi: "Xích Trạ, người có thể cho ta biết người và Bích Nhan sao lại có hôn ước không?"

Xích Trạ cũng không yêu Bích Nhan, vậy vì cái gì hẳn từng muốn cùng Bích Nhan thành thân đây?

Xích Trạ ôm lấy hẳn yên tĩnh thật lâu sau, Tần Tiêu cũng không thúc giục hẳn, nếu hẳn không muốn nói, thúc giục cũng vô ích a.

Nhưng đợi một lát nữa, Xích Trạ lên tiếng.

QUỶ THÊ

Mạt Hồi

www.dtv-ebook.com

Chương 0026

Dường như trải qua một thời gian dài trầm tư suy nghĩ không nói gì , Xích Trụ mới nói : "Bích Nhan nàng — kỳ thật là ta tạo nên —"

Tần Tiêu không có lập tức phản ứng lại, đợi khi hẳn biết Xích Trụ chính là nói cái gì, hẳn chỉ có thể á khẩu không nói gì mà trừng mắt nhìn Xích Trụ.

Xích Trụ sờ mặt Tần Tiêu, im lặng nói : "Chuyện này ngay cả Ngôn Hoa ta cũng chưa từng nói qua, kỳ thật, là không có cơ hội để nói...." Cuối cùng, Xích Trụ thở dài, giọng nói từ từ nhỏ xuống.

"Vì cái gì?" Sau một lúc không nói gì, âm thanh của Tần Tiêu cuối cùng từ yết hầu phát ra, nhưng bởi vì quá khiếp sợ chỉ có thể nói năng lộn xộn, "Vì cái gì Bích Nhan. . . . Người phải. . . Phải. . ."

Xích Trụ tựa hồ lại thở dài một tiếng nữa.

"Đó là bởi vì ta chịu đủ luôn lẻ loi một mình, thật sự chịu đủ . . ."

Cô tịch.

Giờ phút này Xích Trụ lại gây cho Tần Tiêu cảm thụ sâu sắc như vậy, giống như khi ở ngôi nhà gỗ nhỏ trong biển hoa, Xích Trụ vẫn luôn ngồi ở ngoài đưa lưng hướng về căn phòng, Tần Tiêu từ trong phòng nhìn thân ảnh cô đơn của hắn

Tịch mịch như vậy, thê lương như thế, cũng đau xót như vậy, mỗi lần nhìn một cái đều làm tâm hấn thắt chặt lại, nhìn nhìn không khỏi làm cho mắt nóng lên, ngực cũng nóng lên, ngàn vạn lần cân nhắc bản thân không cần nhìn, nhưng mỗi lần chỉ nhìn đến liếc mắt một cái, tâm liền bị khắc sâu mà rơi vào.

Làm cho người ta không đành lòng dời tầm mắt đi.

"Ta không biết vào thời điểm nào mà bản thân xuất hiện nơi này, đợi sau khi ta đã ý thức được thì đã ở trong đây, địa phương này giống như chỉ có mình ta, mặc kệ có cô quạnh cỡ nào cũng không từng nghĩ tới sẽ rời đi. Ngày qua ngày năm qua năm, cảnh trí trước mắt ta không biết đã thay đổi thành bộ dạng gì, mà ta vẫn như cũ lưu lại. Ta không biết có cái gì đặc biệt hấp dẫn bản thân, trải qua ngàn vạn lần biến đổi, bên người có thật nhiều yêu quái bị ta hấp dẫn mà đến, lúc đầu chúng nó luôn tấn công ta, nhưng đều bị ta nhất nhất đánh bại, cuối cùng thần phục mà xưng ta làm Vương, chỗ này cũng dần dần biến thành Quỷ Cốc.

"Quý quái ở trong Quỷ Cốc càng ngày càng nhiều, tùy năm tháng mà biến đổi, ta cũng biết lực lượng của chính mình càng lúc càng mạnh, nhưng tùy theo mà đến, vẫn thật cô tịch. Ta dần dần suy nghĩ, vì cái gì chính mình lại xuất hiện ở địa phương này, vì cái gì chỉ có một mình ta là không giống quý quái. Trời và đất lúc đó, tất cả sinh linh đều thay đổi, mà ta lại một mình y như cũ."

"Ta tuy có sức mạnh vĩ đại, nhưng ta lại không thay đổi được cái gì, ta cứ trôi qua những thời gian không có ngày đêm như thế, hoa trì (biển hoa) cũng sẽ không thay đổi, rồi mới ta dừng lại tại nơi đó, ta tưởng không nhìn thấy những chuyện biến đổi thì sẽ không cô độc. Nhưng mà ta sai lầm rồi, ở trong hoa trì ta cảm nhận được sự cô đơn làm ta muốn phát điên lên. Không ai theo ta nói chuyện, không có ai có thể mở rộng trái tim cô đơn của ta, ta xuất hiện ở địa phương tịch mịch này, chẳng lẽ cuối cùng vĩnh viễn cô đơn sao?"

"Ý niệm này thiếu chút nữa làm cho ta sụp đổ, ta cần ai đó tới làm bạn, hẳn có hình thể giống ta, sinh mệnh cùng năng lực, có thể vĩnh viễn ở bên cạnh ta để ta khỏi tịch mịch. Thế là ta sáng tạo ra Bích Nhan, làm cho nàng có được ý chí giống mình, cũng chia sức mạnh của mình cho nàng. Nàng hoàn toàn là dựa theo lý tưởng của ta mà sáng tạo ra, liền giống như sự chờ mong của ta, Bích Nhan toàn tâm toàn ý mà yêu ta, tiếp theo ta tự làm theo ý nghĩ của mình là làm hôn ước và chuẩn bị lập gia đình — nhưng, vào thời điểm hôn ước, kiếp trước của người, Ngôn Hoa xuất hiện ."

Nghe như thế, Tần Tiêu cảm thấy chính mình có chút chóng mặt hoa mắt, hẳn phát giác mình càng lúc càng mơ hồ không rõ chuyện, tâm càng nặng nề.

Hắn bắt đầu mơ hồ, toàn bộ những gì xảy ra, là sai lầm của ai?

Mỗi một cá nhân thoát nhìn đều sai, mà mỗi người kỳ thật đều là người bị hại.

"Trước khi Ngôn Hoa xuất hiện, ta không biết cái gì là ái (yêu), càng không nghĩ tới mình sẽ yêu một phạm nhân, thậm chí yêu đến si mê như thế — đối với Bích Nhan, ta rất là áy náy nhưng lại không có biện pháp gì, chỉ có thể cùng nàng giải trừ hôn ước —"

"Đủ rồi, không cần nói lại thêm nữa." Tần Tiêu sắc mặt khó coi, hẳn không cho Xích Trụ tiếp tục nói nữa, chính là mệt mỏi mà rúc vào trong lòng ngực Xích Trụ, dùng sức nhắm hai mắt lại, hẳn nói, "Xích Trụ, ta đột nhiên cảm thấy mệt mỏi quá, ta nghĩ nghỉ ngơi một chút. Trước khi ta tỉnh, người có thể bồi ở bên người ta được không?"

Tần Tiêu cảm giác Xích Trụ càng thêm ôm chặt hẳn, cùng với một trận hơi thở ấm áp (=.=), hẳn nghe Xích Trụ nói một tiếng nhỏ : "Hảo."

Rồi mới liền an tâm, liền nhắm hai mắt lại, hưởng thụ sự an bình hiếm có này.

Ngay lúc này, hắn thật sự không mong còn muốn cũng không nguyện nghĩ nhiều, tương lai như thế nào hắn không biết, hắn chỉ biết, giờ phút này ôn nhu cùng nhu tình của Xích Trụ, hắn sẽ nhớ kỹ

Xích Trụ thật sự một mực làm bạn với mình, khi mở mắt sau giấc ngủ đầy đủ thì nhìn thấy thân ảnh to lớn ôm mình như cũ, Tần Tiêu cảm thấy hốc mắt của mình nóng lên. Đã lâu không ngủ được an ổn như thế, trong mộng cái gì cũng không có, lần đầu tiên ấm áp, thoải mái như thế.

Nhưng dù quyến luyến phần ấm áp này, cuối cùng vẫn phải buông ra. Biết hắn đã tỉnh ngủ, Xích Trụ nói hôn sự còn có chút chuyện cần xử lý liền rời đi

Trước lúc Xích Trụ đi, Tần Tiêu nghĩ muốn giữ hắn lại, hắn không muốn một mình ở trong căn phòng này, hắn sợ hãi những chuyện tình khùng bố nào đó lại xuất hiện.

Nhưng mà sau khi vươn tay, hắn lại không thể mở miệng giữ Xích Trụ lại, vẫn là phải nhìn thân ảnh Xích Trụ biến mất khỏi phòng.

Hắn ngỡ ngác mà ngồi ở trên giường, sau khi Xích Trụ rời khỏi không lâu, Tần Tiêu ngẩn người không lâu thì như là bị cái gì hung hăng đâm bổng chốc dùng sức nhảy xuống giường. Bất an mà hướng trên giường nhìn lại, hắn nhìn thấy một cương thi toàn thân đều hư thối đang từ trong chăn đệm đi ra. (ghê wé >..

QUỶ THÊ

Mạt Hồi

www.dtv-ebook.com

Chương 0027

Bích Nhan đi vào, sau đó lập tức vung tay phải lên đóng cửa lại. Chỉ trong nháy mắt ngăn ngui lúc cửa mở ra, Tần Tiêu cũng thấy được xoay quanh ở ngoài phòng, là chúng quỷ quái nhìn vào phòng như hổ rình mồi, cúng nó tựa như ác hổ phát ra thanh âm sắc bén chói tai đánh vào phòng, nhưng bị Bích Nhan cản.

Cửa lớn đóng lại, chẳng những là ánh mắt hung tàn của bọn quỷ, gió lạnh thổi từ ngoài vào khiến thân thể lạnh run, và những thanh âm đáng sợ thi nhau vang lên của bọn quỷ cũng bị cản ở bên ngoài. Trong phòng khôi phục bình tĩnh, tựa như ngăn cách hết với tất cả bên ngoài.

Tần Tiêu ngăn người đứng ở chỗ cũ nhìn cánh cửa lớn đã bị đóng chặt, một màn khó có thể tin được vừa xuất hiện trước mắt khiến hắn thật lâu không thể bình phục.

Ngoài cửa từ khi nào lại tụ tập nhiều quỷ quái đến thế, nhớ kỹ lần đầu hắn mở cửa thì, bên cạnh Bích Nhan cái gì cũng không có . . .

"Việc có một người ở trong căn phòng này, đã bị nhóm ma quỷ nhạy cảm phát hiện rồi, không biết đã có bao nhiêu năm không có ăn qua thịt tươi của con người cho nên chúng nó cứ chờ ở ngoài phòng, chỉ cần người hơi mở cửa một chút, chúng nó liền nhào mạnh lại đây, rồi mới xé rách người, đem toàn bộ xương thịt của người ăn hết không còn một mảnh."

Biết Tần Tiêu vì cái gì mà ngăn người, Bích Nhan "có ý tốt" đứng phía sau nhắc nhở hắn.

"Cho nên mặc kệ là ai, người nhất thiết không được mở cửa nga."

"Còn người?" Tần Tiêu nhíu mày lại nhìn về phía Bích Nhan đang cười đến khiến hăn không thoải mái..

Bích Nhan liên tục lắc đầu: "Kỳ thật người không nên cho ta vào."

"Người tiến vào xong mới nói như vậy?" Tần Tiêu cười nhạt.

"Bởi vì người đã không có khả năng đuổi ta đi rồi, trừ phi ta tự nguyện rời khỏi."

"Nếu để người tiến vào, liền đại biểu ta đã giác ngộ tốt." Nhìn Bích Nhan, Trong mắt Tần Tiêu chứa đầy cảnh giác.

"Nếu người lo lắng ta sẽ làm gì người. . ." Thanh âm Bích Nhan tạm nghỉ một chút, sau đó nàng lộ ra một nụ cười mang ý tứ sâu xa, mới nói tiếp, "Vậy là người sai rồi. Quý cốc giống như là thân thể của quý chủ, trong quý cốc gây ra động tĩnh gì, quý chủ sẽ không thể không bắt bẻ."

"Vậy người vì cái gì phải tiến vào?"

Bích Nhan mắt lé nhìn Tần Tiêu, tàn bạo cười nói: "Ta không tiến vào, sao có thể cho người biết chân tướng?"

Tần Tiêu lặng yên một lúc lâu, mới nói: "Bởi vì Ngôn Hoa đoạt đi Xích Trụ, cho nên người hận hăn, giết hăn, đúng không?"

"Sách." Bích Nhan hiển nhiên đối việc này không đồng ý, nhẹ nhàng lắc đầu, "Người nha, vẫn kém kiếp trước của người, người suy nghĩ cái gì ta vừa xem là hiểu ngay, nhưng còn Ngôn Hoa, chính là người có tâm kế rất nặng."

Chỉ có Bích Nhan, đối, chỉ có Bích Nhan đánh giá Ngôn Hoa không giống với những người khác nói, Tần Tiêu đối việc này bảo trì giam mặc,

bởi vì hắn cũng không thể tín nhiệm Bích Nhan.

"Người nhất định rất không chấp nhận, đúng hay không?" Nhưng Bích Nhan hiểu được hắn suy nghĩ cái gì, "Ngôn Hoa ở trước mặt những người khác, đều là một bộ dáng chân thực trong sáng, nhưng người có biết ở trước mắt ta hắn là cái dạng gì không? Xấu xí, tự tư, thậm chí là lãnh khốc. . . ."

Tần Tiêu vẫn không nói gì, nhưng ánh mắt hiển lộ ra không tin, hắn dùng ánh mắt nói với Bích Nhan, người này là người mới đúng

"Cáp!" Thu được ánh mắt như vậy của hắn, Bích Nhan nở nụ cười không nói về việc này nữa chuyển qua một đề tài khác, "Vừa rồi ta nói sai, kỳ thật người căn bản là không có nhớ tới cái gì. Người đối tất cả chuyện tình vẫn còn không biết gì cả, bao gồm việc này. . . ."

Bích Nhan nắm lên miếng ngọc trước ngực, cái này đúng là lúc trước vẫn hấp dẫn lực chú ý của Tần Tiêu, mảnh ngọc hồ phách ở giữa như có giọt máu.

Lực chú ý của Tần Tiêu hoàn toàn bị miếng ngọc hấp dẫn, hắn không tự chủ được nhìn chăm chăm nó, không hiểu, hắn liền cảm thấy cái này cùng hắn có quan hệ gì đó.

Bích Nhan cười, trong tươi cười giấu thâm ý, nàng đem miếng ngọc đặt ở bên môi, hôn nhẹ nhàng.

Động tác cẩn thận yêu quý của Bích Nhan không hiểu sao khiến tim Tần Tiêu như bị kéo, cảm thấy phi thường khó chịu, rất muốn lập tức lấy miếng ngọc ra khỏi người Bích Nhan.

"Người không thể che giấu gương mặt vì đồ kỵ người khác mà vụn vụn sao?" Bích Nhan châm biếm Tần Tiêu.

Tần Tiêu vừa nghe, lập tức hoảng loạn dùng tay sờ mặt mình, đang lúc cúi đầu thì, trong miếng ngọc này phát ra một ánh sáng hồng mờ ảo vừa lúc chiếu vào mắt Tần Tiêu, không biết vì cái gì, đồng tử của Tần Tiêu co rụt lại, khi hấn ngẩng đầu lên thì biểu tình trở nên phi thường quái dị.

"Đưa nó trả lại cho ta!"

Thanh âm trầm thấp u ám vang lên hoàn toàn không giống như thanh âm của Tần Tiêu, lúc phát ra thanh âm đó Tần Tiêu dùng tốc độ nhanh đến khó có thể tưởng tượng được đánh về phái Bích Nhan.

Bích Nhan dự đoán không kịp, nhưng động tác của nàng vẫn nhanh hơn một bước, tránh được nguy hiểm khi Tần Tiêu đánh về phái nàng. Đợi nàng thấy rõ biểu tình quái dị của Tần Tiêu thì, hình như nhận ra, lạnh lùng mở miệng, nói : "Tiện nhân, người cuối cùng trở về !"

"Trả lại cho ta!"

Tần Tiêu tựa hồ không có nghe thấy, nhưng vẫn khăng khăng nhào về phái Bích Nhan, tất cả tâm đều đặt trên miếng ngọc kia.

Lần này Bích Nhan không có né tránh Tần Tiêu, mà là vươn tay tóm lấy cổ Tần Tiêu, khiến hấn không thể tới gần mình hơn.

"Tiện nhân." Bích Nhan lại ôm hận nói một câu, "Người hiện tại năng lực gì đều không có, lấy cái gì đấu với ta, nhìn người lấy cái gì đấu với ta!"

"Trả lại cho ta, trả lại cho ta, trả lại cho ta!" Nhưng mà Tần Tiêu vẫn chú ý đến miếng ngọc trên tay Bích Nhan, tất cả chuyện khác hấn giống như đều không nghe thấy cũng không nhìn thấy, ở trong tay Bích Nhan vùng vẫy cố gắng, nhưng mặc kệ cố gắng thế nào đều không chạm được miếng ngọc này, cuối cùng hấn nổi điên gầm rú lên.

"Trả cho người?" Bích Nhan nguy hiểm nheo mắt lại, vung tay lên, thân thể Tần Tiêu thật mạnh bay ra ngoài ngã xuống đất. Tần Tiêu trên mặt đất vùng vẫy đứng lên, Bích Nhan nhẹ bay qua một chân đạp lên người hắn, không để hắn đứng lên.

"Không chỉ cái này, quý chủ còn có mọi thứ trong quý cốc đều là của ta, bằng cái gì bảo ta trả lại cho người? Người mơ tưởng! Ta phải để người xem ta làm soa đạt được tất cả thứ này, ta phải khiến quý chủ hoàn toàn quên người ——"

Tần Tiêu bị dẫm trên mặt đất không biết làm sao có được sức lực, cứ nhiên có thể đẩy ra Bích Nhan khiến nàng lui lại vài bước, rồi mới đứng lên chuẩn bị đoạt đi miếng ngọc trong tay Bích Nhan thì lại bị phát ngoan Bích Nhan nảy sinh ác độc tát một cái bay về trên mặt đất.

"Tiện nhân, ta sẽ không cho người kiêu ngạo nữa!"

Bích Nhan đối Tần Tiêu liên tục chưởng vài cái, kì dị chính là, những vết hồng do bị chưởng trên người Tần Tiêu rất nhanh liền tiêu thất —— này là Bích Nhan làm ra, nàng không thể để trên người Tần Tiêu lưu lại vết thương gì, nếu không Xích Trụ nhất định sẽ trách tội lên đầu nàng, nhưng cho dù vết thương biến mất, thì thống khổ cũng không hề biến mất.

Đợi cho Bích Nhan phát cuồng hơi chút bình ổn lại thì, Tần Tiêu đã bị đánh cho không cử động được, đôi mắt cố sức mở ra đã khôi phục lại dáng vẻ nguyên trạng.

Kỳ thật lúc Bích Nhan đánh ra chưởng thứ nhất thì hắn đã khôi phục, vừa rồi thân thể của hắn như bị ai thao túng hoàn toàn không chịu sự khống chế của hắn.

Mặc dù thân thể đưa đến khiến hắn gần như hoa mắt, nhưng đôi mắt cố gắng mở ra vẫn bị miếng ngọc trước ngực Bích Nhan hấp dẫn.

Vì cái gì.

Vì cái gì lại muốn như thế . . .

Tần Tiêu vươn tay, muốn tiếp cận miếng ngọc này, nhưng cánh tay vươn ra của hắn bị Bích Nhan không lưu tình chút nào áp về, Bích Nhan túm trụ vạt áo của hắn, đem hắn đang vô lực nâng lên, ở bên tai Tần Tiêu lạnh lùng nói: "Ta phải khiến người nếm lại cái mùi vị tử vong đó một lần nữa!"

Sau khi thanh âm Bích Nhan hạ xuống, hai mắt Tần Tiêu nhắm lại, rơi vào hôn mê.

Hắn đang ở trong khu rừng rậm diên cuồng chạy trốn, hắn không chế không được cước bộ của mình, tới khi thân thể đau đến giống như bị xé rách .

Dưới chân không biết đạp vào cái gì, hắn nghênh diện té trên mặt đất, đang muốn đứng dậy thì, tầm mắt hắn lơ đãng nhìn lên cánh tay của mình, lại phát hiện cánh tay hắn phát hiện tảng hư thối lớn.

Trong lòng cả kinh, nhưng chỉ chần chờ một chút, sau khi kiểm tra cái gì đó trên lưng, thấy không bị rớt ra, hắn lại chạy về trước tiếp.

Không biết chạy bao lâu, chỉ biết là hai chân đều sắp đứt ra, cuối cùng, rừng rậm hắc ám xuất hiện một điểm ánh sáng, hắn hưng phấn nhanh hơn bước chân, cuối cùng vạch ra cây cỏ ở trước mặt, trước mắt hắn xuất hiện thôn trang đắm chìm trong màn đêm. . . .

"Ngôn Hoa!"

Lúc chạy trên đường nhỏ về thôn trang, một thanh âm gọi hắn lại, chờ hắn quay lại hướng phát ra thanh âm thì, nhìn đến một một khuôn mặt lo lắng của thiếu niên.

Trong lòng hân vui vẻ, chạy về phía thiếu niên, cũng gọi người đó: "A Đức!"

QUỖ THÊ

Mạt Hồi

www.dtv-ebook.com

Chương 0028

Chạy tới gần thiếu niên, Hãn vội vàng lấy ra một bó thực vật màu xanh biếc từ cái túi thuốc bên hông đưa về phía thiếu niên : "A Đức, cái này , là thuốc có thể chữa khỏi bệnh cho mọi người. Có nó, ông nội người có thể được cứu"

Thiếu niên chỉ nhìn thoáng qua bó dược thảo, liền gạt bàn tay cầm dược thảo của hãn, tiếp theo liền nắm chặt bàn tay kia của hãn, hướng phía ngược lại của thôn trang mà chạy.

"A Đức, người đây là đi đâu a? Chúng ta cần phải vội vã trở về cứu mọi người a."

Hãn khó hiểu mà giữ chặt thiếu niên, mà khi A Đức quay đầu lại đối mặt với hãn làm cho hãn thấy hoang mang, vì cái gì khuôn mặt của A Đức tràn ngập bi thương?

"A Đức, ông nội người, hãn có phải hay không.." Không lẽ thật sự vẫn chậm một bước như cũ?

"Không!" A đức dùng sức lắc đầu, "Gia gia ta đã hoàn toàn không có việc gì"

"Cái gì?"

"Hai ngày trước , trong thôn xuất hiện một người có bộ dáng rất giống tiên nữ, nàng trị bệnh cho ông nội của ta , rồi mới cho biết thôn chúng ta

biết vì sao lại có ôn dịch. Nàng nói, nàng nói."

"Nói cái gì?" biểu hiện của A Đức làm cho tâm hấn bất an

"Nàng nói là người đem ôn dịch mà truyền nhiễm cho mọi người!" A Đức bỗng đứng ngẩng đầu, bi thương mà nhìn hấn

Hấn ngây ngẩn cả người.

"Không. . . Sao lại có thể . . . Sao lại như vậy. . . ."

"Ta cũng không tin tưởng là người làm." Khoé mắt A Đức chợt trở nên lơ mờ, "Nhưng là nàng cho người trong thôn biết, nói người kỳ thật sớm đã không phải là người, khi người xông vào trong Quỷ Cốc thì đã chết, còn hóa thành quỷ trở về thôn lây bệnh cho mọi người. Người và quỷ ở cùng một chỗ liền sẽ bị truyền nhiễm, liền sẽ chết."

Đầu của hấn trống rỗng, qua một lúc hấn đột nhiên nhớ tới cái gì đó, lo lắng mà chất vấn A Đức : "Nữ nhân kia có phải kêu Bích Nhan hay không? Là nàng sao, nhất định là nàng! Cư nhiên. . . Cư nhiên. . . ."

"Ta không biết nàng gọi là cái gì, nàng phủ một thân áo trắng xuất hiện, nhìn xinh đẹp như tiên nữ. . . Trong thôn đều kêu nàng tiên nữ. . . Không nói nữa, Ngôn Hoa, người đi nhanh đi." A Đức lại kéo tay hấn, "Người trong thôn bây giờ hoàn toàn tin tưởng nàng, nàng nói chỉ cần chờ người xuất hiện liền dùng hỏa thiêu chết người, thì bệnh của mọi người mới có thể hoàn toàn chữa khỏi, cho nên người hiện tại tuyệt đối không thể trở lại trong thôn."

"Cái gì?"

Hai chân hấn mềm nhũn, thiếu chút nữa chống đỡ không nổi mà ngã xuống đất.

"Đi mau, Ngôn Hoa!"

Đúng lúc này, trong thôn đột nhiên hiện lên ánh lửa, cách đó không xa truyền đến tiếng kêu la của người trong thôn.

"Ngôn Hoa đã trở lại ! Mọi người tuyệt đối đừng cho hăn rời đi, giết hăn mới có thể chữa khỏi bệnh cho mọi người!"

Khi Ngôn Hoa xoay người lại thì nghe những lời nói này, làm cho trái tim hăn như đang ở trong khối băng lạnh.

Sao lại như vậy, tại sao có thể, vì cái gì, vì cái gì.

"Ngôn Hoa, người không cần sững sờ như thế, đi nhanh đi, chạy mau a!"

A Đức gần như muốn khóc mà liều mạng kéo Ngôn Hoa đi về phía trước, hăn vất vả lấy lại tinh thần, nhưng người đằng sau thì bướng bỉnh ở lại.

"Không, ta phải cùng mọi người nói rõ ràng. Ta, Ngôn Hoa, là mang dược thảo trở về để trị bệnh cho mọi người, ta không có khả năng hại người trong thôn!"

"Ta tin tưởng ngươi!" A Đức gấp đến độ đã muốn khóc vẫn chưa từ bỏ ý định kéo Ngôn Hoa đi về phía trước, "Nhưng người trong thôn không tin ngươi a! Bọn hăn là thật sự muốn ngươi chết a!"

Mặc kệ A Đức khuyên thế nào kéo thế nào, hăn cũng không chịu rời khỏi, đợi cho tới khi người trong thôn cuối cùng vây quanh bọn hăn, A Đức khóc mà quỳ rạp xuống đất , mà thắt lưng Ngôn Hoa lại thẳng như cán, không sợ hãi mà nhìn mọi người.

"Ngôn Hoa, người trong thôn đối xử với ngươi như thế nào chẳng lẽ ngươi không biết, vì cái gì ngươi lại đem căn bệnh quái ác về lây bệnh cho

người trong thôn?"

Thôn trưởng đứng đầu đối diện với hãn oán hận chỉ trích.

"Ta không có. Ta chưa từng có làm qua chuyện như vậy, ta là đi lấy dược cấp mọi người chữa bệnh." Hãn lấy dược thảo trong tay ra

Nhưng mà không có ai tin tưởng hãn, sau 1 khoảng thời gian im lặng, có người tiếng lớn hô

"Dược thảo kia nhất định là thuốc hại người, hãn lại muốn hạ độc chúng ta. Thứ người vong ân phụ nghĩa này, thiết uổng công chúng ta vẫn chiếu cố hãn sau khi cha mẹ hãn qua đời!"

"Không phải, ta không có làm như thế, thuốc này, thuốc này thật là để chữa bệnh!"

Nhưng là, mặc kệ hãn giải thích thế nào, thôn dân cũng không chịu tin tưởng hãn, lúc sau thậm chí có người không biết lấy đá ở đâu ra mà ném về hướng hãn, thấy vậy, hãn dần dần nản lòng, hãn không nghĩ đến cùng người trong thôn làm bạn với nhau gần 20 năm nhưng lại đánh không lại một hai câu xúi giục của 1 người xa lạ . .

Thân thể bị hạ chú không ngừng phát sinh thống khổ bị xé rách, làm cho hãn cơ hồ đứng không vững.

Đây là hãn cùng Bích Nhan đánh cược, chỉ cần hãn có thể dùng thân thể hư thối mà cố gắng trở về Quý Cốc , Bích Nhan liền đem cái đồ vật kia trả lại cho hãn, hãn luôn tin tưởng bản thân có thể thuận lợi trở về, nguyên bản không phải như vậy. . . .

Đột nhiên trong đám người có 1 tên lao ra hung hăng mà đem hãn, đã muốn không đứng vững nữa, đánh ngã trên mặt đất.

"Người cái tên xấu xa này, trả lại mẹ cho ta, người làm cho nàng chết thảm như vậy, người tên hồn đản này. . ." Lao tới là một nam hài mới chỉ 12 tuổi, hấn ngồi ở trên người Ngôn Hoa mà xé quần áo hấn , nắm tay không ngừng đánh trên người Ngôn Hoa, nhưng hấn lại như người mất hồn, ngơ ngác để cho nam hài tùy ý đánh chửi hấn không ngừng nghỉ.

Nhưng đột nhiên, nam hài dừng lại động tác, ngồi dưới đất như là tháy quý như không ngừng di chuyển về phía sau, hấn dùng ngón tay đang run rẩy của mình mà chỉ Ngôn Hoa đang nằm trên mặt đất, âm thanh run run : "Hấn. . . Hấn. . . Các người nhìn cơ thể của hấn. . ."

Ánh lửa hạ xuống, ánh mắt mọi người chuyển qua trên người Ngôn Hoa, vạt áo hấn vì bị nam hài đánh mà lộ ra khuôn ngực, đã muốn hư thối biến thành màu đen, làm cho người khác nhìn thấy mà giật mình___

"A a a, quả nhiên là hấn, là hấn đem ôn dịch truyền cho người trong thôn ___"

"Hấn quả nhiên đã biến thành quý !"

"Thiên chết hấn!"

"Chỉ cần thiên chết hấn, mới có thể cứu vớt người trong thôn!"

Sự tức giận của mọi người làm cho Ngôn Hoa sợ hãi, muốn chạy trốn nhưng hai chân lại đứng không nổi, hấn cầu cứu mà nhìn phía A Đức, lại phát hiện người bạn thanh mai trúc mã của mình đang dùng ánh mắt sợ hãi mà nhìn hấn, hấn hướng A Đức vươn tay, A Đức lại run rẩy một chút một chút mà rời xa hấn. . . .

"Không. . . ."

Hấn phát hiện tâm của mình cũng bắt đầu bị xé rách .

Không thể như vậy được.

Hắn bất quá chỉ là yêu người kia mà thôi a . . .

Chẳng qua là yêu một con quý cô đơn ngàn vạn năm thôi a...

Hắn cái gì đều không có, hắn có thể cái gì cũng không phải, chỉ cần ở lại bên cạnh con người cô đơn kia, chỉ cần có thể ở lại bên cạnh hắn thôi a

Thân thể thống khổ của hắn không biết bị ai lôi đi, hắn bị thôn dân cột vào trên một cây cọc gỗ, bọn họ ở dưới chân hắn mà gom củi lại đốt, rồi mới ở trên mặt hắn đổ dầu lên.

Hắn cứ khóc và cầu xin, hy vọng bọn họ có thể bỏ qua cho hắn một mạng, nhưng tất cả ánh mắt của thôn dân nhìn hắn chỉ có cừu hận, bọn họ đem sự thống khổ vì mất tất cả người thân mà phát tiết trên người hắn.

Chính là, kia không phải hắn làm a, kia thật sự không phải hắn làm
..

Nhưng không có một ai tin tưởng hắn, không có.

Mặc cho hắn kêu đến khan giọng như thế nào.

Lửa được đốt lên , từ dưới thân đến trên người, thống khổ dần dần tràn ra, trong hỏa diễm (ngọn lửa), hắn nhìn thấy ánh mắt căm hận của thôn dân.

Ngôn Hoa, gọi tên ta, mặc kệ ở đâu, ta sẽ đi tìm người.

"Xích Trạ ——"

Ngôn Hoa, gọi tên ta, mặc kệ ở đâu, ta sẽ đi tìm người.

"Xích Trạ ——"

Đã dùng hết lực khí, cả linh hồn đều gọi tên của người a, vì cái gì người vẫn không xuất hiện?

"A a a —"

Hoàn toàn bị đại hỏa căn nuốt, hãn tựa hồ ở trong đám người thấy được thân ảnh áo trắng thật chói mắt.

Bích Nhan, quả nhiên là người.

"Người muốn miếng ngọc này sao? Có thể a, chúng ta đánh cược đi. Chỉ cần người có thể thuận lợi trở về Quý Cốc, ta liền đưa nó cho người, thế nào? Ta biết người không tin ta, nhưng chúng ta có thể đối lẫn nhau hạ chú, làm cho trên người chúng ta đều là chú thuật làm hư thối cơ thể, ngược lại người thua chẳng những không lấy được miếng ngọc, còn có thể chết, như thế nào?"

Gió thổi tới, hãn nhìn thấy bản thân hóa thành tro bụi bay khắp nơi, là ảo giác của mình sao, vì cái gì thân thể đã không còn nhưng sao vẫn có thể nhìn thấy toàn bộ?

Hãn biết mình đang khóc, tuyệt vọng mà khóc, nhưng hai mắt lại không có rơi lệ.

Thân thể theo gió mà phân tán xung quanh, dần dần , liền cái gì đều cảm giác không được . .

Nguyên lai này chính là chết đi.

Mang theo sự phản bội, thống khổ cùng tuyệt vọng.

Xích Trụ, vì cái gì người không có tới?

Vì cái gì vì cái gì vì cái gì.

Liên ngay cả linh hồn cũng phải tan biến, câu chú ngữ chất vấn vẫn vang vọng bốn bề.

Tần Tiêu nằm trên sàn nhà lạnh băng, nước mắt không thể kiềm chế mà chảy xuống mặt đất.

Hắn tỉnh, từ trong ác mộng mà tỉnh lại, sau khi tỉnh lại, vẫn là có cảm giác bản thân còn trong mộng.

Bích Nhan quý quyết đứng ở phía trên hắn mà cười, miếng ngọc trước ngực nàng vẫn đang phát ra ánh sáng màu đỏ mỏng manh.

"Trả lại cho ta. . . . Đem nó trả lại cho ta. . . ."

Tần Tiêu gian nan mà vươn tay phải , hắn nghĩ muốn cầm lại nó, tựa như hồi đó, liều lĩnh cũng vì muốn cầm lại nó. . . Bởi vì ở trong miếng ngọc này chính là của Xích Trụ, là một bộ phận khác của Xích Trụ.

QUỖ THÊ

Mạt Hồi

www.dtv-ebook.com

Chương 0029

Người biết đạy là cái gì không?

Người không phải muốn biết quỏ chủ vì cái gì trở nên xấu như thế sao?

Là ta làm nga!

Quỏ chủ nói giải trừ hôn ước với ta, chỉ cần ta đồng ý bất luận ta muốn cái gì đều cho, thế là ta liền nói với hã, ta muốn dung mạo của người.

Cho nên ta có được miếng ngọc này, ở bên trong chính là diện mạo chân chính của quỏ chủ. Như vậy, có giống như là ta lấy được thân thể của quỏ chủ, mà người thì lấy được tim hã hay không?

Ha ha ha!

Ngôn Hoa, người làm sao cũng nghĩ không đến, quỏ chủ cũng thực để ý ta nga, bởi vì hã nguyện ý đem một nửa của mình giao cho ta! Ta không cho hã nói với người việc này, hã cũng đáp ứng !

Ngôn Hoa, người xác định sao? Xác định quỏ chủ là toàn tâm toàn ý yêu người sao? Người tin tưởng ngày nào đó người chết, hã thật sự sẽ đến cứu người sao?

Ngôn Hoa, sẽ không, tuyệt đối sẽ không, người nhất định sẽ bị phản bội, bị mọi người cô lập, cuối cùng bi thảm mà chết!

Hắn ái Xích Trụ, hắn không cần Xích Trụ là đẹp hay xấu, nhưng hắn không thể dễ dàng tha thứ tất cả của Xích Trụ rơi vào trong tay người khác - sự độc chiếm của hắn rất mạnh, hắn muốn, toàn bộ của Xích Trụ.

Cho nên, miếng ngọc này, bất luận như thế nào cũng muốn lấy được, cũng muốn đoạt trở về!

Đúng vậy, ở trước mặt Bích Nhan hắn là ích kỷ, bởi vì hắn không có khả năng đem Xích Trụ phân ra gì một phần cho nàng, hắn cũng tàn nhẫn, vì đoạt miếng ngọc về, hắn không tiếc lấy sinh mạng của Bích Nhan và mình để đánh cược, hắn kiên trì tin tưởng mình cuối cùng nhất định có thể thắng, Bích Nhan bị thua sẽ vì vậy mà chết đi

Hắn chính là như vậy dùng sinh mệnh để yêu Xích Trụ.

Chính là a, Xích Trụ.

Người là thật sự yêu ta sao?

Đã dùng hết hết thủy lực lượng đi gọi, vì cái gì người không đến?

Vì cái gì?

"Hiện tại, ta có thể cho người biết một chuyện."

Bích Nhan đi đến trước mặt Tần Tiêu, từ trên cao nhìn xuống thân thể lạnh lẽo vô cùng nặng nề, khó có thể động đậy chỉ có thể nằm trên sàn nhà lạnh như băng của Tần Tiêu.

"Là ta đem ôn dịch đến thôn trang người từng ở, cũng là ta cố ý cứu một hai tên thôn dân lấy được tín nhiệm của bọn hắn, sau đó thiêu diệt bọn hắn phóng hỏa thiêu người. Đây chính là nhân loại, ngu muội, vô tri, cực dễ bị quấy nhiễu, chỉ cần cho bọn hắn một sự giả dối liền có thể dễ dàng đạt được sự tín nhiệm của bọn hắn --"

Tần Tiêu không nói gì, nhưng nằm trên mặt đất yên lặng rơi lệ, nước mắt của hắn như mất khống chế, làm sao cũng không dừng lại được. . . .

Là hắn bị ảo giác sao?

Thống khổ Ngôn Hoa lưu lại trước khi chết hiện vẫn đang dày xéo lòng hắn, giống như ác mộng vẫn kéo dài.

"Đúng ..., trước khi người bị lửa lớn thiêu chết, ta có nghe được người la lên tên của quý chủ -- nhưng, quý chủ cuối cùng đều không xuất hiện."

Bích Nhan nhẹ nhàng ngồi xổm xuống, hai bàn tay trắng như ngọc chế trụ cổ của Tần Tiêu.

"Biết là vì cái gì không? Hoặc là bởi vì, quý chủ hắn, căn bản là không yêu người. . . ."

Tim lại bị xé rách, vỡ thành từng mảnh từng mảnh, nhưng mà cũng chỉ có thể mở to đôi mắt rơi lệ, nhìn Bích Nhan cười đến quý quyết mà thôi.

Thân không thể động, ngay cả di chuyển một ngón tay cũng cực kì gian nan, thân thể giống như cất giấu quái thú, thật mạnh áp ở trên người hắn khiến hắn không thể động đậy, rồi mới từ từ từng chút gặm nhắm thân thể hắn, từ trong ra ngoài, đau không nói nổi.

"Đúng vậy, hắn không yêu người, cho nên hắn không đến cứu người. . . . Mặc kệ người kêu thảm thế nào, hắn cũng không xuất hiện, quý chủ hắn. . . Không yêu người. . ."

Câu này nói để ai nghe? Vì cái gì mắt Bích Nhan cũng tiềm ẩn đau thương, không ngừng lặp lại câu này như bị thôi miên, với Tần Tiêu, cũng với chính mình.

Tay Bích Nhan bóp cổ Tần Tiêu, nhưng nàng không có dùng sức bóp, mà là chậm rãi nâng lên thân thể nặng nề của Tần Tiêu.

"Mặc dù người có biết rất nhiều chuyện, nhưng ta sẽ không để người đem những việc này cho quý chủ viết, người chết một lần nữa đi, Ngôn Hoa."

Bích Nhan mỉm cười, trong tươi cười chỉ có máu, Tần Tiêu ở trong tay nàng, không có lực chống đỡ.

Một đạo tia sáng chói mắt phá ra phía trước, ánh mắt Tần Tiêu dừng trên miếng ngọc phát ra ánh sáng màu hồng nhạt trước ngực Bích Nhan --

Bích Nhan đứng lên, trên sàn nhà, thân thể Tần Tiêu đã biến mất vô tung vô ảnh.

Trở lại thành hỉ phòng như trước, Bích Nhan chuyển hướng không có nửa điểm quyến luyến biến khỏi phòng. Mộng tưởng của nàng trước đây chính là vào ở căn phòng này, trở thành chủ nhân của phòng này,

Nhưng hiện tại, gian phòng này đã triệt để nhiệm hơi thở của người khác.

Nàng hận, cũng không cam, căn phòng đã từng thuộc về người khác nàng tuyệt đối sẽ không tiến vào nữa --

Nhưng nàng vẫn muốn trở thành vợ của Xích Trụ, không ai có thể lấy đi vị trí vợ Quý vương của nàng, sau lúc đó, nàng phải tiến vào ở trong một căn phòng khoan khoái hấp dẫn hơn.

Mà gian phòng này, tổng có một ngày, nàng phải thiêu nó.

Bóng dáng Bích Nhan xuyên qua những lều các đăm chìm trong bóng tối vô hạn, trên đường đi những yêu ma quỷ quái thấy nàng đều né tránh,

nàng không gặp trở ngại gì cuối cùng đi đến một cánh cửa lớn có hình mặt người dài ở chỗ sâu nhất.

Trước khi nàng đến, khuôn mặt dài ở trên cánh cửa đang nhắm mắt, khi Bích Nhan đứng ở trước cửa, cửa lớn mở ra hai con mắt to như cái chậu của nó.

"Quý chủ còn mấy canh giờ nữa mới ra?"

Nhìn cánh cửa lớn có khuôn mặt dài không biết lớn hơn mình biết bao nhiêu lần, Bích Nhan không có một tia sợ hãi, mà là bình tĩnh dò hỏi nó.

"Còn gần nửa giờ. . . ."

Cửa lớn phát ra thanh âm trầm thấp lại khàn khàn chậm chạp giống như tiếng đá bị nghiền ra.

Nửa canh giờ, ở nhân gian cũng là nửa ngày, thời gian tuyệt đối đủ! Nàng hoàn toàn có thể ở trong thời gian này khiến Tần Tiêu chết bỏ mạng, sau khi Xích Trụ ra, nàng liền cho hắn biết, là Tam đầu khuyến mang Tần Tiêu đi rồi. Dù sao nàng sớm xem không thuận mắt cái con Tam đầu khuyến chưa bao giờ nghe lời nàng, chỉ nghe mệnh lệnh của Xích Trụ và Ngôn Hoa, như vậy vừa lúc có thể một đá chọi hai chim, giết Tần Tiêu đồng thời thuận miệng nói cũng khiến hắn cho Tam đầu khuyến chôn cùng.

Mắt Bích Nhan hiện lên một mặt ánh sáng lạnh tàn nhẫn, sau khi được câu trả lời, nàng lập tức xoay người, trước khi rời khỏi nhìn thoáng qua phiến cửa lớn kia đã nhắm lại hai mắt.

Ánh mắt Bích Nhan có cô đơn, thâm thương, càng nhiều là không cam lòng.

Bởi vì nàng biết, quý chủ Xích Trụ mỗi lần tiến đến nơi này đều là làm cái gì.

Hắn đang luyện thuốc, nắm chặt thời gian làm ra một loại thuốc có một không hai trên thế giới, hắn phải chế ra kịp trước khi hắn và người đó đại hôn, khi người đó chính thức trở thành vợ hắn, liền cho người đó ăn vào.

Để người đó trở thành giống như hắn, cũng có pháp lực vô hạn, là thần, trên có thể thông thần dưới có thể phục ma.

Đây là chuyện ngay cả Xích Trụ cũng không rõ. Mặc dù Xích Trụ vẫn tò mò chính mình vì cái gì xuất hiện ở nơi này, nhưng hắn chưa từng muốn đi tìm nguyên nhân.

Nhưng Bích Nhan đã tìm, bởi vì yêu hắn, cho nên muốn biết tất cả chuyện của hắn, sau khi trải qua một phen cố gắng, nàng mới hiểu được nguyên nhân của Xích Trụ rốt cuộc là cái gì, vì cái gì hắn chưa từng muốn phải rời khỏi nơi này.

Đó là bởi vì, Xích Trụ hắn, chính là ngọn núi này, chính là phiến núi rừng này.

Hắn là tinh hoa của núi và rừng đã trải qua ngàn vạn năm dựng dục mà sinh ra, là tinh hoa của hàng vạn hàng nghìn sinh linh trong núi rừng này tập hợp lại, là thần.

Thời gian chồng chất làm cho năng lực Xích Trụ càng ngày càng mạnh chính là chứng minh, ở trong núi rừng diện tích vô tận này, mỗi một sinh linh mới sinh ra đều gia tăng thêm một phần lực lượng cho Xích Trụ.

Xích Trụ chính là trung tâm của núi rừng này, chúng quỷ quái đều đã bị lực lượng mạnh mẽ của hắn hấp dẫn, tụ tập ở bên cạnh hắn, thần phục vu hắn, xưng hắn thành vương.

Trải qua một thời gian dài tích lũy, bên cạnh luôn có lực lượng tà ác vây quanh, năng lực của Xích Trụ càng lúc càng hắc ám, cũng dần dần khiến hắn lầm tưởng hắn cùng nhóm quỷ quái này, đều là quỷ, đều là đã chết.

Nhưng cho dù như thế, bản chất của Xích Trụ là hoàn toàn không thể thay đổi, đó chính là hấn đích thực là thần, đích thực có sức mạnh cường đại mà nhóm yêu ma không thể có được.

Mà nàng, là hấn sáng tạo, tính là phân thân của hấn, mặc dù sức mạnh không bằng một phần nhỏ của hấn, nhưng giấu Xích Trụ làm một số việc trong núi rừng này, hoàn toàn có thể làm được.

Huống hồ, chỉ cần Xích Trụ tiến vào bên trong cánh cửa này, cảm ứng của hấn đối với quỹ cốc này sẽ rơi vào trạng thái đoạn tuyệt, bởi vì bên trong là hoàn toàn phong bế, bởi vì luyện thuốc cần tập trung sức lực cao độ, cũng cần tiêu phí nhiều tinh lực cực lớn.

Xích Trụ nguyên bản là cô độc, xem nhẹ hết thảy, xem hết thảy như không có cũng cũng không để ý bất luận kẻ nào, trước khi người đó xuất hiện, liền ngay cả bọn họ cũng không nghĩ được Xích Trụ có thể vì người khác làm được như thế

Xích Trụ để ý người đó như thế, nàng liếc mắt một cái có thể nhìn ra, cũng khiến nàng càng hận càng oán.

Rõ ràng, là thời gian nàng ở bên cạnh hấn dài hơn, rõ ràng, nàng sinh ra chính là vì ở bên cạnh hấn . . .

Bích Nhan hàm oán rời khỏi phiến cửa lớn đóng chặt kia, khi xoay lưng về phía cửa lớn, biểu tình của nàng là lãnh khốc tàn nhẫn. Nàng còn có một việc phải làm, trước khi Xích Trụ ra, nhanh chóng kết thúc.

QUỶ THÊ

Mạt Hồi

www.dtv-ebook.com

Chương 0030: End

Giang Nham trên mặt mang khẩu trang sau khi chấm dứt công việc một ngày, dẫn một thân mệt mỏi thừa dịp đêm về tới trước nhà trọ đơn độc của mình. Còn không có tiếp cận đến trước cửa thì, Giang Nham liền thấy được có một bóng người như là ngã vào ngoài nhà mình, hoang mang đến gần nhìn một cái, khi thấy rõ người này là ai thì, Giang Nham lập tức đi lên ngồi xổm trước mặt người này.

"Tần Tiêu?"

Người ngã vào cửa nhà hấn hôn mê bất tỉnh, sau khi Giang Nham tháo xuống khẩu trang liền thử đẩy thân thể Tần Tiêu, nhìn thấy hấn vẫn đóng chặt hai mắt như cũ, Giang Nham lo lắng nâng hấn dậy, vừa lớn tiếng kêu gọi hấn vừa lay động thân thể hấn.

Tần Tiêu vẫn không có phản ứng gì, ngay khi Giang Nham càng lúc càng bất an thì Tần Tiêu sắc mặt tái nhợt mới từ từ mở hai mắt ra, khi ánh mắt mơ hồ nhìn thấy người trước mặt thì, hấn không xác định dùng thanh âm khàn khàn thử gọi: "Giang Nham?"

Giang Nham dùng sức gật đầu: "Là ta!"

"Ta không phải đang nằm mơ?" Tần Tiêu phất tay vươn tay kéo lấy vạt áo Giang Nham, khuôn mặt khó có thể tin.

"Người đang nói cái gì, đây đương nhiên không phải mộng, sao có thể là mộng được."

Sau khi trả lời xong, Giang Nham mới tử tế nhìn tử tế từ đầu đến chân Tần Tiêu một lần, xong mới hỏi: "Tần Tiêu, người rốt cuộc thế nào? Một năm nay người đi đâu? Đã phát sinh chuyện gì, vì cái gì ta dẫn người đi vào rừng rậm tìm người thì, lại như thế nào cũng không tìm thấy con đường mòn nhỏ lúc trước chúng ta đi vào, càng tìm không được nơi đến của người? Người có biết ta đều sắp vội muốn chết hay không, tất cả mọi người nói người khẳng định đã xảy ra chuyện, chỉ có ta không tin người thật sự biến mất như thế, vẫn, vẫn không có bỏ cuộc kiên trì đi tìm. . . ."

Giang Nham lo âu lẫn vui sướng đem gương mặt Tần Tiêu xem vào trong mắt, nhưng Tần Tiêu đã không còn nhiều tinh lực để cảm động, bởi vì có một việc càng khiến hấn để ý.

"Một năm."

Vô lực nằm ở trong lòng Giang Nham, mắt Tần Tiêu mở càng lớn hơn.

"Đúng vậy, là một năm." Giang Nham nặng nề gật đầu, "Đoạn thời gian này người rốt cuộc biến đi đâu? Còn có, người hiện thế nào, sắc mặt sao lại khó coi như thế?"

Tần Tiêu trầm trọng lắc lắc đầu : "Ta cũng không biết. . . Ta cảm thấy rất mệt mỏi, thân thể rất nặng nề, rất khó chịu. . ."

Trạng huống của Tần Tiêu thoát nhìn thực không xong, nghĩ đến bọn hấn còn đứng ở ngoài nhà, Giang Nham rất nhanh liền nâng thân thể nặng nề của Tần Tiêu dậy, vừa cố sức khiêng hấn đứng lên, vừa lấy ra chìa khoá mở cửa.

"Tần Tiêu, người nhịn một chút, ta đỡ người vào nhà trước."

"Ân."

Tần Tiêu nặng nề chậm chạp gật đầu, tầm mắt của hắn thoạt nhìn thật rất nặng nề, mắt gần như là mở không ra.

Khi Giang Nham rút cuộc đem Tần Tiêu đặt lên giường thì, Giang Nham mới phát hiện Tần Tiêu lại lâm vào hôn mê. Tần Tiêu sắc mặt trắng bệch, toàn thân đều đang đổ mồ hôi lạnh, tình hình thoạt nhìn thực không xong, hắn thực lo lắng, nhưng hắn lại không muốn đem Tần Tiêu vào bệnh viện hoặc gọi bác sĩ đến đây.

Hắn gấp đến độ không biết như thế nào cho phải cứ đi qua đi lại cạnh giường, sau đó mới hoảng loạn đi tìm một ít thuốc có thể chữa bệnh, không kịp, hắn đang cầm một đồng lớn bình thuốc, thuốc mỡ và những viên thuốc không biết là trị bệnh gì.

Khi hắn đem một đồng thuốc này đặt ở bên giường, sau khi tử tế xem qua mỗi một loại thuốc thì, hắn chọn ra một ít thuốc có thể trị cảm. Nhưng ngay lúc hắn tìm đến nước để cho Tần Tiêu đang hôn mê uống thuốc thì chú ý tới trên người Tần Tiêu không ngừng toát ra mồ hôi lạnh làm ướt cả quần áo của hắn, nghĩ cứ để hắn tiếp tục như vậy có thể khiến trạng huống của hắn tiếp tục không xong thì, Giang Nham nghĩ cũng không nghĩ liền thoát quần áo của Tần Tiêu ra. . .

Sau khi thoát quần áo ra, xuất hiện ở trước mặt Giang Nham chính là cái gì, hắn kinh ngạc đứng ở tại chỗ, không lâu sau, chân hắn lại mềm ra liên tục lui về sau mấy bước, đến khi lưng đụng vách tường, nhưng mắt vẫn nhìn thẳng thân thể Tần Tiêu, tựa như thấy được cái gì vừa khủng bố vừa khó tin.

Giang Nham nhìn đến, thân thể Tần Tiêu xuất hiện tảng lớn tảng lớn lỗ đen, giống như là bị cái gì ăn mòn, bên cạnh miệng vết thương, da thịt chuyển từ tím sang đen thậm chí còn chảy ra mủ vàng, thoạt nhìn cực kì kinh tởm cũng cực kì khủng bố.

Trong nã Giang Nham trống rỗng dựa vào trên tường, thật lâu không thể khôi phục -- cuối cùng khiến hãn kinh tỉnh, không phải gì khác, là tiếng chuông cử, chợt vang lên trong ban đêm yên tĩnh cơ hồ chấn vỡ màng nhĩ của hãn.

Tiếng chuông cửa liên tục vang lên, Giang Nham sau khi bị kinh tỉnh không biết ý thức tới rồi cái gì, đầu tiên là dùng chân che lại thân thể Tần Tiêu, mới chạy tới mở cửa.

Có lẽ là tiếng chuông quá lớn đi, nguyên bản Tần Tiêu đang hôn mê cũng thông thả mở mắt ra, hãn nhìn đến thân ảnh Giang Nham chạy ra mở cửa, không lâu sau, hãn nghe được tiếng nói chuyện của Giang Nham cùng người khác --

"Người là Giang Nham tiên sinh phải không?"

"Đúng vậy, là ta. Các người muốn làm gì?"

"Cảnh sát nhận được báo án, nói người chứa chấp một người bị nhiễm bệnh nặng có thể lây nhiễm, chúng ta hy vọng trước khi người bệnh này có thể lây nhiễm cho người khác, người ngay lập tức giao người này ra."

"Các người sai rồi, chỗ này của ta không có người như người nói!"

"Vậy, Giang tiên sinh, người có thể để chúng ta vào nhìn một cái, xác nhận một chút không?"

"Các người không có quyền lợi này --"

"Đây là lệnh điều tra, chúng ta có quyền lợi này."

"Ai, uy, các người không thể tiến vào, các người đi ra ngoài cho ta --"

"Ngăn hãn lại!"

"Thả ta ra, ta đã nói chỗ này không có người bệnh nào!"

"Trước ngăn hẳn lại, hẳn cũng có thể tiếp xúc người bệnh truyền nhiễm, phải đưa đi bệnh viện làm kiểm tra sẵn cách ly!"

"Thả ta ra! Các người thả ta ra. . . ."

Thanh âm lo lắng của Giang Nham không ngừng truyền tới, Tần Tiêu rất muốn biết hẳn rốt cuộc thế nào, nhưng hẳn cử động không được, thân thể hẳn đau quá, rất nặng nề. Hẳn chỉ có thể nằm ở trên giường, cố gắng mở mắt ra, nhìn mấy người mang nón chống độc cùng với y phục cách ly tiếng vào phòng.

Bọn họ lấy ra cái chần trên người hẳn, phát ra thanh âm kinh hoàng, tiếp theo bọn họ dùng một ít dụng cụ tiến hành điều tra ở trên người hẳn, rồi sau đó hẳn nghe được bọn họ nói: "Người này đã bị bệnh rất nặng, hẳn hiện tại chính là nguyên nhân gây bệnh, tất cả trên người hẳn đều có thể trở thành nguyên nhân lây bệnh. Vì phòng ngừa bệnh tình phát tán tiếp. Hiện tại lập tức tiêm thuốc cho hẳn, khiến hẳn an nhàn chết đi ngay sau đó cách ly đem hoả táng (thiêu xác)!"

Cái gì.

Tần Tiêu tưởng chính mình nghe nhầm, nhưng không lâu sau, ánh mắt mơ hồ của hẳn, nhìn đến một người bắt đầu dùng tiêm lấy thuốc --

Tần Tiêu nhớ tới một câu cuối cùng Bích Nhan đã nói với hẳn, nàng nói, phải khiến hẳn chết lại một lần.

Hiện tại hẳn rốt cuộc hiểu được ý tứ của nàng, nàng là muốn hẳn chết giống phương thức Ngôn Hoa đã chết lúc trước. Lần khó khăn này, hẳn thật sự cũng chỉ có thể như vậy sao? Hiểu được tất cả hết thảy, kết quả lại phải .

..

Không

Chân tướng không có hoàn toàn mở ra, đúng vậy, không có. Hãn hoàn không biết vì cái gì khi Ngôn Hoa chết, Xích Trụ không có xuất hiện. . . Hãn không hiểu được. . . .

Người đứng trước mặt Tần Tiêu cầm cây tiêm đến gần hãn, thấy vậy, khoé mắt của TẦN tiêu đang triệt để bắt lợc rơi ra một giọt lệ tinh oánh.

Hãn như vậy, nếu chết, nhất định sẽ chết không nhắm mắt --

"Ping"

Ngay tại lúc Tần Tiêu sắp tuyệt vọng, bên tai hãn truyền đến thanh âm kịch liệt của cái gì bị đánh, người cầm cây tiêm phốc một tiếng thật mạnh ngã vào trên người hãn, mở mắt nhìn lại, hãn thấy được Giang Nham đang cầm cây gậy lớn thở hốt hên, bên cạnh hãn, đã có một người ngã xuống.

"Tần Tiêu, ta sẽ không để người chết đi như thế."m

Nhìn Tần Tiêu nằm ở trên giường, Giang Nham lộ ra một cái tươi cười, thấy thế hốc mắt Tần Tiêu phát nóng -- đây chính là bằng hữu tốt nhất của hãn!

Bởi vì dưới lầu còn có đồng bọn của những người này, vì phòng ngừa bọn hãn phát hiện dị dạng liền đến xem xét, Giang Nham không có nhiều lời, rất nhanh liền công Tần Tiêu, an toàn rời khỏi.

Trước khi đi ra khỏi phòng, Tần Tiêu còn thấy được một người khác mặc y phục cách ly ngã bên cạnh cửa, đây đại khái chính là người lúc nãy ngăn chặn Giang Nham.

Tần Tiêu mặc dù vạn phần thống khổ, nhưng thấy vậy, cái miệng của hãn vẫn hơi hơi giương lên. Hãn nhớ kỹ Giang Nham học qua không thủ

đạo (võ Nhật Bản), cũng là một cao thủ, để cho một người ngăn chặn hẳn, sao lại có thể thành công đây?

Giang Nham rất nhanh liền đem Tần Tiêu vào trong xe, trước khi bị phát hiện, nhanh chóng chạy xa khỏi, chạy được một đoạn, Giang Nham không biết nên đi đâu mới tốt. Hẳn nói cho Tần Tiêu, dựa vào tình huống hiện tại của hẳn, bị người phát hiện chỉ có một kết cục, hẳn phải chết không nghi ngờ.

Tần Tiêu hỏi vì cái gì lại như vậy, hẳn trả lời: "Khoảng ba tháng trước, một căn bệnh truyền nhiễm nhanh chóng lan tràn trong thành phố. Tốc độ truyền nhiễm cực nhanh, bệnh tình lây nhiễm tàn nhẫn khiến tất cả mọi người vừa nghe đã sợ mất mật, gần ba tháng, đã chết hơn hai trăm người. Hơn nữa đến hiện nay đều không có phương thức hữu hiệu trị liệu, người bị lây nhiễm chỉ có thể đưa đến khu cách ly chờ chết, sau khi chết thì thể phải hoá tán. Một ít người bị bệnh nặng, chỉ có thể an nhạc (không đau) chết ngay rồi đưa đi hoá táng. . . Hiện tại, cả thành phố đều chìm đắm trong khủng hoảng, giống như là đêm trước khi tận thế . . ."

Sau khi Giang Nham nói xong việc này, sắc mặt trầm trọng, ánh mắt nhìn phía trước tràn ngập không có đường lựa chọn.

Tần Tiêu nhìn hẳn, qua thật lâu mới nói: "Giang Nham, người vì cái gì phải cứu ta? Người không sợ bị ta lây bệnh sao . . ."

"Ta không thể nói không sợ. Nhưng ta càng không thể mở to mắt nhìn bằng hữu của ta chết trước mặt ta. . . ." Giang Nham xoay người nhìn hẳn, trong mắt đích thực biểu lộ chân thành không nghi ngờ.

Tần Tiêu thật lâu không nói gì, chỉ biết là thân thân thể mặc dù đau, nhưng trong lòng ấm áp.

Bích Nhan muốn khiến hẳn chết đi như Ngôn Hoa, nhưng nàng không lường được phải không? Giang Nham không có như A Đức vì hoảng sợ quá

mức mà bỏ mặc bằng hữu chết đi

"Tạ cảm ơn người, Giang Nham." Tần Tiêu nghẹn ngào nói.

"Cảm ơn cái gì!"

Giang Nham lại nhìn phía trước, lúc này, hắn bắt đầu lộ ra hoang mang : "Tần Tiêu, người nói chúng ta nên đi nơi nào?"

Hiện tại ở thành phố có đầy nguy cơ, bọn hắn đã không có chỗ có thể đi, cũng không có đường để chạy...

Ánh mắt Tần Tiêu rời khỏi người Giang Nham, khuôn mặt hắn tái nhợt hẳn, hắn nói với Giang Nham: "Giang Nham, đưa ta quay về nơi ta từng biến mất. . . Trong rừng rậm."

"Cái gì?" Giang Nham thiếu chút nữa lái xe lệch đường, "Vì cái gì phải đi về, khu rừng rậm kia rất quý giá? Hơn nữa người cũng vừa mới trở về."

"Không, nhất định phải trở về." Chi dù thần thái mệt mỏi không chịu nổi, trong mắt Tần Tiêu vẫn tràn đầy kiên định, "Muốn giải trừ tất cả chỉ có trở về."

Trầm mặc một trận, Giang Nham mới nói: "Tần Tiêu, có thể cho ta biết đoạn thời gian người biến mất, rốt cuộc phát sinh cái gì không?"

". . . . Ta nằm một tràng mộng." Tần Tiêu thông thả trả lời, ánh mắt mê li, suy nghĩ về phương xa, "Một tràng mộng rất dài rất dài. . . Nơi đó có một người một mực chờ ta. . . Giang Nham, đưa ta trở về đi, trở về. . . ."

Giang Nham chú ý tới từ Tần Tiêu dùng là trở về, không phải đi, mà là trở về. . . Tựa như đó vốn là chỗ của hắn, chính là từ chỗ đó tới.

Giang Nham trầm mặc, lại đem ô tô quay đầu, khi lòng việc này thì, trong lòng hắn bỗng nhiên có chút trống vắng, tựa hồ lần đi này, Tần Tiêu

liền thật sự sẽ không trở về nữa.

Nhưng hẳn chỉ có thể tuyển chọn làm như thế, bởi vì đây là hy vọng của Tần Tiêu.

"Người tưởng ta sẽ để người thuận lợi trở về?"

Từ trong kính nhìn thấy tất cả sự việc con mắt sáng của Bích Nhan liền trợn lên, tức tối vung tay một chút, nàng chuẩn bị xuyên qua kính đến nơi của Tần Tiêu, tính toán ngăn cản hẳn trở lại quỷ cốc.

Nhưng, ngay lúc nàng chuẩn bị hoá thân xuyên qua kính thì, một cỗ lực lượng cường đại đánh vào thân thể của nàng, nàng bất ngờ không kịp phòng vệ, bị đánh thật mạnh ngã trên mặt đất.

Thân thể giống như rời rạc giống như thống khổ, nàng ở trên mặt đất vùng vẫy đã lâu đều không thể đứng dậy, máu từ trong miệng nàng chảy ra, chảy một bãi trên mặt đất.

Bích Nhan nhìn đến bóng dáng màu đen đứng trước kính, nàng không dám tin lắc đầu: "Quý chủ. . . Vì cái gì? Ngài hiện tại không phải đang. . . Luyện được sao . . ."

Xích Trụ xoay người lạnh lùng nhìn nàng: "Được từ năm trăm năm trước khi Ngôn Hoa rời đi đã được luyện xong."

"Kia vì cái gì ngài. . . Ngài. . ." Bích Nhan trên mặt đất giãy dụa, không lâu sau, nàng hiểu được cái gì, ngơ ngác mà nhìn về phía Xích Trụ, "Nguyên lai. . . Những chuyện này đều là kế hoạch của ngài. . ."

Xích Trụ thu hồi ánh mắt đang nhìn Bích Nhan, đưa lưng về phía nàng mà nói : "Trước ta thật là quá tín nhiệm người, khi luyện được thì đem toàn quyền phụ trách Quỷ cốc giao cho người. Ta cứ tưởng đáp ứng yêu cầu của người mà hủy dung thì người sẽ cam tâm mà buông tha cho ta, sẽ không

khó xử cho Ngôn Hoa, không nghĩ đến lại làm Ngôn Hoa bị chết thảm như vậy – này là sai lầm của ta."

Nước mắt của Bích Nhan chảy xuống : "Ngài phát hiện ra chuyện này khi nào?"

"—Sau khi Ngôn Hoa chết được một khoảng thời gian, ta loáng thoáng biết được một chút .

Nhưng mà khi Ngôn Hoa rời đi làm cho ta cảm hận không thể bình tĩnh mà suy nghĩ. Thêm vào người khi đó cứ ở bên người ta mà giật dây, cho biết Ngôn Hoa chính là lợi dụng ta, rồi vì sau khi khuôn mặt ta bị hủy dung nên Ngôn Hoa không tiếp nhận được hủy hôn lễ mà rời đi, làm cho ta tin tưởng Ngôn Hoa thật sự lợi dụng ta, cho nên liền không có tí mĩ mà suy nghĩ. Nhưng sau này, khi Tần Tiêu xuất hiện, ta ý thức đến đây chuyện này. . . . Nếu lúc đó Ngôn Hoa thật là bởi vì không tiếp nhận được ta mới rời khỏi, vậy khi chuyển thế (đầu thai), hẳn vì cái gì mà muốn trở về đây?"

Việc đã đến nước này, Bích Nhan biết biện giải thì cũng vô dụng, nàng chính là yên lặng rơi lệ, thê lương nói: "Quý chủ, Bích Nhan chính là yêu ngài, như thế yêu ngài, so với Ngôn Hoa còn yêu ngài nhiều hơn . . ."

"Nhưng mà Bích Nhan, ta không yêu người."

"Vậy vì cái gì lại tạo ra Bích Nhan"

". . . . Thực xin lỗi." Một câu xin lỗi này, Xích Trụ nói xong , không biết phải nói cái gì hơn. Ngay từ đầu là bởi vì muốn có người bồi (ở cùng), nhưng hẳn không có nghĩ tới bản thân còn có thể yêu người khác, sẽ yêu một người nhiều như thế.

Một câu xin lỗi, làm cho Bích Nhan ghen ngào nước nở. Nàng rất cuộc hiểu được, dù nàng có yêu thế nào, hẳn cũng sẽ không yêu mình, bởi vì tất

cả tình cảm của hẳn đều dành cho người khác, đã muốn dành lại không được.

"VẬY, QUỶ CHỦ, NGÀI PHẢI XỬ TRÍ BÍCH NHAN NHƯ THẾ NÀO ĐÂY?" Bích Nhan quỳ rạp trên mặt đất, mở to đôi mắt đăm lẹ mà mơ hồ nhìn thân ảnh to lớn của người mà bản thân vẫn luôn khát khao có thể đi theo bấy lâu nay.

Xích Trụ thở dài một tiếng: "Bích Nhan, đem người chế tạo ra, là lỗi lầm của ta. . . ."

Nghe được này câu này, Bích Nhan biết được kết cục của mình như thế nào, nhưng là chỉ có thể quỳ rạp trên mặt đất mà bất lực khóc lóc

"Bích Nhan, cuối cùng, người muốn nói cái gì liền nói đi. . . "

Bích Nhan chính là khóc, sau đó nàng hiểu được khóc cũng không thay đổi được kết quả, nàng giãy dụa ngồi xuống, đối với Xích Trụ vươn tay: "QUỶ CHỦ, NGÀI CÓ THỂ ĐẾN BÊN CẠCH BÍCH NHAN KHÔNG? BÍCH NHAN CẦU NGÀI. . . ."

Xích Trụ vô thanh (kô tiếng động) mà đi tới trước mặt nàng, cũng ngồi xổm xuống, cho nàng tỉ mỉ vuốt ve khuôn mặt xấu xí của mình.

"QUỶ CHỦ, NGÀI CẤP BÍCH NHAN SINH MỆNH, BÍCH NHAN KHÓ CÓ THỂ TỰ KÈM CHẾ MÀ YÊU NGÀI, MÀ QUYẾT ĐỊNH CẢ ĐỜI LÀM BẠN NGÀI, TRỪ BỎ NGÀI RA, BÍCH NHAN THẬT SỰ CÁI GÌ CŨNG KHÔNG DÁM XA CẦU. NHƯNG VÌ CÁI GÌ CUỐI CÙNG NGÀI LỰA CHỌN NGƯỜI KHÁC?" Bích Nhan thê lương mà nhìn Xích Trụ ngay trước mắt, nhưng mà hẳn vẫn không nói gì, nàng giác ngộ mà nhắm mắt lại, lại mở mắt ra, "Bích Nhan rất muốn nói hận người. . . . Nhưng mà cuối cùng, Bích Nhan chỉ có thể

nói là, ta yêu người." (I luv U)

Bắt đầu từ chân, thân thể Bích Nhan giống như cát mà trôi mất, cuối cùng, còn lại chính là một đoàn sa y trắng như tuyết, nàng cuối cùng chảy xuống một giọt lệ rơi trên mặt đất, cũng

hóa thành hư vô.

Xích Trụ vẫn ngồi xõm trên mặt đất, như là ngẩn người, không lâu sau, hần vươn tay, dừng lại

ở miếng ngọc bị sa màu bao trùm mà loáng thoáng phát ra ánh sang mỏng manh.

Xích Trụ vươn tay, sa y có sinh mệnh mà tuột ra, miếng ngọc rốt cuộc hoàn toàn hiện ra ở trên không, nhưng khi tay của Xích Trụ đụng tới miếng ngọc, một đoàn ánh sang màu đỏ bao vây thân thể hần.

Hồng quang từ từ thấm vào bên trong, Xích Trụ đứng lên, hướng cái gương có thể nhìn mọi thứ ở trần gian mà đi tới.

Hồng quang thấm vào bên trong, âm thanh trầm trầm của Xích Trụ vang vọng trong phòng.

"Kêu tên của ta đi, Ngôn Hoa, lần này, ta nhất định sẽ xuất hiện. . . Kêu tên ta. . ."

Giang Nham đem xe chạy tới con đường phía trước, từ đèn xe chiếu xuống đường, con đường mòn vẫn kéo dài, cuối cùng là được bao phủ bởi rừng cây u ám.

"Tần Tiêu, chúng ta thật sự phải vào sao?"

Cảnh sắc quỷ dị như vậy làm cho Giang Nhan bất an nuốt nuốt nước miếng, rồi âm thanh của hần giống như bị đem tới căn nuốt mà nhỏ xuống, không có gì đáp lại.

Giang Nham chậm rãi xem Tần Tiêu đang ngồi phía sau, nhờ ánh đèn xe chiếu vào, hẳn thấy được Tần Tiêu hé ra khuôn mặt không có sức sống mà ngủ.

"Tần Tiêu?"

Đầu tiên là táo bạo ráng gọi khẽ một tiếng, nhưng không được đáp lại, Giang Nham lập tức cởi dây an toàn, mở cửa xe chạy vào đỡ lấy Tần Tiêu đang nằm im, rồi mới dùng sức vẫy hẳn.

"Tần Tiêu! Tần Tiêu! Người tỉnh tỉnh, người tỉnh tỉnh lại cho ta a, chúng ta tới rồi, người không phải muốn tới nơi này sao? Người phải tỉnh lại nói cho ta biết phải làm gì tiếp theo a, Tần Tiêu?!"

Không biết qua bao lâu, ngay lúc hy vọng của Giang Nham từng chút từng chút nhỏ dần, Tần Tiêu Rốt cuộc yếu ớt tỉnh lại, hẳn cố sức mở ra đôi mắt, đôi mắt mê man nhìn về phía Giang Nham, hẳn gian nan mà lên tiếng hỏi: "Ta làm sao vậy?"

Giang Nham nhìn hẳn như vậy, tâm đau xót, kém xém chút nữa là nước mắt chảy xuống.

"Tần Tiêu, người lại ngủ. . . Ngủ ngon an tĩnh, xem hù chết ta. . ."

"Thực xin lỗi"

"Không cần hướng ta giải thích. . . Tần Tiêu, chúng ta tới rồi, người xác định thật sự phải vào sao?"

"Tới rồi?" ánh mắt Tần Tiêu chậm rãi chuyển qua một bên, nhìn về phía rừng cây đang đắm chìm trong bóng tối, ánh mắt Giang Nham nhìn tràn ngập tìm cảnh phức tạp, "Giang Nham. . . Ta không nhúc nhích được. . . Người công ta vào, được không?"

"Ân!" Giang Nham dùng sức gạt đầu, "Chỉ cần người thật sự không có việc gì, mặc kệ là ở đâu ta đều mang người đi!"

Ánh mắt chuyển về, Tần Tiêu lộ ra một nụ cười yếu ớt.

"Giang Nham, người thật là một. . . Bạn tốt. . . . Ngô. . . ."

Tần Tiêu còn chưa nói dứt lời, đột nhiên trong miệng trào ra một ngụm lớn máu tươi. Giang Nham thấy tình trạng đó, lại không biết làm sao, hấn giúp đỡ Tần Tiêu, lo lắng mà dùng ống tay áo vì Tần Tiêu lau đi máu ở khóe miệng.

"Tần Tiêu, người thế nào ? Đừng dọa nạt ta a ."

Tần Tiêu nói không nên lời, hấn một mực nôn ra máu, giống như là muốn đem tất cả máu trong cơ thể mà phun ra.

"Tần Tiêu?!"

Thấy tình trạng của Tần Tiêu càng ngày càng nghiêm trọng, biết nếu còn phun máu ra như thế thì hấn nhất định sẽ chết, Giang Nham gấp đến độ sứt đầu mẻ trán, ngẩng đầu nhìn bốn phía, hiện tại bọn hấn đang ở vùng ngoại ô, đừng nói là người , ngay cả quỷ cũng không thấy, hấn phải cầu cứu như thế nào đây?

"Tần Tiêu, người nhất định phải ráng thêm a! Chúng ta đã tới rồi, người không phải muốn vào bên trong sao? Người nhất định phải chịu đựng a, ta, ta này liền mang người đi vào."

Không chỉ quần áo của Tần Tiêu, ngay cả quần áo của Giang Nham cũng bị máu của Tần Tiêu làm cho nhiễm hồng . Giang Nham nhìn Tần Tiêu thống khổ như thế, hốc mắt đều ở nóng lên, hấn nghĩ muốn đem Tần Tiêu công ở trên người mà dẫn hấn đi vào trong rừng rậm, nhưng Tần Tiêu lại nắm lấy áo hấn, mở miệng như muốn nói cái gì

"Tần Tiêu, người muốn nói gì?"

Giang Nham nhẹ nhàng buông người Tần Tiêu, đem lỗ tai tiến gần tới miệng Tần Tiêu, muốn nghe tiếng hắc nói gì. . .

". . . Giang, nham. . . Ta có thể. . . Có thể thật sự chịu không nổi nữa. . . .
Người đi đến bên trong, kêu, gọi tên hắc. . . Xích Trụ. . . Hắc sẽ xuất hiện. .
. . . Nếu. . . Ta khi đó thật sự không được, người nhất định phải cho hắc biết.
. . . Tần Tiêu, Tần Tiêu yêu hắc. . ."

Trong lòng Giang Nham đột nhiên trầm xuống, nguyên bản bàn tay nắm áo hắc cũng buông lòng ra, Giang Nham ngơ ngác mà nhìn mặt Tần Tiêu, rồi mới vươn tay run rẩy đặt ở trước mũi Tần Tiêu, cuối cùng, hắc xác nhận một việc, đó chính là, Tần Tiêu hắc. . . .

"Không."

Giang Nham khó có thể nhận mà lắc đầu. Hắc không tin bằng hữu của hắc liền thật sự như thế đi rồi, hắc không tin!

"Tần Tiêu! Tần Tiêu!"

Hắc phát cuồng kêu tên Tần Tiêu, cũng giống như trước mà lắc lư cơ thể Tần Tiêu, Giang Nham tưởng làm như vậy Tần Tiêu có thể tỉnh dậy lần thứ 2, nhưng lần này, Tần Tiêu lại không có mở mắt ra.

"Không. . . . Thế nào lại như vậy. . ."

Giang Nham ôm thân thể Tần Tiêu, ngẩng đầu bất lực mà nhìn bốn phía, sau đó, hắc thấy được trong bóng đêm ở sâu trong rừng rậm có một đường mòn.

Hắc nhớ tới, trước kia Tần Tiêu từng nói qua, Tần Tiêu nói hắc phải về đây, bởi vì chỗ này có người đang chờ hắc, hắc nhất định phải trở về.

Giang Nham rưng rưng công thân thể Tần Tiêu, mang hấn đi trên con đường bọn họ đã từng đi qua.

Lần đầu tiên cùng Tần Tiêu tới đây, bọn họ ở cuối con đường thấy 1 ngõ rẽ, sau đó bọn hấn đi vào trong một thôn trang quý dị, tiếp theo bắt đầu lạc nhau. Khi hấn mang theo người lại đi tìm Tần Tiêu, rốt cuộc không thể tìm thấy ngõ rẽ mà họ đã từng đi qua, cũng tìm không thấy

Tần Tiêu. Hấn tựa như không khí mà biến mất, liền như thế không thấy .

Sau này Tần Tiêu trở về , sau khi biến mất 1 năm, dẫn theo một thân bí ẩn trở về , hấn nghĩ muốn hỏi cho rõ ràng hết thảy, nhưng lại không có dịp để hỏi, bởi vì tình trạng thân thể của Tần Tiêu không cho phép, cũng bởi vì bọn hấn không có nhiều thời gian cho lắm.

Mặc dù cái gì cũng không rõ ràng, nhưng là, hấn hiểu được một việc, trái tim Tần Tiêu đã bị mất đi, mất đi ở một địa phương không có đi, cũng không biết đã mất cho ai.

Khi Tần Tiêu nói về người kia, cái nơi kia, trong ánh mắt lấp lánh làm cho người ta khó có thể không chú ý.

Dù trải qua thống khổ như vậy, lại vẫn muốn trở về, có phải hay không, cho dù phải chết cũng muốn chết ở bên người kia ư?

Giang Nham công thân thể càng ngày càng lạnh của Tần Tiêu, yên lặng mà rơi lệ , lần mò đi vào sâu trong rừng, hấn không biết đi được bao lâu rồi, khi nhìn tới phía trước, tựa như trước kia đi tìm Tần Tiêu, không có đường đi, hấn dừng bước chậm rãi buông Tần Tiêu, để cho hấn nằm trên mặt đất.

Giang Nham thấy khuôn mặt an tĩnh của Tần Tiêu, lâm bẫm nói: "Tần Tiêu, không có đường, chúng ta phải làm sao bây giờ? Tần Tiêu, người tỉnh lại đây trả lời ta a. . ."

Tần Tiêu không có mở mắt ra, cũng không có trả lời, Giang Nham dùng ống tay áo lau đi lệ ở khó mắt, ngẩng đầu nhìn một mảnh đích rừng rậm tối đen, nhớ lại trước khi Tần Tiêu chết có lưu lại cho hắn một câu, hắn đối mặt với bóng tối trong rừng sâu, gọi tên một người : "Xích Trụ. . ."

Một tiếng, âm thanh biến mất ở rừng rậm vực thẳm, âm thanh hẳn lại lớn hơn nữa, kêu lần thứ hai : "Xích Trụ!"

"Người ở trong lời nói mau đi ra, đi ra gặp Tần Tiêu một lần, Xích Trụ --"

Ngay khi Giang Nham tuyệt vọng mà cuối đầu rơi lệ, trước mắt đột nhiên một mảnh ánh sáng, hắn kinh ngạc mà ngẩng đầu nhìn, một bóng người được một mảnh hồng quang bao vây từ

trong bóng tối sâu thẳm đi ra.

Khi người này xuất hiện bên cạnh họ, hồng quang biến thành màu trắng, không chói mắt mà sang ra, tựa như ánh sáng dịu dàng. Giang Nham đang nhìn rõ diện mạo người này, liền ngây dại, sững sờ mà nhìn hắn, thậm chí đã quên bản thân đang ở nơi nào.

Người tới như là không nhìn tới Giang Nham, trong mắt có người nằm yên tĩnh trên mặt đất, Tần Tiêu, hắn nhẹ nhàng đem Tần Tiêu ôm vào lòng, nguyên bản ánh sáng bao quanh hắn cũng bao quanh luôn Tần Tiêu.

Thấy tình trạng đó, Giang Nham bình tĩnh lại, lập tức nói: "Người chính là Xích Trụ đúng không?"

Nam nhân ôm lấy Tần Tiêu không ngó ngàng gì đến Giang Nham, chỉ im lặng mà cởi bỏ quần áo của Tần Tiêu, sau đó tay hắn rờ qua chỗ nào, những chỗ hư thối trên làn da của Tần Tiêu liền

khôi phục y như cũ.

Động tác này của nam nhân làm cho Giang Nham kinh ngạc mà há hốc mồm, mặc dù cảm thấy không thể tưởng tượng, nhưng thấy dung mạo kinh động tiên nhân, hẳn lại cảm thấy đương

nhiên là được . . .

Chẳng lẽ, đây là Xích Trụ? Người mà làm cho Tần Tiêu ái mộ hay sao?

Không -- lấy cách thức xuất hiên này, dùng cái phương pháp trị vết thương trên người Tần Tiêu, hẳn nhất định không phải nhân loại , vậy --

Giang Nham nhin không được mà si ngốc nhìn nam nhân diện mạo tuyệt mỹ, khí chất xuất trần, tóc dài phiêu dật trước mặt, cảm thấy người này nhất định là vị thần trị vì ngọn núi này.

"Người có thể cứu Tần Tiêu, đúng không? Người nhất định phải cứu hẳn, cầu người nhất định phải cứu hẳn!"

Sau khi Giang Nham thành khẩn nói, nam tử rốt cuộc đem ánh mắt dời về phía hẳn, sau khi lặng yên bình tĩnh hỏi "Người chính là bằng hữu của Tần Tiêu, Giang Nham?"

"Đúng vậy." Giang Nham gật gật đầu.

"Ta cảm ơn người."

"A?" Giang Nham không rõ hẳn vì cái gì đột nhiên nói cảm ơn.

"Tạ cảm ơn người cuối cùng không có bỏ Tần Tiêu, tạ cảm ơn người nguyện ý đem hẳn đưa về bên cạnh ta. . ." Ánh mắt nam tử chuyển qua trên khuôn mặt Tần Tiêu, hẳn vươn tay nhẹ nhàng phất một cái, vết máu bên môi khô cạn của Tần Tiêu nhất thời biến mất.

Ánh mắt nam tử nhìn Tần Tiêu rất nhu tình, cũng quá mức ôn nhu, khiến người khác nhìn thấy không khỏi đắm chìm trong cái tình cảm này, đã quên

muốn nói cái gì

"Người chính là Xích Trụ, đúng không, phải chứ?"

Nhìn nam tử trước mắt, nhìn hãn thâm tình ôm Tần Tiêu, nhìn Tần Tiêu nhắm lại hai mắt khuôn mặt an tường, hốc mắt Giang Nham đang phát nóng.

"Uh, ta chính là Xích Trụ." Xích Trụ nhẹ nhàng gật đầu.

"Tần Tiêu bảo ta chuyển cho người một câu hỏi . . ." Nhìn bọn họ ở trước mắt, Giang Nham chuyển thuật câu nói cuối cùng Tần Tiêu nói với hãn, "Hãn bảo ta cho người biết, Tần Tiêu yêu người, hãn yêu người . . ."

Xích Trụ không nói gì, chăm chú nhìn người giống như đang ngủ không muốn tỉnh lại, tay hãn vung lên, quần áo nguyên bản bị nhiễm máu của Tần Tiêu trở nên sạch sẽ, Tần Tiêu hiện tại nhìn qua thật sự giống như đang ngủ.

Xích Trụ không có thu tay lại, một bàn tay của hãn chuyển qua bên môi Tần Tiêu, đúng lúc Giang Nham tò mò hãn muốn làm cái gì thì, hãn mới nhìn đến trong tay Xích Trụ nắm một viên thuốc màu lục, Xích Trụ đem viên thuốc này bỏ vào trong miệng Tần Tiêu.

Sau khi viên thuốc này vào miệng Tần Tiêu thì ánh sáng màu lục bắt đầu xuyên qua thân hãn phát ra ngoài, rồi theo bàn tay của Xích Trụ đi xuống, viên thuốc cũng tiến vào thân thể Tần Tiêu, khi tới bụng thì, liền tan ra nhanh chóng biến mất. Giang Nham nhìn mặt Tần Tiêu, phát hiện sắc mặt của hãn dần dần trở nên hồng nhuận, ngực cũng bắt đầu phập phồng nhẹ nhàng. . .

"Tần Tiêu? !"

Thấy đến việc này, Giang Nham nhất thời kinh hỉ hỗn loạn, hãn thiếu chút nhịn không được chạy qua ôm Tần Tiêu rồi mới gọi hãn dậy.

"Hư!"

Xích Trụ tựa hồ biết ý đồ của hắn, hắn đưa ngón tay đặt ở trên môi, làm ra một động tác cấm thanh, rồi mới nhẹ nhàng ôm lấy Tần Tiêu đứng lên.

"Giang Nham, Tần Tiêu đã vô sự, hắn mệt chết đi, liền để hắn hảo hảo ngủ một hồi đi. Người có thể yên tâm đi trở về. Sau khi người rời khỏi chỗ này thì sẽ không nhớ gì nữa, không nhớ được tất cả chuyện phát sinh ở đây, cũng không nhớ được có Tần Tiêu trên đời. . . Trở về đi, Giang Nham. . ."

Tiếng nói trầm thấp thong của Xích Trụ dẫn một cỗ ma lực, mắt của Giang Nham dần dần trở nên mê li, hắn giống như bị thôi miên ngơ ngác ở lại tại chỗ, cứ như thể nhìn Xích Trụ ôm Tần Tiêu rời khỏi.©

Khi Xích Trụ rời khỏi nơi đây thì, Giang Nham mới giống như con rối gỗ đi ra rừng rậm, ngồi trở lại xe của mình

Cửa xe của hắn bị đóng lại, Giang Nham mới như trong mộng tỉnh lại, hắn đầu tiên là hoang mang nhìn nhìn bốn phía, rồi mới không hiểu tại sao sờ sờ đầu mình, kỳ quái tự lẩm bẩm: "Quái, ta đến chỗ này làm gì? Chẳng lẽ ta ngủ trên đường đi phỏng vấn? Ân, có lẽ là quá mệt mỏi, quên đi, trở về thôi.

Giang Nham lái xe quay đầu rời khỏi, không lâu sau, hắn tắt đi đèn xe. Giờ phút này đã không cần mở đèn xe, bởi vì trong tầng mây phía trước, ánh mặt trời đã xuyên qua mây làm sáng cả thế giới này.

Tần Tiêu một mực tiến về phía trước trong bóng đêm, hắn không biết chính mình đi bao lâu, hắn cứ tiến về phía trước như thế, mãi cho đến nhìn thấy thân ảnh một người.

Nhìn thân ảnh đứng thẳng đưa lưng về phía mình nhìn về phía trước, Tần Tiêu vẫn không có nói chuyện, chỉ là im lặng nhìn hắn chăm chăm.

Người này so với hắn còn lùn hơn, lại có được mái tóc dài hơn hắn nhiều, mặc dù người này vẫn không nói gì, nhưng Tần Tiêu biết, hắn sớm biết mình đến.

Sau đó, người đưa lưng về phía hắn chậm rãi xoay người lại, Tần Tiêu thấy được một gương mặt hắn nhìn qua vài lần trong mộng -- là người đã quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, nhưng lại cảm thấy khoảng cách rất xa, Ngôn Hoa.

"Người từ lúc nào phát hiện sự tồn tại của ta?"

Sau khi đối mặt Tần Tiêu hậu, Ngôn Hoa mặt không có biểu tình im lặng lên tiếng nói.

Tần Tiêu cúi đầu suy nghĩ một lúc, mới trả lời: "Nếu chúng ta thật là cùng một người, vì cái gì ta hoàn toàn không có cảm giác người tồn tại? Cho dù được Xích Trụ giúp đỡ nhìn lại quá khứ của các người, cho dù Bích Nhan ép buộc ta thừa nhận tất cả chuyện trước khi người chết, trừ bỏ bị nhiễm tình cảm tuyệt vọng thống khổ cùng sâu sắc của người, ta vẫn như cũ cảm thấy, ta với người, không phải cùng một người. . . Mới bắt đầu thì phán đoán của ta là thật chính xác, bất quá bị rất nhiều chuyện mê hãm lại bắt đầu hoài nghi việc này, sau này ta thậm chí hy vọng mình thật sự chính là người, nhưng kỳ thật. . ." Tần Tiêu bi thống lắc đầu, "Ta không phải người, không phải Ngôn Hoa chuyển thế. . . Mà ta sở dĩ mơ thấy chuyện của Ngôn Hoa, rất có thể là một người khác động tay vào, khiến ta lầm tưởng mình là Ngôn Hoa. . ."

Ai thương của Tần Tiêu được người đối diện xem hết trong mắt, nguyên bản hai mắt đã sâu xa lại thâm trầm hơn, hắn tựa hồ than thở một tiếng.

". . . Từng vì xông vào quý cốc, ta học qua một ít pháp thuật. Năm trăm năm trước, ta không cam lòng chết đi như thế, ta không tin Xích Trụ thật sự không đến cứu ta. . . Vì thế ngay trước lúc thân thể bị tiêu hủy, ta dùng hết

pháp lực toàn thân bảo hộ nguyên thần. Nhưng mà pháp thuật của ta không có cao thâm đến trình độ có thể hoàn toàn bảo trụ ba hồn bảy vía, chỉ là bảo hộ lại một hồn hai phách, trở thành một cái tồn tại đan xen giữa sống chết, trống rỗng hư không. Liền giống như là ở bụi bậm bay trong không khí, không có ai có thể phát hiện để ý nó, mà nó cũng không có một tia năng lực có thể lay động sự việc gì. Ta như vậy không tiến vào quỷ cốc được, cho dù là Xích Trụ cũng không phát hiện ta, ta cứ như vậy không biết làm sao vẫn trôi giạt trong không gian hư ảo, vẫn không chịu bỏ cuộc hy vọng tìm được một biện pháp tiến vào quỷ cốc . . ." "Ngày đó, khi ta tiếp tục trôi dạt trong hư không thì, một người xuất hiện khiến ta chấn kinh. . . Người nọ là người, Tần Tiêu. Ta bị người cường liệt hấp dẫn, tất cả trên người người khiến ta cảm thấy vô cùng quen thuộc, bất luận là hơi thở hay sinh mệnh, chúng ta đều cực kì tương tự, không, căn bản là như nhau. Một chốc ta thấy được người tựa hồ như bắt được ánh sáng cuối cùng, ta một mực đi theo người, dần dần đích ta hiểu được một sự kiện -- Tần Tiêu, người vừa mới nói người không phải chuyển thể của ta, kỳ thật người sai, người xác thực là Ngôn Hoa chuyển thể. Chỉ bất quá, Ngôn Hoa bị phân thành hai bộ phận, một bộ phận chuyển thể đầu thai một bộ phận khác hoá thành u hồn trôi giạt trên trời. Cho nên người đích xác chính là Ngôn Hoa, nhưng thiếu mất một bộ phận. Người như vậy, khiến ta nhìn thấy hy vọng . . ."

"Cho nên người gọi điện thoại cho ta, bảo ta tiến đến chỗ Xích Trụ chỗ, trong rừng rậm . . ." Tần Tiêu rốt cuộc đã biết cuộc điện thoại quỷ dị gọi đến lần đó là kiệt tác của ai.

"Không, ta đã nói ta không có năng lực đụng đến sự vật trên thế gian." Ngôn Hoa lắc đầu.

"Đó là vì cái gì."

Ngôn Hoa đối hản giải thích: "Ta mặc dù không thể đụng đến sự vật trên thế gian, nhưng bởi vì chúng ta là cùng một người, ta có thể đụng đến suy

ngũ của người, khiến người sinh ra ảo giác. Cuộc điện thoại kia, bất quá là ta khiến người nằm mê tràng mộng."

"Vậy, ảnh quý xuất hiện trong căn phòng cũng chính là người làm?"

"Không, không phải ta. Đó là Bích Nhan lưu lại, bởi vì tất cả trong căn phòng đều là nàng tự bố trí, tất cả bên trong đều có ý niệm cường liệt của nàng, phàm là người không phải nàng hay Xích Trạ tiến vào, đều sẽ nhìn đến ảo ảnh khủng bố."

Tần Tiêu im lặng nhìn kỹ Ngôn Hoa gương mặt bình tĩnh của Ngôn Hoa, bởi vì tràn đầy thể nghiệm, hẳn có thể hiểu được tất cả lúc trước Ngôn Hoa phải chịu so với mình còn xa hơn gấp vạn lần.

"Mà Ngôn Hoa, khi ở trong căn phòng đó, người không sợ sao?"

"Ta không sợ." Ngôn Hoa lộ ra một mỉm cười, trong tươi cười chứa hạnh phúc thật sâu, làm cho người ta lâm vào bị động, "Bởi vì tưởng tượng đến tương lai ta trở thành vợ của Xích Trạ, ta liền quên đi sợ hãi, ta chỉ cao hứng. . ."

Tình yêu của Ngôn Hoa với Xích Trạ, ngay tại trong tươi cười thản nhiên như thế biểu lộ không nghi ngờ, Tần Tiêu hiểu được, giữa Ngôn Hoa cùng Xích Trạ không có chỗ cho người khác sống, quả nhiên như dự đoán của hẳn, hẳn là một người dư thừa.

"Ngôn Hoa. . . ." Thanh âm Tần Tiêu trở nên trầm thấp, hẳn đang cố gắng áp lực khổ sở và chua xót trong lòng, "Tiếp theo người muốn làm thế nào?"

Tần Tiêu không có ngăn đầu, hẳn một mực chờ Ngôn Hoa trả lời, hẳn có thể cảm nhận được ánh mắt khẩn cầu của Ngôn Hoa trên người của mình, ánh mắt khiến hẳn thống khổ không chịu nổi.

"Tần Tiêu. . . Tần Tiêu. . . Người có thể hiểu được đúng không, ta có thể yêu Xích Trụ, ta cái gì đều không có , ta chỉ có Xích Trụ mà thôi. Ta cô độc lâu như thế cũng chỉ vì muốn trở lại bên cạnh Xích Trụ mà thôi, Tần Tiêu, chúng ta giao hoán linh hồn đi? Ta trở lại bên cạnh Xích Trụ, sau khi ta trở về hoàn toàn có năng lực đem linh hồn người đưa vào thân thể người khác, người còn có bạn tốt, còn có rất nhiều rất nhiều người thân, người có thể ở cùng một chỗ với bọn hã . . . Mà ta, chỉ chỉ có Xích Trụ mà thôi. . ."

Tần Tiêu yên lặng ngẩng đầu ngóng nhìn Ngôn Hoa, rất lâu sau, hã hỏi: "Người đã có biện pháp trao đổi linh hồn với ta, vì cái gì từ lúc đầu người không làm như thế rồi trở về tìm Xích Trụ? Ngược lại chỉ dùng biện pháp phiền toát như vậy để ta tiến vào, một mực ở một bên nhìn trộm, là đang chờ đợi cái gì?"

Ngôn Hoa không nói gì, Tần Tiêu lại hùng hợ dọa người tiếp tục chất vấn nói: "Là bởi vì người lo lắng Bích Nhan sẽ lại hại người, là bởi vì người sợ Xích Trụ vì người huỷ hôn mà oán hận giết chết người, cho nên người liền để ta làm ma chết thay, trước thử xem Xích Trụ còn để ý tới người không, đúng không?"

Ngôn Hoa bị thương che mặt, phát ra tiếng khóc: "Xin thứ lỗi, Tần Tiêu, ta biết chính mình làm như thế thực đê tiện, nhưng ta thật sự không muốn chết một lần nữa, trải qua chuyện như vậy một lần nữa, ta thật sự sẽ hồn phi phách tán, ta thật sự sẽ triệt để biến mất, ta thật sự phải sợ, phải sợ. . ."

Tần Tiêu nhìn Ngôn Hoa cơ hồ rút lại một đồng, trong mắt bất tri bất giác chứa đầy nước mắt. Vóc dáng Ngôn Hoa thật nhỏ, thoạt nhìn là nhu nhược, khiến lòng người sinh thương tiếc, hơn nữa năm trăm năm nay không bị phát hiện, không được tiếp nhận chịu cô đơn trôi giạt trong thế gian, hã khẳng định trở nên yếu ớt lại. Tần Tiêu biết hã không hận được người lợi dụng mình như vậy, càng không ghen tỵ được tình yêu sâu nặng của Xích Trụ đối với hã, chỉ vì hã chính là một người đáng thương.

Nhưng mà chính mình sao lại không bị ai đáng thương đây? Đến cuối cùng mới phát hiện, hẳn chính là một người dư thừa, cho dù đã yêu, tình yêu này, lại nên đi nơi nào?

Tần Tiêu suy nghĩ thật lâu thật lâu, rốt cuộc, hẳn hạ quyết tâm, hẳn nói với Ngôn Hoa: "Ta đáp ứng -- với người trao đổi linh hồn. Nếu người thật sự có thể khiến ta trở lại thế giới nguyên bản của ta, vậy, người có thể đánh tan tất cả ký ức của ta ở chỗ này không?"

Ngôn Hoa nhìn Tần Tiêu, thấy được biểu tình làm việc nghĩa không chùn bước của hẳn.

Ngôn Hoa hàm (chứa) lệ gật gật đầu với hẳn, nước mắt theo gương mặt chảy xuống, nhưng, Tần Tiêu chưa có nói xong, hẳn nhìn mắt Ngôn Hoa, dùng tư thế cầu xin nói với hẳn: "Ngôn Hoa, ta cũng cầu người một chuyện, cho ta thời gian một buổi tối nữa . . ."

Ngôn Hoa đã quên rơi lệ, ngơ ngác nhìn Tần Tiêu. . .

Tần Tiêu chậm rãi nhắm hai mắt, khổ sở nói: "Chỉ một buổi tối. . . Một buổi tối, một buổi tối cuối cùng để ta ở bên cạnh Xích Trụ. . ."

Tần Tiêu nằm ở trên giường, có chút say mê mờ mịt nhìn tấm lụa trắng đầu giường, thân thể như bông bênh trên tầng mây không giống thật, duy nhất rõ ràng đó là Xích Trụ một chút một chút ở lại bên người mình, nụ hôn thật nóng bỏng.

Từ cần cổ đến trước ngực, đến bụng rồi đi xuống tiếp theo, nơi tư mật cả chính mình cũng chưa từng tử tế xem qua, đều không hề giữa lại hiện ra trước mắt Xích Trụ, bị hẳn dùng môi lưỡi một lần lại một lần hôn xuống, đến khi có một trận đau đớn tê dại ở chỗ đó, khi hẳn rời khỏi, nóng cháy liền theo một khắc hẳn dừng lại từ từ tán ra, chậm rãi chảy xuôi đến toàn thân, chông chất thành biển.

"Ngô."

Ngón tay của Xích Trụ tiến vào cái động nhỏ ở thân dưới hần, rung động từ vật lạ xâm lấn khiến thân thể hần không kìm được run lên..

"Thực khó chịu?"

Tay kia của Xích Trụ thì nhẹ nhàng ở trên khuôn mặt hần an ủi, ngón tay xâm lấn dừng lại, thanh âm dò hỏi nghe thấy vô cùng thương tiếc.

"Không." Tần Tiêu lắc đầu, "Chính là có chút bị doạ nạt . . . Đừng có ngừng, Xích Trụ. . . Ta muốn người. . ."

Tần Tiêu chấp nhất như thế mà Xích Trụ tựa hồ cũng đã bị dục hỏa đốt người, thế là ngón tay đã vào được một nửa kia lại xâm nhập vào thích, vì sự tiến nhập của mình mà tiến hành thêm một bước mở rộng.

Ngón tay của Xích Trụ một mực thăm dò tại thân dưới của mình, Tần Tiêu bất đắc dĩ tử tế cảm thụ, hần có thể cảm thụ mỗi một nơi mà ngón tay của Xích Trụ trải qua, rồi mới đến kích thích cường liệt truyền đến, khát cầu như thế, ngay cả niêm mạc (da) ở nơi đó cũng tham lam hút lấy ngón tay Xích Trụ.

Tần Tiêu cảm thấy hai má phát nóng, cuối cùng cảm thấy có chút không dám đối mặt, thế là dùng hai bàn tay bưng kín mặt —

"A? ! Từ từ, nơi đó — không cần —"

Ngón tay của Xích Trụ tới địa phương nào rồi? Dòng điện cường liệt nhanh chóng lưu chuyển toàn thân, nguyên bản tiểu phúc (penis) chính là bị vuốt ve đến e thẹn ngẩng đầu rất nhanh liền ngẩng lên cao thêm một chút, thiếu một chút liền nhịn không được bộc phát ra, chứng kiến trận này có bao nhiêu cường liệt.

"Chính là chỗ này?"

Nhượng khi Tần Tiêu cảm thấy thẹn đến không có chỗ nào để chui thì người đó là phát ra một tiếng cười trầm thấp, tựa hồ muốn cho Tần Tiêu càng thêm xấu hổ, hắn đưa tay vào sâu hơn một chút, tay kia thì cũng không cam tịch mịch để lên tiểu phúc đã cương cứng của Tần Tiêu.

Từ một khắc Xích Trụ nắm trọn toàn bộ tiểu phúc của hắn, phản ứng của hắn không ngoài Xích Trụ dự đoán, Tần Tiêu nghĩ đến đó cảm thấy thẹn muốn tránh ra, nhưng hắn kiên trì muốn Xích Trụ làm với mình, cho dù xấu hổ thế nào đi nữa, cũng vẫn muốn tiếp.

Xích Trụ kéo dài vuốt ve thân thể của hắn, hai chỗ mẫn cảm cực độ bị hắn vuốt ve đùa giỡn, Tần Tiêu không có kinh nghiệm gì chẳng bao lâu liền mất hết khí lực, như hoàn toàn nằm trong tay Xích Trụ, toàn thân nhũn ra nằm trong lòng Xích Trụ.

Tại ánh mắt nhiễm sương mù không thấy được cái gì rõ ràng của hắn, Xích Trụ đem dung dịch màu trắng hắn ra dính ở trên tay mình đưa tới bên môi vươn đầu lưỡi ra liếm, tựa như đang nếm mỹ vị trên thế gian, lông mi dài liếm liếm, đôi mắt lưu chuyển ánh sáng nhàn nhạt, ở giữa đôi môi cánh hoa màu hồng phấn, chiếc lưỡi như con rắn trơn trượt chuyển động ở những ngón tay trắng như ngọc, nhẹ nhàng liếm đi dịch thể màu trắng dính trên đầu ngón tay, cảnh này nhìn qua thật dâm mỹ, nhưng lại đẹp đến khiến người ta rung động.

Tần Tiêu si ngốc nhìn, khi đôi mắt đặc biệt có thâm ý của Xích Trụ đối diện hai mắt của mình thì, mặt của hắn so với trước còn nóng hơn, ngón tay của Xích Trụ vẫn đan ở trong thân thể hắn lại đùa bỡn một chút.

"Chỗ này của Tần Tiêu, đã trở nên thực nóng thực nhu nhuyễn (mềm). .
." Xích Trụ nâng người lên, ở bên tai Tần Tiêu phun ra hơi thở nóng bỏng,

khiến mặt hần nóng lên như lửa, gần như sắp thiêu cháy, "Ta có thể vào sao?"

Tần Tiêu cả cổ đều đỏ không có nói chuyện, chính là khi Xích Trụ chỉ tay thì, yên lặng mà đem hai đùi của mình mở ra . . .

Cử động này của hần khiến đôi mắt Xích Trụ lại càng trở nên thâm thúy, một bàn tay đặt lên gương mặt nóng bỏng của Xích Trụ, Xích Trụ hung hăng hôn hần, tham lam cắn nuốt nước bọt trong miệng hần, nụ hôn cường liệt giống như muốn dùng sức nuốt đi linh hồn của hần, giống như muốn đem sinh mệnh của mình hoà với sinh mệnh hần và tình yêu thâm sâu của hần giao cho Tần Tiêu hết.

Tần Tiêu bị hần hôn đến toàn thân vô lực, chỉ có thể mềm nhũn nằm trong cổ tay hần, trong não mặc dù trống rỗng, nhưng mà có thể rõ ràng ý thức đến Xích Trụ đang tiến vào mình.

Mang theo một tia đau đớn, mang theo sự khó chịu vì bị xâm lấn, Tần Tiêu chờ mong, cũng cảm thụ được — một khắc này khiến hần vui buồn lẫn lộn.

Khi Xích Trụ cuối cùng hoàn toàn tiến vào người hần thì, Tần Tiêu dùng sức ôm lấy hần, mặt tựa vào trước ngực hần dùng sức hô hấp. Xích Trụ tưởng hần đau, không dám làm tiếp, nhưng không ngừng hôn lên mặt hần, an ủi hần, chờ đợi.

Khi hô hấp của Tần Tiêu trở nên vững vàng một ít thì, hần thấp khóc đối Xích Trụ nói: "Xích Trụ, gọi tên ta, gọi ta Tần Tiêu, gọi ta. . ."

Xích Trụ hôn lên trán hần, ôn tình nỉ non: "Tần Tiêu. . . Tần Tiêu. . . Ta yêu ngươi. . ."

Tần Tiêu nhắm mắt lại, toàn thân toàn tâm cảm thụ tiếng yêu của hần, một khắc này, hần mới chân chính có được nam nhân này.

Đêm, còn thực dài, ở một đêm này, Tần Tiêu ngừng không được, cũng không muốn phải ngừng không ngừng chảy nước mắt xuống, trong mắt hấn hàm chứa lệ, giống như dã thú cầu xin Xích Trụ.

Chỉ vì chỉ có một đêm này, hấn mới có thể có Xích Trụ, chỉ vì chỉ có một đêm này.

Bọn họ điên cuồng giao triền, một lần lại một lần xác nhận đối phương, ở Tần Tiêu cuối cùng mệt mỏi đến mức hôn mê thì, hấn ở bên tai Xích Trụ, nhẹ giọng nỉ non: "Xích Trụ, ta yêu ngươi, Tần Tiêu yêu ngươi. . ."

Nhẹ nhàng nói nhỏ, khắc sâu trầm trọng như thế, dưới ánh nến trong phòng, giống như cát nhỏ, lẳng lặng chảy xuôi.

Đêm thứ hai

Xích Trụ mặc trang phục tân lang đi đến chỗ tân nương ngồi ở bên giường, đội khăn thật dài.

Xích Trụ ngồi ở phía sau tân nương, sau khi tử tế nhìn một thân mặc trang phục tân nương của hấn, môi nhin không được hơi hơi giương lên, nở nụ cười thoả mãn hạnh phúc.

Cuối cùng, hấn vươn tay vén khăn voan lên, quyến luyến nhìn mặt tân nương. Mặt tân nương không có biểu tình, mắt không biết nhìn phía nơi nào, tựa hồ không biết hấn đến.

Xích Trụ không cam lòng bị lờ cảm lấy cảm của hấn, khiến mặt của hấn đối mặt mình, khi ánh mắt tân nương dừng ở trên người mình thì, hấn nhìn đến vẫn là hai mắt không có một gợn sóng.

Xích Trụ đau lòng nâng mặt hấn lên, ở trên trán hấn hạ xuống một nụ hôn, rồi mới hỏi: "Thành vợ của ta, ngươi không vui vẻ sao, Tần Tiêu?"

Mắt của tân nương bỗng dựng trợn to, hăn ngơ ngác nhìn Xích Trụ, không biết qua bao lâu, trong mắt tân nương chảy xuống nước mắt trong suốt.

"Vì cái gì người kêu chính là Tần Tiêu?"

Xích Trụ nâng mặt hăn lên, thật sự kiên định nói với hăn: "Mỗi lần ta gọi người Ngôn Hoa người liền khóc. Dần dần ta cuối cùng hiểu được, cho dù người là Ngôn Hoa chuyển thế, cho dù người thật sự nhớ tới hết thảy, nhưng người hiện tại người có những ký ức và kinh nghiệm không giống Ngôn Hoa, gọi người là Ngôn Hoa sẽ hoàn toàn phủ nhận một phần khác của người. Cho nên người mới bi thương như thế, cho nên ta quyết định gọi người Tần Tiêu, bởi vì ta không muốn người khóc nữa, bởi vì bất luận là Ngôn Hoa hay Tần Tiêu, các người đều là một cộng đồng, đều là người ta yêu không mong làm hại."

Tân nương chặt chẽ ôm lấy Xích Trụ, hăn không nói gì, vì hăn đã vô ngữ, Xích Trụ chỉ im lặng ôm hăn, mặc hăn khóc.

Đêm này, chính là vĩnh cửu.

Lúc tân nương nhắm hai mắt lại, trong não hăn xuất hiện một người quỳ rạp trên mặt đất bi ai mà khóc đến nghẹn ngào. Xích Trụ cuối cùng tuyên chọn chính là Tần Tiêu, không phải Ngôn Hoa, là Tần Tiêu. . . Mặc kệ hăn nói cái gì, từ khi hăn gọi Tần Tiêu thì, Ngôn Hoa bị phủ định

Tân nương đang khóc, vì chính mình mà khóc, cũng vì Ngôn Hoa mà khóc.

Đêm qua thật lâu, Tần Tiêu đã triệt để giác ngộ nhìn Ngôn Hoa đi về phía mình, người nhìn như ngủ say ở bên cạnh hăn, Xích Trụ chính là chặt chẽ ôm lấy hăn, tựa như đang ôm bảo vật trân quý nhất.

Tần Tiêu bị thương nhìn một màn này, cũng nhìn Ngôn Hoa tiến tới thân mình, ngay tại hăn tưởng hết thảy đều đã thành kết cục đã định thì, Ngôn Hoa liền bị bắn ra khỏi thân mình.

"Vì cái gì?!" Ngôn Hoa khó có thể nhận tất cả chuyện này, hăn không cam lòng tiến nhập tiếp, nhưng được đến kết quả là một lần lại một lần bị bắn ra

"Vì cái gì! Vì cái gì! Vì cái gì! Không nên là như vậy, không có khả năng!"

Ngôn Hoa không thể tiếp cận Tần Tiêu liền không ngừng lặp lại chuyện tình giống nhau, đồng dạng không rõ vì cái gì Tần Tiêu ai thương nhìn Ngôn Hoa gần như phát cuồng.

Không biết qua bao lâu, Tần Tiêu bị một cỗ lực lượng cường đại kéo thân, chờ hăn mở mắt ra thì, Xích Trụ đang mỉm cười ngóng nhìn hăn.

Hăn hỏi Xích Trụ, phải làm sao mới có thể để linh hồn của mình trao đổi với một linh hồn khác, cũng chính là để linh hồn khác giữ lấy thân thể của mình.

Xích Trụ mặc dù kinh ngạc hăn vì sao lại hỏi như thế, nhưng vẫn cho hăn biết, linh hồn của hăn không có khả năng trao đổi với linh hồn khác. Bởi vì khi Giang Nham đưa hăn trở về, Xích Trụ đã cho hăn ăn vào viên thuốc có thể khiến hăn biến thành giống như Xích Trụ, loại thuốc thần kỳ này có pháp lực của Xích Trụ dồn vào và thực vật kỳ dị chỉ sinh trưởng ở quý cốc, ăn vào chẳng những khiến hăn có sinh mệnh vĩnh hằng, cũng có thể bảo hộ hăn không bị tổn thương gì, chính là trao đổi linh hồn.

Nghe được việc này, Tần Tiêu đã quên đi phản ứng, hăn chỉ chú ý tới gương mặt lâm vào tuyệt vọng của Ngôn Hoa.

Rồi mới, ở ngày hôm sau, khi khăn voan được lấy ra, khi Xích Trạ kêu chính là Tần Tiêu thì, Ngôn Hoa triệt để hoá băng. Không biết là cảm nhận được sự thống khổ đến mức thế giới sắp bị chuy diệt của Ngôn Hoa, hay bởi vì Xích Trạ đến cuối cùng tuyển chọn mình mà cực vui mừng, Tần Tiêu cũng theo Ngôn Hoa cùng nhau khóc rống

Ngay tại trong cơn khóc tuyệt vọng, Ngôn Hoa ở trong não Tần Tiêu dần dần biến mất, cuối cùng không thấy , hẳn rồi cuộc không có xuất hiện nữa. Chỉ có tiếng khóc tuyệt vọng bi thống cuối cùng mà hẳn lưu lại, vẫn, vẫn dừng lại ở trong lòng hẳn, khiến mỗi lần hẳn nghĩ đến, cũng không ngừng được lã chã rơi lệ.

Không biết qua bao lâu, Tần Tiêu hỏi Xích Trạ, cái dạng u hồn gì hẳn không nhìn thấy được. Xích Trạ mím môi cười, nói, không có khả năng có u hồn hẳn nhìn không thấy

Chính là. . . Chính là. . . Có thể thật sự có thứ người không thấy được. . .

Câu đó của Tần Tiêu lặp đi lặp lại, nhưng không nói ra được, dù thế, Xích Trạ có thể hiểu được ý tứ của hẳn.

Chỉ có một thứ mà